Robert A. Heinlein

Infanteria stelară

www.virtual-project.eu

Robert A. Heinlein

Infanteria stelară

Traducerea Mihaela și Cristian Ionescu

www.virtual-project.eu

Robert A. Heinlein: Starship Troopers 1960

1

Înainte, haită de babuini! Ce, vă credeţi nemuritori?

Plutonier anonim din timpul
Primului Război Mondial, 1918

Ca de fiecare dată, înainte de lansare, tremur ca varga. Cu toate că mi s-a făcut atât condiţionarea hipnotică, cât şi toate injecţiile necesare. Deci... în mod normal, n-ar trebui să-mi fie frică. Psihiatrul navei, care mi-a analizat undele cerebrale şi mi-a pus o mulţime de întrebări idioate după ce m-a adormit, mi-a zis că nu-i vorba de frică, ci mai degrabă de ceva asemănător trepidaţiei unui cal de curse în secundele dinaintea startului.

Despre aşa ceva, n-am cum să mă pronunţ. N-am fost niciodată în pielea unui cal de curse. Dar asta nu schimbă nici datele problemei: mor de frică, de fiecare dată.

La fără 30, eram cu toţii înghesuiţi în sala de lansare de pe *Rodger Young* şi tot acolo ne-a inspectat comandantul nostru de pluton. De obicei, asta o făcea Locotenentul Rasczak; dar cum acesta s-a prăpădit în timpul ultimei misiuni, fusese înlocuit de adjutantul Jelal. Jelly era un fino-turc de pe Iskander, din sistemul Proxima. Un tip solid şi negricios, cu o faţă de prelat. Îl văzusem dându-i gata pe doi soldaţi apucaţi de o criză. Tipii erau nişte vlăjgani atât de înalţi încât fusese nevoit să-şi ridice mâinile ca să-i înşface. Le ciocnise capetele, ca pe două nuci de cocos, şi abia dacă făcuse un pas înapoi, uite atât, numai cât să le facă loc să cadă.

În timpul liber, nu era băiat rău, dar acum, era în serviciu comandat. Toţi ne verificasem echipamentul de luptă. La urma urmei, nu era în joc propria piele? Şi sergentul major ne mai inspectase odată, după ce ne adunasem. Acum ne aflam însă în faţa unui Jelly sever, cu privirea la pândă. Nimic nu-i scăpa. Se opri în dreptul tipului de vizavi de mine şi-i apăsă butonul de constatare al stării de sănătate, amplasat pe centiron.

— Stânga-mprejur!

— Dar, domnule adjutant, n-am decât un guturai! Doctorul a zis...

— Nici un domnule adjutant! zbieră Jelly. Doctorul nu sare – şi nici tu nu o sari cu o febra de un grad şi jumătate. Ce, crezi că am timp de vorbărie acum?... Hai, întinde-o!

Şi Jenkins ieşi din rând. Părea furios şi trist. Şi nici eu nu mă prea simţeam în apele mele. Deoarece, ca urmare a dispoziţiei Locotenentului, prin jocul înlocuirilor pe care le provocase această situaţie, mă trezisem adjutantul comandantului de pluton, şi asta chiar cu ocazia prezentei misiuni. Şi n-aveam nici o posibilitate să completez gaura lăsată de Jenkins. Nasoală treabă. Dacă vreunul din băieţi s-ar pomeni vreodată la ananghie şi ar cere ajutor, efectiv n-aş avea pe cine să-i trimit.

Jelly nu-şi mai pierdu vremea cu ceilalţi. Se răsuci şi ne privi, întristat, clătinând din cap.

— Ce adunătură de curci plouate! Poate că dacă scăpaţi şi de data asta, vom putea pune la punct o formaţie aşa cum îşi dorea Locotenentul. Da’ slabe speranţe... cu recruţii pe care ni-i trimit în ultima vreme.

Brusc îşi corectă poziţia şi răcni la noi:

— Ţin să vă reamintesc, maimuţoilor, cât îl costă pe guvern fiecare din voi, punând la socoteală armamentul, muniţia, echipamentul, totul, inclusiv antrenamentul şi haleala!... Una peste alta, în viu, fiecare valorează o juma’ de milion! Dacă mai socotim şi cei trei’ş’cinci de *cenţi,* cât vă face pielea, avem o sumă frumuşică! (Ne fulgeră cu privirea): Să-mi aduceţi totul înapoi! De fizicul vostru, nu-i vorbă, m-aş putea lipsi, da’ de frumuseţea asta de uniforme în care vă fâţâiţi fundul, ba! Şi n-am nevoie de eroi. Nici Locotenentului nu-i plăceau! Aveţi o singură chestie de făcut, atât şi nimic mai mult. Deci, după lansare, vă faceţi treaba ciulind urechile şi, când vă chem eu, o zbughiţi la ambarcare, în cea mai mare viteză şi în ordine. Nţeles? (Ne măsură încă o dată cu privirea lui de zile rele) : Normal ar fi să ştiţi planul de atac, dar cum unii din voi n-au nici măcar atâta creier cât să-l poată reţine sub hipnoză, o să vi-l reamintesc pe scurt. Veţi fi lansaţi ca trăgători, pe două linii, la un interval de 2000 de metri. Cum aţi ajuns jos, vă luaţi reperele şi distanţa faţă de mine şi ceilalţi băieţi din pluton, în ambele

părţi. Vă faceţi una cu pământul! Cum aţi pierdut deja 10 secunde, nu vă mai rămâne decât un singur lucru de făcut: să radeţi tot ce este în bătaia armei, până când băieţii din flanc se repliază.

(Despre mine era vorba. Ca adjutant al comandantului de pluton, urma să mă aflu în flancul stâng, fără să mai am pe cineva pe care să mă sprijin. Şi abia acum am început să dârdâi de-a binelea).

— După desprinderea capetelor de flanc – refaceţi alinierea! – şi rectificaţi intervalele între voi! Atât aveţi de făcut! Pentru asta aveţi 12 secunde. După aia înaintaţi în salturi, alternativ par şi impar. Locţiitorii comandanţilor de grupă vor ordona cadenţa şi tot ei vor asigura acoperirea. (Apoi continuă, privindu-mă direct): Dacă totul decurge normal, lucru de care eu mă îndoiesc, capetele de flanc vor face joncţiunea în momentul adunării. Apoi, toată lumea la bord. Întrebări?

Nici o întrebare. Ca-ntotdeauna. Jelly ni se adresă din nou:

— Să fim înţeleşi: este vorba despre un raid, nu de o bătălie. Se doreşte numai să li se facă o demonstraţie a puterii noastre de foc, ca să băgăm groaza în ei. Misiunea noastră este de a-l face pe inamic să simtă că am fi putut să-i distrugem tot oraşul, dar că n-am vrut-o. Trebuie să-i facem să înţeleagă că nu mai sunt nicăieri în siguranţă, chiar dacă încetăm bombardamentele masive. Nu luaţi prizonieri. Nu omorâţi decât dacă este necesar. Dar întreaga zonă trebuie făcută praf. M-aţi înţeles, trântorilor? Să nu-l văd pe vreunul că se-ntoarce cu bomba la el. (Privire rea, la momentul potrivit) : *Căpoşii lui Rasczak* au un renume de apărat. Înainte de a-şi da sufletul, Locotenentul mi-a cerut să vă spun că va fi, clipă de clipă, în spatele vostru... şi contează pe voi să-i daţi gata!

Spunând acestea, Jelly se întoarse către plutonierul Migliaccio, comandantul grupei întâi:

— Padre, ai cinci minute.

Câţiva băieţi ieşiră din front şi îngenunchează în faţa lui Migliaccio. Nu erau toţi de confesiunea acestuia. Erau şi musulmani, şi creştini, şi evrei, şi gnostici. Ce doreau însă cu toţii era să le spună câteva cuvinte, să le uşureze sufletul, în momentul imediat premergător saltului. Iar el, pentru asta se

afla acolo. Am auzit eu că ar exista unităţi în care preoţii nu participă la lupte alături de ceilalţi, dar nu prea înţeleg cum vine chestia asta. Cum poate da un preot binecuvântarea pentru ceva care nu-i gata s-o facă el însuşi? În orice caz, după ştiinţa mea, în Infanteria Stelară toată lumea pleacă la atac. Şi preotul, şi popotarul şi aghiotantul Bătrânului. După lansare, la bord nu mai rămâne nici un Căpos – cu excepţia lui Jenkins, dar nu-i vina lui...

Nu m-am dus la Padre. Mi-a fost întotdeauna frică să nu se bage de seamă că dârdâi şi, la urma urmei, Padre putea să mă binecuvânteze şi de acolo unde se afla. De data aceasta însă, Padre se apropie de mine, după ce ceilalţi se ridicaseră. Îşi lipi casca de a mea, ca să-mi vorbească în particular.

— Johnnie... (vocea lui era calmă) : e prima ta lansare în calitate de gradat...

— Da.

Bineînţeles, eram eu subofiţer, cum era şi Jelly ofiţer.

— Ascultă-mă, Johnny. Nu te apuca să exagerezi. Tu ştii ce-ai de făcut. Fă atât, şi nimic mai mult. Nu umbla după decoraţii.

— Mulţumesc, Padre. Nici n-am de gând.

A mai bolborosit ceva într-o limbă pe care n-o cunosc, apoi m-a bătut pe umăr, înainte de a se întoarce la grupa lui. Jelly răcni:

— Drepţi!

— Plu-ton, DREPŢI! – răsună ca un ecou comenzile strigate de Migliaccio şi Johnson.

— Pe grupeeee... adunarea!

— Pe grupeeee... Babord şi Tribord! Gata de lansare!

— La capsule, MARŞ!

— Plu-TON!

Băieţii din plutoanele 4 şi 5 intraseră deja în capsulele care erau acum dirijate spre tuburile de lansare.

Venise rândul meu, capsula mea era deja trasă la sabord. M-am strecurat în ea, întrebându-mă dacă cei din vechime, veteranii din Calul Troian, tremuraseră la fel ca mine. Ori eram eu un caz special?

Jelly verifica personal toate sistemele de închidere. În timp ce-mi bloca zăvorul, se aplecă spre mine şi-mi şopti:

— Nu fi prost, Johnnie. E ca la exerciţiu.

Odată capota închisă, m-am regăsit singur cuc. *Exerciţiu...* Ce vorbeşti! Dârdâiam în aşa hal, încât abia dacă puteam să-mi controlez gesturile.

Din difuzoarele căştii răsună glasul hotărât al lui Jelly, adresându-se pe circuitul liniei de lansare:

— Către puntea de comandă! Plutonul *Căpoşii lui Rasczak...* Suntem gata de lansare!

Şi apoi o altă voce dragă, glăsciorul de contralto al comandantului navei:

— Încă 17 secunde, locotenente!

M-am simţit întors pe dos când l-am auzit numindu-l *locotenent* pe Jelly. Pentru noi toţi, Locotenentul nostru era mort şi, chiar dacă Jelly avea toate şansele să-şi câştige tresele, până una alta, noi eram tot *Căpoşii lui Rasczak.*

Vocea adăugă:

— Baftă, băieţi!

— Mulţumim, comandant!

— Fiţi gata! 5 secunde!

Eram cu totul blocat. Burta, capul, umerii. Şi tremuram mereu.

După ejectare, e ceva mai bine. Până atunci însă, eşti într-o beznă completă, imobilizat ca o mumie din cauza acceleraţiei. Abia dacă poţi respira. Şi-ţi spui că, chiar de-ai reuşi să-ţi deschizi casca, în tubul de ejectare n-ai altceva de respirat decât azot pur. Şi dacă nava este atinsă înainte de a fi lansat, nu-ţi rămâne nici măcar timpul să te gândeşti la o rugăciune. Mori uite-aşa, fără să poţi face vreo mişcare. Şi aşteptarea asta în întuneric, aşteptarea asta fără de sfârşit, îţi bagă frica-n oase, făcându-te să crezi că toată lumea a uitat de tine, că vasul a fost avariat şi este condamnat să se rotească pentru eternitate pe orbita sa. Şi că, mai devreme sau mai târziu, vei crăpa sufocat, fără să poţi ridica un deget. Sau te gândeşti, alteori, că nava se va zdrobi pe suprafaţa planetei, antrenându-te şi pe tine odată cu ea, şi, orice ai face, ajuns jos vei arde de viu.

Tocmai când mă frământau asemenea gânduri, vasul intră în deceleraţie şi asta a fost de-ajuns să-mi alunge dârdâiala. Urmau să fie suportaţi vreo 8 sau 10 g. Nu te poţi aştepta la confort când la comenzile navei este o femeie. Poate doar la

ceva vânătăi. Bun, de acord, admit că ele pilotează mai bine decât bărbaţii, că au reacţii mai rapide şi că suportă mai bine acceleraţia, că, de asemenea, plonjează şi se degajează mai prompt, că, în sfârşit, şansele tuturor sunt mai mari. Dar cele 10 tone care-ţi apasă coloana vertebrală nu-s deloc ceva de glumit.

Totuşi, cinstit vorbind, trebuie să recunosc că-şi cunoaşte meseria, comandantul Deladrier. Rodger Young a frânat ireproşabil. Vocea ei răsună în aceeaşi secundă:

— Tubul central... FOC!

Urmară două şocuri, reculul cauzat de ejectarea lui Jelly şi a locţiitorului său la comanda plutonului.

Imediat apoi:

— Tuburile babord şi tribord... FOC AUTOMAT!

Ăştia eram noi.

Bang! Asta era capsula mea care înaintase cu un locaş... *Bang!* Exact aşa avansau cartuşele în armele de foc de pe vremuri. Tot aşa, una câte una, capsulele intrau în camera de tir. Singura diferenţă consta în faptul că încărcătoarele mitralierelor noastre conţineau tuburile cu care era ejectat efectivul unui întreg pluton şi că fiecare cartuş era destul de mare (mai bine zis, abia suficient de mare) ca să încapă în el un infanterist în ţinută de luptă.

Bang! Până acum, fusesem în poziţia a treia şi eram lansat printre primii. De data asta, eram CHARLIE – ZERO, ultimul din coada celor trei plutoane. Capsulele sunt trase în cadenţă de una pe secundă, dar chiar şi aşa, aşteptarea este destul de lungă. Încercai să număr. *Bang!* (doisprezece) *Bang!* (treisprezece). A paisprezecea capsulă făcu un *bang!* diferit la sunet de celelalte. Era capsula lui Jenkins, goală acum. Şi după aceea... *Clac!* Capsula mea fusese introdusă în cameră. *Bummm!* Tunetul exploziei. Faţă de ce-a urmat, frânarea comandantului era o dulce dezmierdare.

Şi după aia, nimic.

Nimic, absolut nimic. Nici un sunet, nici o apăsare, imponderabilitate. Tenebre. Cădere liberă de la vreo 50 – 60 de kilometri prin atmosferă, către suprafaţa unei lumi pe care n-am văzut-o în viaţa mea.

Nu mai tremuram. Aşteptarea se terminase. După ejectare, nu ţi se mai poate întâmpla nimic, pentru că, dacă eşti atins, ai terminat-o urgent, fulgerător, de nici n-ai timp să-ţi dai seama.

După câteva clipe, am simţit capsula răsucindu-se în jurul propriei axe, clătinată de un uşor tangaj. Aproape imediat s-a stabilizat şi am simţit pe spate, pe umeri, efectele gravitaţiei. Era din ce în ce mai puternică. Probabil se situa în jur de 0,87 g când capsula mea a intrat în primul strat mai consistent al atmosferei. Un pilot, când este cu adevărat un as în materie (şi, după părerea mea, comandantul Deladrier făcea parte dintre aceştia), îşi calculează unghiul de apropiere şi frânarea, echilibrând viteza de afectare cu rotaţia planetară, astfel încât să te lansezi într-un punct fix, ca să zic aşa, faţă de latitudinea stabilită pentru desantare. Capsulele sunt grele. Ele traversează straturile superioare şi curenţii atmosferici fără să devieze prea mult de la traiectoria calculată. Totuşi, efectivul unui pluton se disperseazǎ într-o oarecare măsură în cursul coborârii. Un pilot nepriceput poate spori dificultăţile desantând oamenii pe un teritoriu prea întins. Regruparea pentru recuperarea la sol devine imposibilă şi misiunea eşuează. Un infanterist nu poate lupta bine decât dacă este corect lansat în zona ce-i revine şi, tocmai de aceea, eu consider că, efectiv, piloţii navelor sunt la fel de neînlocuit ca şi noi.

După felul în care capsula mea intrase în atmosferă, puteam zice că Deladrier *ghicise* vectorul tangenţial zero, ceea ce era îmbucurător. Nu numai pentru formaţia noastră, care astfel sosea grupat şi nu trebuia să mai piardă timp, dar şi pentru pilot. Un adevărat pilot trebuie să fie la fel de prompt şi precis şi în momentul recuperării.

Învelişul exterior al capsulei mele intră în combustie şi se detaşă. Totuşi, nu dintr-o dată, căci am simţit un oarecare balans. Echilibrul se restabili însă imediat, o dată cu desprinderea ultimelor fragmente. Apoi intrară în funcţiune frânele de turbulenţă ale celui de-al doilea înveliş şi coborârea deveni dificilă... iar dificultatea spori când acestea luară foc, una câte una, şi învelişul doi începu să se desprindă bucată cu bucată. Trebuie spus că asta-i una din găselniţele care-l ajută uneori pe infanterist să apuce să se bucure de pensie:

învelişurile, *pieile* capsulei, nu numai că frânează căderea, dar pulverizează pe cer o puzderie de resturi fragmentare, care oferă radarelor de la sol zeci de ţinte posibile şi iluzorii: soldaţi, nave, proiectile, ce vrei şi ce nu vrei. Resturile astea sunt suficient de numeroase ca să dea depresiuni nervoase ordinatoarelor balistice ale apărării.

Nava bază contribuie şi ea la spectacol, lansând în urma noastră capsule false. Acestea cad mai repede decât noi, pentru că nu trebuie să frâneze, şi explodează mai jos, formând un ecran de balizare şi de diversiune, sau uneori servesc de releu, lansând rachete ori alte drăcii care să sporească confuzia comitetului de întâmpinare.

Şi, în tot timpul ăsta, capsula ta urmează neabătut semnalul-baliză al comandantului de companie care-ţi determină punctul de impact, fără să te slăbească nici măcar o micro-secundă, surdă la bruiajul radar pe care l-a declanşat.

După dispoziţia învelişului numărul doi, cel de-al treilea a declanşat deschiderea primei panglici-paraşută. Care n-a rezistat prea mult, dar nici nu i se cere aşa ceva. O smucitură puternică de câţiva g şi fiecare îşi alege traiectoria proprie. A doua panglică durează ceva mai mult decât prima, iar cea de-a treia se zbânțuie o eternitate parcă. În interiorul capsulei se făcuse acum destul de cald. Am început să număr secundele.

Al treilea înveliş a dispărut odată cu paraşuta şi am rămas încorsetat în scafandrul meu blindat, într-un fel de ou de plastic. Eram încă ataşat de centuri şi nu puteam face nici o mişcare. Era timpul să mă hotărăsc când şi unde voi lua contact cu solul. Fără să fac vreun gest (de altfel imposibil), am declanşat indicatorul de apropiere şi i-am citit rezultatul în oglinda reflectoare amplasată în interiorul căştii mele. O mie şase sute de metri. Cam prea aproape după gustul meu, mai ales fără nimeni împrejur. Oul meu îşi menţinea constantă viteza de croazieră şi nu mai avea nici un rost să-mi pierd timpul aşteptând. Temperatura suprafeţei acestuia îmi spunea că încă nu-i pregătit să se deschidă în mod automat, astfel că am apăsat cu bărbia contactul. Prima încărcătură, explodând, mi-a desfăcut harnaşamentul. A doua a spart oul meu în opt fragmente distincte. Eram acum în aer liber, plutind literalmente

pe cer, şi, în sfârşit puteam *să râd!* Cele opt bucăţi ale ultimei mele cochilii, erau încă acoperite cu metal (cu excepţia celei pe care o utilizasem ca să aflu distanţa până la sol) şi, pe ecranele radar, dădeau acelaşi semnal ca şi omul în scafandru. Observatorilor de la sol (cibernetici sau fiinţe vii) le-ar fi practic imposibil să mă distingă de resturile care mă întovărăşeau în cădere, asemănătoare ele însele miilor de alte fragmente care planau din atmosferă pe sute de metri împrejur. În perioada de antrenament, fiecare infanterist asistă de la sol la un exerciţiu de debarcare şi poate constata, cu proprii săi ochi şi la radar, confuzia pe care o generează această tactică de sosire. Asta-i un lucru bun, pentru că, în timpul coborârii, ai senzaţia că eşti cu totul descoperit. Poţi fi cuprins de panică şi-ţi deschizi paraşuta un pic prea devreme, ceea ce îţi oferă o bună şansă de a fi transformat într-un curent de aer sau, mai bine zis, în neutroni... Sau ţi-o deschizi prea târziu, şi atunci îţi zdrobeşti încheieturile, claviculele, umerii, coloana...

Fără deci să mă grăbesc, m-am întins bine, mi-am dezmorţit muşchii şi am privit în jurul meu. Apoi m-am aplecat jumătate înainte, plonjonul raţei, ca să pot observa solul. După cum fusese prevăzut, ajunsesem noaptea, dar filtrele infraroşii – cu puţin antrenament – îţi permit să te descurci foarte bine. Eram aproximativ deasupra fluviului care traversează oraşul în diagonală şi coboram foarte repede. Fluviul îmi apărea foarte clar, ca o panglică imensă şerpuind pe solul mai închis la culoare. Nu eram încă hotărât pe care dintre maluri să aterizez, dar nu ţineam deloc să nimeresc în apă, căci asta m-ar fi întârziat.

În dreapta mea, cam la aceeaşi altitudine cu mine, am detectat un fulger. Fără îndoială, vreunul din localnicii nemulţumiţi dezintegrase unul dintre fragmentele oului meu. Imediat m-am desprins de ultima paraşută, ca să-i ies din colimator. Să-şi mai caute şi alte ţinte. M-am lăsat să cad în derivă puţin, vreo 20 de secunde, înainte de a frâna. Nu voiam să atrag atenţia căzând la o altă viteză decât fragmentele care mă înconjurau. Procedeul s-a dovedit eficace, subsemnatul scăpând *nepârlit* (încă).

La vreo 200 de metri de sol, mi-am declanşat altă paraşută. Numai cât să văd că eram târât deasupra fluviului şi că urma să trec la o înălţime de 30 de metri la verticala unui soi de hangar cu acoperişul plat, aflat în apropierea malului. M-am detaşat şi de această paraşută. Graţie reactoarelor din dotarea scafandrului meu, m-am pus destul de lin pe acoperiş. În aceeaşi secundă, am şi încercat să reperez baliza lui Jelal. Şi am descoperit cu această ocazie că mă aflam pe malul care nu trebuia. Inelul compasului, aflat în casca mea, îmi arăta că semnalul lui Jelal strălucea mult mai departe, către sud. În fapt, eu eram cel care se găsea prea la nord. Fără să-mi mai pierd vremea, am alergat către marginea acoperişului care surplomba fluviul, stabilindu-mi poziţia faţă de cel mai apropiat comandat de grupă. Era decalat cu un kilometru faţă de poziţia lui normală. I-am strigat prin circuitul radio:

— Ace! Aliniază-te!

Am părăsit hangarul aruncând o bombă în urma mea şi am traversat fluviul. Tăcerea a fost răspunsul lui Ace. De recepţionat, mă recepţionase, dar nu voia să-i fie reperată poziţia grupei. Şi, în plus, nici nu-i plăcea să primească ordine de la mine.

Hangarul a sărit în aer şi suflul m-a izbit din urmă când mă aflăm încă deasupra apei, departe de adăpostul ce-l puteau oferi clădirile de pe malul opus, cel pe care ar fi trebuit să mă găsesc de la bun început. Giroscoapele erau gata să mă lase. Şi, totuşi, eu reglasem nenorocita aia de bombă la 15 secunde, nu? Deodată am înţeles că sunt pe cale să mă enervez, cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla în cursul unei acţiuni. *Ca la un exerciţiu,* parcă aşa-mi spusese Jelly. Nu te grăbi, bătrâne, şi fă-ţi treaba ca lumea, chiar dacă-ţi ia o jumătate de secundă în plus.

Atingând solul, l-am chemat pentru a doua oară pe Ace, cerându-i să-şi alinieze băieţii. Nu mi-a răspuns nici de data asta, dar trecuse la executare. Am lăsat-o moartă. Atâta vreme cât executa ordinele, puteam să-i suport caracterul afurisit – în sfârşit, până acum. Dar, după ce ne vom fi întors, şi dacă Jelly o să mă mai vrea de adjutant, vom găsi noi vreun ungher mai dosnic unde să discutăm cine-i cel care comandă. Ace este

caporal activ, în timp ce eu nu sunt decât fruntaş cu contract, îndeplinind funcţia de caporal. Dar Ace este sub ordinele mele, dat fiind că sunt adjutant al comandantului de pluton. N-are decât să mârâie, cum îi e obiceiul. Dar nu în permanenţă.

În sfârşit, n-aveam eu timp s-o rumeg bine acum. Pe când traversam fluviul, reperasem un obiectiv extrem de ispititor şi aveam de gând să mi-l adjudec înainte ca altcineva să-i fi remarcat existenţa: un grup de clădiri foarte înalte, stil administrativ, amplasate pe culmea unei coline. Absolut tentante. Poate ceva temple... sau vreun palat. Se aflau la kilometri întregi de zona desemnată, dar una din regulile unui raid-fulger spune să-ţi consumi cel puţin jumătate din muniţii în afara zonei. Asta-l dezorientează pe inamic în privinţa poziţiei reale a formaţiei. Şi, mai mult ca orice, trebuie să te deplasezi fără încetare, repede, cât mai repede. Gândiţi-vă fără încetare că sunteţi în permanenţă în inferioritate numerică şi că numai surpriza şi rapiditatea vă pot salva.

Am început prin a-mi încărca lansatorul de rachete, determinându-mi în acelaşi timp poziţia faţă de Ace. I-am spus încă o dată să se alinieze. Aproape imediat pe circuitul general s-a făcut auzită comanda lui Jelly:

— PLUTON! Pentru atac! Salt-ÎNAINTE!

Sergentul Johnson, şeful meu direct, a reluat ca un ecou:

— Numerele fără soţ! La atac! Salt-ÎNAINTE!

Aveam 20 de secunde la dispoziţie. Am sărit până la cea mai apropiată clădire, am dus lansatorul la umăr, am focalizat ţinta şi am apăsat prima detentă ca să-i dau timp rachetei să-şi ia reperele. A doua detentă. Un pupic fugar şi am sărit către sol răcnind:

— Plutonul numărul 2! Numerele cu soţ!

Am numărat în minte, înainte de a adăuga:

— Salt-ÎNAINTE!

Am fost primul care a trecut la executare şi m-am îndreptat spre clădiri. La primul salt, de la înălţimea la care mă ridicasem, am măturat împrejurimile cu aruncătorul de flăcări. Clădirile lăsau impresia că ar fi din lemn. Momentul părea potrivit pentru un foc de tabără. Poate aveam şi norocul ca înăuntru să se afle depozitaţi ceva explozivi sau carburanţi. Odată cu primul jet de

flăcări, bateria Y ce-o aveam fixată pe umeri a proiectat două grenade de mare forţă distructivă la câteva sute de metri, pe flancuri. N-am avut timp să le observ efectul: prima mea rachetă tocmai lovea obiectivul. Explozie atomică. Mai strălucitoare ca oricare alta, incomparabilă pentru ochiul de specialist. Bineînţeles era o mini-bombă. Sub două kilotone putere nominală, cu frână de implozie pentru masa necritică. Dar spuneţi-mi dacă cunoaşteţi mulţi tipi cărora le-ar place să se găsească în buricul unei catastrofe atomice? Modelul ăsta de bombă era numai bun să cureţe creştetul colinei şi să gonească populaţia în adăposturi. Alt avantaj: toţi gagii care au avut proasta inspiraţie să se holbeze tocmai în acea direcţie în momentul exploziei, în următoarele ore, nu vor mai vedea nimic altceva. În nici un caz, nu mă vor vedea pe mine. Cât despre mine, nu aveam de ce mă teme. Căştile noastre sunt căptuşite cu plumb şi avem ochelari filtranţi. Dacă vreunuia dintre noi i se întâmplă să se uite în direcţia nepotrivită tocmai în momentul care nu trebuie, n-are decât să-şi lase scafandrul să se descurce singur pentru amenajarea unei ascunzători *arici,* aşa cum am fost învăţaţi în timpul instrucţiei.

M-am mulţumit deci să-mi ţin ochii strâns închişi. Când i-am redeschis, am observat un exemplar al populaţiei locale, care tocmai ieşea dintr-una din clădiri. El s-a uitat la mine, eu m-am uitat la el şi l-am văzut ridicând ceva – probabil o armă. Tocmai când se găsise şi Jelly să răcnească:

— Numerele fără soţ! *Înainteeeee!*

Nu era momentul să-mi asum riscuri. Mă aflam cu aproape doi kilometri în urma frontului plutonului. În mâna stângă mai ţineam încă aruncătorul de flăcări. L-am stropit pe cetăţean şi am sărit peste clădirea de unde ieşise, începând, în acelaşi timp, să număr. Aruncătorul de flăcări este, desigur, destinat incendierilor, dar, în acelaşi timp, este şi o armă anti-individuală extrem de eficace în lupta la mică distanţă. Cu aruncătorul de flăcări nu-i nevoie să-ţi dai silinţa să ocheşti.

Cuprins de frică, şi totodată întărâtat, am sărit cam prea sus şi cam departe. Te simţi mereu îndemnat să foloseşti la maximum resursele de salt ale echipamentului: dar nu trebuie să cedezi tentaţiei. Când pluteşti în aer câteva interminabile

secunde eşti o ţintă mult prea frumoasă, mult prea ispititoare. Singurul mod de a înainta sunt salturile. Faci la iuţeală curăţenie în jur şi te pui la adăpost sărind mai departe. Nu trebuie să rămâi niciodată mai mult de două secunde în acelaşi loc, ca să nu le permiţi să te ia la ochi. Mereu trebuie să le afli în altă parte, nu contează unde, dar repede.

De data asta, îmi ratasem saltul. Sărisem prea sus pentru imobilele apropiate şi bătaia era prea scurtă ca să ajung la celelalte. Am nimerit pe un acoperiş. Oh! nu era unul din acoperişurile acelea plate, pe care să pot rămâne 2-3 secunde, cât să lansez o altă rachetă automată. Nici vorbă... Locul meu de aterizare era un soi de junglă de ţevi, conducte şi alte fierării. Poate o uzină sau vreun complex chimic. Ceva cu totul nepotrivit pentru un infanterist. Şi pentru ca tacâmul să fie complet, am nimerit în faţa unei cete de vreo zece indigeni. Cetăţenii păreau de tip umanoid. Aveau vreo doi metri jumătate înălţime – dar erau mult mai zvelţi decât noi. La lumina zilei aspectul lor era şi mai liber, dar oricum mai suportabil decât cel al arachnoizilor[1], drăcovenii care mi-au întors întotdeauna maţele pe dos.

Rahiticii ăştia, găsindu-se acolo de peste 30 de secunde, încasaseră şocul luminos al exploziei primei mele rachete şi, în mod normal, n-ar fi trebuit să mă poată vedea. Dar nu-i bine să ai idei preconcepute. Iar fineţurile nu-şi au locul. E-un raid-fulger sau ce dracu'. În doi timpi şi trei mişcări le-am distribuit o porţie de pilule incendiare cu explozie întârziată, ca să le dau ceva de lucru. Am sărit mai departe şi, în timp ce-mi luam din nou avânt, am strigat:

— Plutonul doi! Numerele cu soţ! Înainteeee!

Şi am continuat tot aşa, încercând să-i ajung din urmă.

La fiecare salt îmi dădeam silinţa să reperez directive interesante. Îmi mai rămăseseră în desagă trei mini A şi n-aveam de gând să mă întorc cu ele la bord. Totodată, fusesem învăţat că armele atomice portative costă bani şi nu trebuie risipite fără rost. Şi era doar abia a doua oară când mi se încredinţau.

---

[1] Arachnoid – cu aspect de păianjen

Pentru moment, făceam pe dracu-n patru să le localizez barajul. O lovitură directă şi dădeau gata tot oraşul. Şi-l curăţăm de toţi locuitorii, fără să fie necesar să-mi pierd timpul cu lichidarea lor, asta fiind de altfel ceea ce se şi aştepta de la noi. După harta pe care o memorasem sub hipnoză, până la baraj ar mai fi fost vreo 5 kilometri, în amonte. Dar până acum nu-l vedeam încă. Poate că salturile mele nu erau suficient de înalte. E drept că, de fiecare dată, mă simţeam îmboldit să mă avânt ceva mai sus, dar amintirea celor spuse de Migliaccio mă aducea la realitate. Nu mă aflam acolo ca să ciupesc medalii. Mi-am pus bateria Y pe foc automat, ca să împrăştie în jur câteva bombiţe. Între două tiruri am declanşat, cam la întâmplare, câteva incendii. Şi, în acelaşi timp, tot încercam să dau de afurisitul acela de baraj sau de altă ţintă care să merite cu adevărat osteneala.

Aha!... Apăruse ceva în raza mea de acţiune. Părea de mari dimensiuni. Poate era barajul... Am sărit pe acoperişul celui mai apropiat imobil. Am amplasat în mare viteză o mină-reper şi am revenit pe sol. Jelly tocmai comanda:

— Johnnie! Red! Începeţi întoarcerea flancurilor!

Am confirmat primirea ordinului şi l-am auzit pe Red făcând la fel. Apoi am pus mina în funcţiune ca să pot fi identificat şi mi-am stabilit poziţia faţă de el, comandând la rândul meu:

— Plutonul numărul 2! Apropiaţi flancurile în cleşte! Comandanţii de grupă! Confirmaţi!

Grupele 4 şi 5 au răspuns imediat.

— Nţeles! strigă Ace. Am început mişcarea. Dar mişcă-ţi şi tu fundul!

Baliza lui Red îmi arăta că flancul drept se afla chiar în faţa mea, dar până acolo mai aveam peste 20 de kilometri. Doamne! Ace avea dreptate: trebuia să mă mişc al dracului de repede, dacă voiam să fac joncţiunea cu ei înaintea minutului M. Şi eu mai trambalam după mine aproape 100 de kilograme de explozivi, muniţie şi alte drăcii pe care abia dacă aveam timpul material ca să le utilizez.

Dispozitivul nostru era în V. Jelly era vârful V-ului, iar Red şi cu mine ne aflam în extremităţile celor două braţe. Din acest moment, trebuia să strângem formaţia într-un cerc în jurul

punctului de adunare, ceea ce însemna în mod evident că amândoi aveam de acoperit o distanţă mult mai mare decât ceilalţi în executarea misiunii de a efectua cât mai multe distrugeri. Exista însă şi un avantaj: din momentul declanşării încercuirii nu mai este necesară deplasarea în salturi. Nu mai era necesar să-mi pierd timpul cu număratul şi puteam să mă preocup exclusiv de viteză. În orice caz, chiar deplasându-ne rapid, în urma noastră peisajul nu va rămâne acelaşi. Reuşisem contactul cu solul fără să fim interceptaţi (cel puţin aşa speram), beneficiind de uriaşul avantaj al surprizei. Tactica noastră ne permitea să declanşăm focul oricând o doream, fără riscul de a trage unii în alţii, ceea ce nu era valabil şi pentru boschetarii cartierului când încercau să riposteze. Mă întreb dacă măcar apucau să se gândească la asta. Prea multe nu cunosc eu din teoria jocurilor, dar pun mâna în foc că nici măcar un computer n-ar fi fost în stare să ne analizeze acţiunea şi să ne ghicească mişcările.

În cele din urmă, îşi făcură simţită prezenţa şi forţele de apărare locală. Câteva tiruri de arme cu explozivi mă ratară cu puţin şi nu mă putui stăpâni să nu scrâşnesc din dinţi. După aceea, am fost atins în treacăt de un fel de rază şi o clipă am rămas ca paralizat, cu părul zbârlit sub cască. Parcă aş fi primit o lovitură în... şi, cum să vă explic, mă simţeam pur şi simplu tetanizat. Dacă scafandrul meu n-ar fi primit imediat ordinul să sară, nu cred c-aş mai fi scăpat basma curată.

Asemenea chestii te fac să te întrebi ce ţi-a venit să te faci soldat. Dar aveam altele pe cap, ca să mai fac şi filozofie. Ţopăind printre clădiri, m-am mai trezit de încă două ori în mijlocul unor cete de indigeni şi am fost din nou obligat să mă dau mare şi să-i pârjolesc oleacă cu aruncătorul de flăcări.

Zbânţuindu-mă aşa, am recuperat cam jumătate din întârziere – vreo 6 kilometri – într-un timp record, dar cu un procentaj de distrugeri destul de scăzut. Bateria Y mi se golise deja, cu două salturi mai înainte.

La un moment dat, cum nimerisem într-o curte interioară pustie, am profitat de ocazie ca să-i refac plinul cu ultra-bombele pe care le mai aveam, calculându-mi în acelaşi timp poziţia faţă de Ace. Mi-am dat astfel seama că mă aflam încă

destul de departe de cele mai avansate elemente ale grupei din flanc, ceea ce-mi permitea să-mi folosesc ultimele proiectile atomice. Am ţâşnit deci pe acoperişul celui mai înalt imobil al cartierului.

Se luminase de ziuă destul de bine ca să pot vedea. Mi-am ridicat ochelarii de infraroşii şi am inspectat din ochi împrejurimile. Îmi trebuia o ţintă, oricare ar fi fost ea, numai să merite. Nu mai aveam timp de ales. Zării ceva, acolo, departe, la orizont, în direcţia spaţioportului. Putea să fie vreo clădire administrativă sau de control, ori poate chiar o navă interstelară. Pe aceeaşi direcţie, cam la jumătatea distanţei, se înălţa o construcţie enormă, imposibil de identificat. Spaţioportul se găsea la limita bătăii armelor mele, astfel că am reglat cu grijă traiectoria rachetei şi i-am şoptit:

— Hai, scumpo... Du-te!

Imediat am pus o altă rachetă în lansator şi am expediat-o către obiectivul celălalt, mai apropiat; apoi am sărit. Aproape în aceeaşi fracţiune de secundă, imobilul pe care mă aflam a încasat o lovitură directă. Probabil că vreunul din scheletele de prin zonă îşi zisese (şi pe bună dreptate) că pielea unuia dintre noi justifica distrugerea unei clădiri. Ori poate vreunul din băieţii noştri devenise cam nervos în mânuirea artificiilor. Şi-ntr-un caz şi-ntr-altul nu mai aveam de gând să sar; nici măcar de-o şchioapă. Nu; acum era necesar să-mi croiesc un drum drept, traversând clădirile. Am lăsat deoparte aruncătorul de flăcări, mi-am coborât ochelarii de infraroşii şi am atacat cu baioneta radiantă, reglată la puterea maximă, zidul din faţă. Când peretele se prăbuşi, mă năpustii la atac.

Şi bătui în retragere la fel de precipitat.

N-aş putea spune cu exactitate ce se petrecea dincolo de zid.

Părea o adunare religioasă, o biserică plină de schelete. Poate era Statul Major al apărării. Sala era imensă şi acolo se aflau o mulţime de indigeni, mai mulţi decât mi-aş fi dorit să întâlnesc în toată viaţa mea.

Până la urmă, cred că nu era o biserică, deoarece unul dintre ei a tras în mine chiar în momentul în care făceam cale-ntoarsă; tirul mi-a atins tangenţial scafandrul. Impactul m-a aruncat într-o parte, urechile mi-au ţiuit, însă nu m-a rănit. Dar mi-a

reamintit că nu trebuie să-i părăsesc pe aceşti buni amici fără să le las cartea mea de vizită. Şi i-am cadorisit cu prima chestie care mi-a căzut sub mână. Drăcia a începui imediat să chiţăie. Cred că v-amintiţi de perioada de instrucţie când vi se repetă că-i mai bine să faci ceva constructiv imediat, pe loc, decât ceva perfect peste câteva ore. Ei bine, printr-un adevărat noroc, nimerisem perfectul, pe loc. Grenada care-mi căzuse în mână era de un model cu totul special. Fiecare soldat primeşte numai una singură, cu ordinul de a o folosi numai dacă împrejurările o pot face eficace. Ce chiţăia bomba, într-o traducere liberă din dialectul scheletelor, suna cam aşa: *Sunt o bombă cu întârziere reglată la 30 de secunde! 29! 28! 27!...*

Era efectiv concepută să-i scoată din minţi. În orice caz, asupra mea ăsta i-a fost efectul. Şi părerea mea este că-i mai bine să-ţi dobori duşmanul, decât să-l faci să îndure asta. N-am aşteptat finalul numărătorii inverse. Am sărit afară, întrebându-mă dacă vor găsi destule uşi şi ferestre ca să poată evacua sala în timp util.

În timp ce atingeam pământul, m-am reperat după balizele lui Red şi Ace. Mai eram încă puţin în întârziere şi aveam tot interesul să mă grăbesc.

După aproape trei minute, făceam joncţiunea. Red era acum la vreo 800 de metri în flancul meu stâng. Îl auzii raportându-i lui Jelly, care mârâi uşurat ceva, apoi reluă pentru toată lumea:

— Am închis cercul, dar baliza încă nu este amplasată, înaintaţi ceva mai încet, strângând cercul într-o mişcare circulară. Faceţi cât mai multe distrugeri. Atenţie la cel din flancul vostru. Nu-i îngreunaţi viaţa. Până acum am făcut o treabă bună. N-o stricaţi tocmai la urmă. PluuuTON! Pe grupe! ADUNAREA!

Şi mie mi se părea că am făcut o treabă bună. O mare parte din oraş era în flăcări şi, deşi se făcuse ziuă de-a binelea, fumul era atât de gros, încât era greu de spus dacă se vedea mai bine cu ochelari sau fără.

— Grupa a doua! Daţi-mi poziţia!

Era vocea lui Johnson, comandantul grupei noastre. Am strigat la rândul meu:

— Grupele 4, 5 şi 6! Răspundeţi!

Circuitele de securitate cu care erau echipate noile unităţi de comunicaţii făceau legăturile mult mai rapide: Jelly se putea adresa fie tuturor băieţilor, fie numai comandanţilor de grupă. Un comandant de grupă putea intra în legătură cu toţi oamenii lui sau numai cu subofiţerii şi întreaga companie se putea regrupa de două ori mai repede în caz de necesitate.

Grupa a-IV-a n-a răspuns. Mi-am inventariat arsenalul de care dispuneam şi am profitat de ocazie ca să-i expediez o grenadă unui indigen care-şi arătase mutra în apropiere. Acesta s-a topit, şi eu de asemenea.

— Adunarea!

Grupa a-IV-a bâzâit pe circuit, până când şeful le-a reamintit să se decaleze faţă de Jenkins, apoi a cincea a urmat în mod automat. Abia începusem să mă simt mai în largul meu când numărătoarea s-a întrerupt, după numărul 4. Era grupa lui Ace.

— Ace! Unde-i Dizzy?

— Gura! Numărul 6, răspundeţi!

— Şase!

Era Smith.

— Şapte!

— Grupa a-VI-a! a strigat Ace. Flores este lipsă la apel!

Comandantul de grupă încearcă recuperarea.

L-am chemat pe Johnson:

— Un om lipsă la apel! Flores! Grupa a-VI-a!

— Mort?

— Nu ştiu. Comandantul de grupă şi adjutantul comandantului de pluton vor încerca recuperarea.

— Nu, Johnnie! Lasă-l pe Ace să se ocupe de asta.

Nu i-am dat ascultare. Nu i-am răspuns nimic. Johnson i-a raportat lui Jelly şi acesta a înjurat. Trebuie să fiu bine înţeles: nu umblu după decoraţii. Dar e treaba adjutantului comandantului de pluton să recupereze un camarad aflat la ananghie. El e câinele de pază, cel ce intră ultimul pe poarta stânii, cel care poate fi sacrificat. Comandanţii de grupă au şi-aşa destule pe cap. Cred c-aţi înţeles că, în fond, locţiitorul de comandant de pluton nu-i bun la nimic atâta vreme cât titularul e în viaţă. Cât despre ideea de a fi sacrificat, mă şi simţeam deja – mai mult ca oricând – pentru că în urechi îmi răsună cel

mai dulce cântec din univers, sunetul de adunare emis de baliza navei de recuperare. Baliza este o rachetă-robot care anunţă sosirea navei, un fel de săgeată muzicală – dacă vreţi – care se înfige în sol şi începe să-şi difuzeze drăguţul de program. Nava este la sol în exact trei minute şi, din acel moment, ai tot interesul să fii gata de îmbarcare, pentru că nu-i genul de autobuz care să aştepte în staţie. Şi nici nu există vreo cursă suplimentară.

Cu toate acestea, nu există infanterist abandonat. Niciodată, atâta vreme cât mai există vreo şansă să fie încă în viaţă. Niciodată la *Căpoşii lui Rasczak.* Nici în vreo altă unitate a Infanteriei Stelare. Când un tip este rănit, se încearcă întotdeauna recuperarea lui.

— Mişcaţi-vă, băieţi! Pas de fugă! Adunarea în perimetrul de îmbarcare!

Şi în timpul acesta, dulcea voce a balizei continua să intoneze:

— *Pentru eterna glorie a infanteriei, străluci-va în veci numele tău, Rodger Young!*

Dorinţa de a da curs acestei chemări mă chinuia ca o sete cumplită ce-ţi arde gâtlejul.

Dar m-am îndreptat exact în partea opusă. Drept către semnalul lui Ace, lepădându-mă de toate grenadele, piro-pilulele şi orice altă greutate excedentară.

— Ace! I-ai repetat semnalul?

— Sigur că da! Dar tu, repliază-te! N-are nici un rost!

— Te văd cu ochiul liber acum. Unde-i tipul?

— Drept în faţa mea. La circa 400 de metri. Şterge-o, Johnnie! E omul meu!

N-am făcut altceva decât s-o iau la stânga, astfel încât să mă-ntâlnesc cu Ace în zona unde ar fi trebuit să se afle Flores. Fără să-i răspund.

Când am ajuns, Ace era deja la lucru. Pârlise deja câţiva indigeni, iar ceilalţi tocmai se retrăgeau în debandadă. Am atins solul.

— Trebuie să-i scoatem scafandrul. Nava soseşte din clipă-n clipă!

— E mult prea grav lovit!

Era exact. Scafandrul lui Flores avea o gaură urâtă, din care se prelingea sânge. O-ncurcasem. Când e vorba de o recuperare, îl scoţi pe tip din scafandrul lui, îl iei în braţe şi-l transporţi. N-ai probleme cu greutatea: un om, fără scafandru, cântăreşte mai puţin decât toate muniţiile şi celelalte drăcovenii pe care le cari după tine în momentul saltului. Dar aşa...

— Ce facem?

— Îl luăm cu noi, ce mai..., îmi răspunse îndârjit Ace. Apucă-l de centiron, din partea stângă.

Împreună, am reuşit să-l ridicăm pe Dizzy în picioare.

— Ţine-l bine! Fii atent... Sărim! Unu', doi!

Am sărit. Nici prea departe şi nici prea sus. De unul singur n-ai fi putut nici măcar să ridici scafandrul de la sol. În doi era posibil. Şi am continuat tot aşa, numărând şi ţinându-l strâns pe Dizzy ori de câte ori atingeam solul. Giroscopul lui părea paradit de-a binelea.

Baliza a tăcut în momentul în care nava a aterizat. Am observat-o, al naibii de departe. L-am auzit pe sergentul de pe navă zbierând:

— Pentru îmbarcare! În coloană!

— Aşteptaţi! – comandă Jelly.

Chiar în acel moment ieşisem şi noi în câmp deschis. Nava era acolo, în faţa noastră eleroanele sprijinind-o în poziţie verticală, şi-i puteam auzi sunetul strident modulat al sirenei. Efectivul plutonului era desfăşurat circular în jurul ei, oamenii stând pitulaţi în spatele ecranului de forţă pe care-l generaseră.

— În coloană, acum! – răsună din nou vocea lui Jelly. La bord... Înainte!

Eram mult prea departe! Îi vedeam pe băieţii din primul pluton punându-se în mişcare şi urcându-se la bord, în timp ce cercul din jurul navei se strângea treptat.

Deodată am văzul ţâşnind o siluetă. Se îndrepta exact către noi, cu viteza unui scafandru de comandă.

Era Jelly. Ne-a interceptat din zbor. L-a înşfăcat pe Flores de bateria lui Y şi aşa, târându-l pe sus tustrei, din trei salturi am ajuns la navă. Eram chiar ultimii, dar sasul era încă deschis. Ne-am aruncat înăuntru şi trapa s-a închis sec în urma noastră, în timp ce pilotul făcea tărăboi că l-am făcut să rateze punctul de

întâlnire şi că ne-am ars cu toţii. Jelly nu păru să-i acorde vreo atenţie. În timp ce decolam, Flores fu întins pe jos şi-l auzii pe Jelly şoptind, ca pentru sine:

— Prezenţi cu toţii, domnule locotenent. Trei răniţi... dar toţi prezenţi.

Şi încă ceva în legătură cu Deladrier, comandantul navei: nu cred că există vreun pilot mai bun decât ea. O întâlnire orbitală este întotdeauna calculată cu maximum de precizie. Nu ştiu exact cum se produce aceasta, dar, în principiu, nu se poate umbla la calcule. E imposibil.

Dar tipa, Deladrier a reuşit-o. A văzut pe ecrane că vasul de recuperare este în întârziere, a frânat, apoi a accelerat din nou, când trebuia, exact în secunda cuvenită. Şi a reuşit contactul uite aşa, din ochi, pentru că fătuca n-a mai avut timp să mai consulte şi ordinatoarele. Dacă vreodată Cel-de-sus va simţi nevoia unui copilot pentru stelele universului, aş putea să-i recomand pe cineva de încredere.

Flores a murit în timpul întoarcerii spre bază.

2

Aşa m-am speriat şi aşa am fugit,
Că nu-mi amintesc să mă fi oprit,
Şi înapoi, nici că m-am uitat,
Până ce acasă nu m-am încuiat
Yankee Doodle, nu privi în jos,
Yankee Doodle, eşti băiat frumos,
Muzica răsună şi tu ţine pasul,
Iar cu fetele, tu să fii ca asul..

N-am intenţionat niciodată cu adevărat să mă angajez. În orice caz, nu în infanterie! Mai bine aş fi preferat să fiu biciuit în piaţa oraşului şi taică-meu să-mi fi spus după aia c-am dezonorat blazonul familiei.

Sunt de acord că eu i-am spus, pe când eram în ultimul an al colegiului, c-aş avea chef să mă înscriu ca voluntar în Serviciul Federal. Ca toţi băieţii, presupun eu, când se apropie de vârsta celor 18 ani. Mai aveam o săptămână până la această aniversare, când mi-am luat diploma de bacalaureat. Tot aşa, cred că tuturor băieţilor, cărora le trăsneşte prin minte o asemenea idee, o vreme sunt obsedaţi de ea, până când îşi găsesc o altă preocupare. Unii intră la universitate, alţii îşi iau un serviciu, în sfârşit... orice altceva. Şi când stau să mă gândesc, şi cu mine s-ar fi putut întâmpla la fel... dacă cel mai bun prieten al meu nu s-ar fi încăpăţânat ca un catâr, zor-nevoie, să se angajeze.

În colegiu, Carl şi cu mine eram mereu nedespărţiţi. Am făcut curte aceloraşi fete, şi am fost împreună la aceleaşi întâmplări, în discuţii ne regăseam întotdeauna de aceeaşi parte şi tot împreună ne jucam cu electronii în micul său laborator. Electronica teoretică nu-i chiar punctul meu forte, dar mă descurc destul de bine cu letconul. În cazurile astea, Carl venea cu ideile şi eu le puneam în aplicare. Am petrecut clipe frumoase în laboratorul acela. Părinţii lui Carl nu stăteau chiar atât de bine cu banii, ca ai mei, dar asta nu conta în realitate

pentru noi. Helico-Rolls-ul pe care tata mi-l făcuse cadou când împlinisem 14 ani, era şi-al meu, şi-al lui. Iar cu laboratorul lui era la fel.

Astfel că am căzut pe gânduri, când Carl mi-a spus că nu se gândeşte să-şi urmeze studiile ci, mai de grabă, să se angajeze în armată. Eu îl ştiam cât e de hotărât, când îi intră ceva în cap. Lui, asta i se părea cu totul evident, normal, natural. Şi atunci i-am spus c-am să mă angajez şi eu.

M-a privit cu un aer ciudat.

— Crezi că bătrânul tău o să te lase?

— Ce? Doar nu-ţi închipui că poate să mă împiedice?

Bineînţeles, tata nu putea să mă împiedice să mă angajez. Legal, vorbesc. Este singura opţiune absolut liberă care este la îndemâna oricui, la urma urmei, prima şi ultima. La 18 ani, oricare băiat, oricare fată se poate înscrie ca voluntar, şi nimeni n-are dreptul să se opună.

— O să vezi tu – mi-a răspuns Carl, în chip de încheiere.

M-am hotărât deci să-l asediez pe tata, luându-l, prudent, pe departe. Îmi amintesc că şi-a coborât ziarul, şi-a pus ţigara de foi în scrumieră şi m-a privit.

— Ia zi-mi, băiete, ţi-ai pierdut cumva minţile?

Cred c-am murmurat că nu sunt de părerea asta.

— Totuşi, aşa laşi impresia – a mârâit el schiţând un surâs. Ar fi trebuit însă să mă aştept la una ca asta. Toţi băieţii trec printr-o asemenea fază în timpul creşterii. Cum este şi vârsta primilor paşi. Ca să fiu sincer, multă vreme te-am considerat un drac împieliţat. Ţii minte că ai spart unul din porţelanurile Ming ale maică-ti şi, chiar şi acum, părerea mea este c-ai făcut-o înadins. Pe vremea aia erai însă numai un bebeluş şi n-ai primit decât vreo două, trei uşor peste mânuţă... Şi pe urmă îmi amintesc de ziua când mi-ai şterpelit o ţigară de foi... Ce rău ţi-a fost!... Maică-ta şi cu mine ne-am prefăcut că n-am văzut nimic. În seara aceea nici n-ai putut mânca. Dar aşa sunt toţi copii din lume, încearcă aceleaşi vicii care nu-s încă de nasul lor. După aceea, atingând adolescenţa ai început să bagi de seamă că fetele nu-s făcute la fel ca băieţii... că sunt diferite, delicios de diferite. (Tata surâse din nou) : Toate astea sunt absolut normale. Şi, uite aşa, ajungem la ultima fază. Cea în care un

băiat se hotărăşte, hodoronc-tronc, să se angajeze, numai ca să poarte o uniformă nou-nouţă, din acelea care-ţi iau ochii. Sau când, îndrăgostit până peste urechi şi ca nici un alt om de pe întregul Pământ, decide să se însoare imediat. Uneori, ambele survin în acelaşi timp. (Un nou surâs, foarte amar de astă dată) : Poftim, eu sunt un bun exemplu. Noroc c-am reuşit să mă trezesc la timp şi nu mi-am irosit viaţa.

— Dar, tată, nici eu n-am de gând să mi-o irosesc pe a mea. Nu mă angajez decât pe durata de timp a serviciului legal... N-am de gând să fac carieră.

— Hai atunci să ne punem bine de acord... Spune-mi exact ce ai de gând să faci. Dar dă-mi voie mai întâi să-ţi reamintesc că familia noastră nu s-a amestecat niciodată în politică şi s-a consacrat exclusiv afacerilor, de peste un secol. Nu văd de ce ai avea tu dreptul să rupi această sănătoasă tradiţie. Bănuiesc c-ai fost influenţat de tipul ăla... Zii pe nume... Ştii la cine mă refer...

Ştiam. Era vorba de profesorul nostru de filozofie morală şi istorie. Un veteran.

— Domnul Dubois?...

— Mmm... Ce nume caraghios! I se potriveşte de minune. E străin, dacă înţeleg eu bine. După părerea mea, este ilegal să utilizezi colegiile drept centre de recrutare. Cred c-am să le trimit o scrisoare usturătoare. Contribuabilul are şi drepturi, nu?

— Dar tată... El n-are nici un amestec, zău! Absolut deloc... El...

Am tăcut. Îmi lipseau cuvintele. Dl. Dubois îşi avea stilul lui: distant, snob, de parcă niciunul dintre noi n-ar fi fost demn să facă serviciul militar. Ca să fiu sincer, eu îl detestam pe Dl. Dubois,

— Eu... cred că din contră, el face totul ca să ne descurajeze.

— Mda... Probabil habar n-ai cum trebuie luaţi măgarii ca să-i faci să înainteze. Hm... mda... După ce-ţi iei diploma, ştii deci că îţi vei continua studiile comerciale la Harvard. Apoi, la Sorbona. Vei călători şi vei avea întâlniri care îţi vor permite să te familiarizezi cu comerţul care se practică prin alte părţi ale lumii. Şi, după aceea, odată întors acasă, vei putea să te apuci serios de treabă. Pentru început, de la prima treaptă de jos. Ca simplu funcţionar, după cum e regula. Dar eu nu mă îndoiesc că

în cel mai scurt timp vei avansa, devenind un cadru de conducere, pentru că – oricum – nu mai sunt un om tânăr şi tare aş dori să-mi preiei tu locul. Din momentul în care vei fi pe deplin format, tu vei fi patronul. Ei, ce părere ai despre un asemenea program? Nu găseşti c-ar fi mai bine decât să-ţi iroseşti doi ani din viaţă?

Nu i-am răspuns nimic. Toate astea nu constituiau o noutate pentru mine. Şi eu deja mă hotărâsem. Tata s-a ridicat şi mi-a pus mâna pe umăr.

— Ascultă, băiete. Nu cred că sunt un încuiat incapabil să-ţi privească cu simpatie ideile, dar priveşte realitatea în faţă. Dacă ne-ar ameninţa un război, aş fi primul care ţi-ar da dreptate. Dar nu este cazul şi mă rog lui Dumnezeu să nu se mai întâmple aşa ceva vreodată. Am reuşit să suprimăm războaiele. Lumea trăieşte acum în pace, este fericită, şi suntem în cele mai bune raporturi cu celelalte planete. Şi atunci, spune-mi, în ce constă acest pretins *Serviciu Federal?* Nu-i decât un funcţionarism parazitar şi nimic mai mult. E un organism fără vreo funcţie reală, ceva demodat, care nu supravieţuieşte decât pe spinarea contribuabililor. O soluţie costisitoare pentru a oferi o ocupaţie cetăţenilor de calitate inferioară, care, altfel, s-ar afla într-o stare de şomaj permanent. Ăsta-i viitorul pe care ţi-l doreşti?

— Carl nu-i un cetăţean inferior!

— Scuză-mă, eu care cred că-i un băiat bun, într-adevăr… dar e prost sfătuit. (Se încruntă, apoi, dintr-o dată, surâse) : Ascultă, fiule, avem o surpriză pentru tine, un cadou, cum s-ar zice… Nu vreau să-l mai ţin secret, măcar ca să-ţi scot din minte gărgăunii. Nu că mi-ar fi mie frică de hotărârea pe care o s-o iei… Departe de mine un asemenea gând: am deplină încredere în bunul tău simţ, măcar că eşti încă un puşti. Dar tu îţi dai singur seama că eşti dezorientat. O ştiu şi eu şi tocmai de aceea, vreau să te ajut. Ia spune-mi: bănuieşti la ce m-am gândit?

— Mmm… Nu…

— O excursie pe Marte!

Cred că pe faţa mea se citea uluirea.

— Dumnezeule! Tată! Nici prin gând nu mi-a trecut că…

— Vroiam să-ţi fac o surpriză. Ştiu bine că băieţii de vârsta ta îşi doresc să călătorească şi tot atât de bine ştiu că asemenea pasiuni nu durează prea mult. Dar, după părerea mea, acum este momentul cel mai potrivit ca să ieşi în lume. Când te vor copleşi responsabilităţile, vei avea o dorinţă nebună să poţi evada, măcar şi-o singură săptămână. Chiar şi pe Lună, de ce nu?... Îşi deschise din nou ziarul: Lasă, nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Aştept nişte prieteni care trebuie să vină în această scară. Avem de discutat nişte afaceri. Ar fi mai bine să nu fii de faţă.

Am plecat, gândindu-mă că, după părerea tatei, problema fusese rezolvată. Marte! Să plec singur pe Marte! Şi eu credeam, în clipa aceea, că totul era rezolvat. Dar nu i-am spus nimic lui Carl. Eram sigur că o să considere propunerea tatei ca pe un fel de mituire. Ceea ce, în fond, cam era, nu? În consecinţă, m-am mulţumit să-i spun numai că tata şi cu mine nu ne-am putut pune de acord.

— Da – mi-a răspuns el – nici eu n-am reuşit cu taică-meu. Dar asta mă priveşte pe mine.

A fost singurul său comentariu.

În timpul ultimului curs de filozofie morală şi de istorie, am întors problema pe toate feţele. Cursul ăsta se caracterizează prin faptul că toată lumea trebuia să fie prezentă, dar participarea la examen era mai degrabă facultativă. Dl. Dubois, în ce-l priveşte, nu părea să acorde vreo importanţă acestui ultim aspect.

Tactica lui era de a te indica cu ciotul mâinii sale (fără a-ţi pronunţa vreodată numele) şi de a-ţi lătra întrebarea. Şi după aia, discutai cât vroiai.

Însă cu ocazia acestui ultim curs, dădea impresia că are de gând să ne înveţe ceea ce noi deja ştiam. Astfel că una dintre colegele noastre se ridicase şi afirmase foarte tranşant:

— Mie mama mi-a spus că violenţa nu rezolvă niciodată nimic.

— Aşa să fie? Sunt sigur că fondatorilor Cartaginei le-ar fi plăcut să audă aşa ceva. Mama dumitale ar fi trebuit să le facă cunoscut un asemenea aforism, Dar... În fond, de ce n-o faci dumneata?

Până atunci, între ei mai avuseseră loc deja dispute. Din moment ce cursul nu se lăsa cu examen, nu exista nici un motiv să ne împiedice să încercăm să-l dăm pe Dubois cu roatele în sus.

— Mă luaţi peste picior! – îi replică fata. Cartagina a fost distrusă, o ştie toată lumea!

— Dar dumneata pari să ignori asta. Şi pentru că insişti asupra acestui fapt, dă-mi voie să remarc că violenţa, în cazul de care vorbim, a rezolvat problema Cartaginei într-o manieră destul de radicală. Nu vreau să ai impresia că aş vrea să te ridiculizez pe dumneata, în mod expres. Am vrut numai să răspund provocării ce se ascundea în spatele acestei idei de o stupiditate inacceptabilă. Aşa cum am reacţionat, voi proceda şi pe viitor. Oricui îi va trece prin cap să se refere la acest neadevăr istoric, la această doctrină imorală care susţine în mod mincinos că *violenţa nu rezolvă niciodată nimic,* îl voi sfătui să invoce spiritele lui Napoleon Bonaparte şi al ducelui de Wellington şi să le-o propună, spre dezbatere. Hitler ar putea face pe arbitrul... Nu, frumoşilor, violenţa, forţa brutală, a fost cel mai adesea, şi mai mult decât oricare altul, factorul decisiv în decursul Istoriei. A crede contrariul, înseamnă să te legeni în vise deşarte, să te nutreşti cu o idee falsă, riscând să plăteşti cu viaţa, cu libertatea. Oftă întristat: Alt an, altă clasă şi, pentru mine, un nou eşec. Pe un copil îl poţi face întotdeauna să deschidă porţile cunoaşterii, dar e mult mai greu să-l faci *să judece* cu adevărat. Deodată îşi aţinti ciotul mâinii către mine: Tu, de colo... După tine, în ce constă deosebirea morală între civil şi soldat?

— Deosebirea, începui eu cu prudenţă, constă în virtuţile civice ale unuia şi ale altuia. Un soldat îşi asumă o responsabilitate personală în asigurarea organismului politic căruia îi aparţine, pe care îl apără, la nevoie, chiar cu preţul propriei vieţi. Ceea ce n-o face şi civilul.

— Asta scrie şi-n carte, cuvânt cu cuvânt! zise el dispreţuitor. Dar tu, tu îţi dai seama de semnificaţia acestor cuvinte? Crezi tu că sunt *adevărate?*

— Păi... nu ştiu, domnule.

— Bineînţeles că nu ştii! Şi eu sunt sigur că niciunul dintre voi n-ar recunoaşte virtuţile civice dacă le-ar avea în faţă! Îşi aruncă ochii pe ceas: Asta-i tot. Am terminat. Poate ne vom revedea într-o bună zi, în împrejurări mai bune. Puteţi pleca.

Puţin mai târziu, am trecut examenul de diplomă, cu trei zile înaintea zilei mele de naştere, care preceda cu numai o săptămână aniversarea similară a lui Carl. Nu-i spusesem încă nimic despre intenţia mea de a mă angaja totuşi. Probabil că se gândea c-am renunţat, aşa că n-am mai deschis discuţia asupra acestui subiect. A doua zi după aniversarea sa am aranjat să ne întâlnim. Şi, împreună, ne-am dus la biroul de recrutare.

Pe scările Edificiului Federal ne-am întâlnit cu Carmencita Ibanez. Era una din colegele noastre de clasă şi, dacă aveai ochi în bună stare de funcţionare, n-aveai de ce regreta dacă te uitai la ea. Eu n-avusesem vreodată ocazia să ies cu ea şi sunt sigur că nimeni nu s-ar fi putut lăuda cu o asemenea performanţă. În realitate, ea nu se întâlnea de două ori cu acelaşi băiat şi era de o drăgălăşenie impersonală faţă de oricare din noi. Eu o cunoşteam destul de bine. Venea deseori la noi acasă, numai ca să efectueze câteva plonjoane în piscina noastră de dimensiuni olimpice regulamentare. Venea fie însoţită, niciodată de acelaşi băiat, fie singură. Ceea ce mama prefera. Dânsa considera că exercită asupra mea *o bună influenţă.* Şi trebuie s-o spun că, măcar de data asta, avea dreptate.

Văzându-ne, Carmencita surâse:

— Salut, tipilor!

— Salut ochi ciornaia (Ochi Negri) – i-am răspuns. Cu ce ocazie prin împrejurimi?

— Chiar nu ghiceşti? Azi e ziua mea de naştere.

— Nu, zău? La mulţi ani!

— Mă înrolez.

Carl a fost la fel de surprins ca şi mine, sunt sigur. Dar Carmencita aşa era. Nu vorbea niciodată în plus şi nici nu-şi povestea viaţa.

— Tu glumeşti? am izbucnit eu într-un splendid elan retoric.

— De ce aş face-o? Vreau să fiu pilot de astronavă. Sau, măcar, să-ncerc.

— Nu văd vreun motiv pentru care n-ai reuşi – interveni Carl.

Avea dreptate. Carmen era mică de statură, foarte echilibrată, cu o sănătate de oţel şi cu reflexe perfecte. Era, de asemenea, foarte bună în matematici. În ce mă priveşte, eu mă învârtisem de un *C* la algebră şi de un *B* la aritmetică. Carmencita asimilase cu cea mai mare plăcere toate cursurile de matematică care fuseseră predate în şcoală şi, mai mult, făcuse şi în particular nişte ore de matematici superioare, din afara programei. Dar până acum nu mă întrebasem care-i fuseseră motivele. Adevărul era altul: Carmencita era atât de ispititoare de privit, încât pur şi simplu uitai să te întrebi care îi erau opţiunile intelectuale.

— Păi, noi... se bâlbâi Carl. Eu am venit tot să mă înrolez.

— Şi eu la fel – am adăugat. Amândoi.

— Extra!

— Tot pilot de astronavă, aş vrea să devin – m-am repezit eu.

Carmen nici măcar n-a zâmbit. Ba mi-a răspuns cu cea mai mare seriozitate.

— Formidabil! Poate vom face antrenamentul împreună. Mi-ar place!

— Aha, pericol de coliziune pe orbită – glumi Carl. Nu-i o notă bună pentru nişte piloţi de astronave.

— Nu fi prost. Antrenamentul se face la sol. Tu, tot pilot vrei să fii?

— Eu? Nici vorbă. Volanul nu-i de mine. Doar mă cunoşti... Eu sunt cu electronica.

— Aha, vorbeşti de rău volanul! Sper să te arunce pe Pluton şi să-ţi îngheţe ciolanele pe-acolo! Hai c-am glumit! Îmi iau vorba înapoi. Sper sincer să ai mult noroc. Ei, ce facem, intrăm?

Biroul de recrutare se afla în centrul rotondei. Ne-a întâmpinat un sergent din flota spaţială într-o uniformă de paradă, care-l făcea să semene cu un personaj de operetă. Pieptul îi era acoperit de un număr impresionant de barete şi decoraţii, dar braţul drept îi lipsea, iar vestonul îi fusese croit fără mânecă. Aplecându-se peste balustrada ghişeului am văzut că îşi pierduse şi ambele picioare. Dar asta nu părea să-l tulbure.

Mai îndrăzneţ, Carl i se adresă:

— Bună ziua! Vreau să mă înrolez!

— Şi eu la fel – am adăugat eu imediat.

Sergentul ne ignoră cu desăvârşire. Fără să se ridice (nici n-avea cum) schiţă din cap o uşoară înclinare şi i se adresă fetei care ne însoţea:

— Bună ziua, domnişoară. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am venit, şi eu, tot pentru înrolare.

— Prea bine! Îi surâse: Am să vă rog să mergeţi la biroul 201, unde o veţi găsi pe domnişoara comandant Rojas. Dânsa se va ocupa de dumneavoastră.

O măsură îndelung din ochi pe Carmencita, apoi o întrebă:

— Pilot?

— Dacă am să reuşesc.

— Aveţi silueta... Mda... Ei bine, mergeţi s-o vedeţi pe miss Rojas.

Carmencita i-a mulţumit, apoi şi-a luat rămas bun de la noi, înainte de a pleca. Abia după aceea, sergentul păru că-şi dă seama de prezenţa noastră şi ni se adresă, cu o vizibilă lipsă de chef:

— Da? Voi unde vreţi? La batalioanele de muncă?

Am sărit în sus, indignat:

— Nu! Eu vreau să fiu pilot!

Mi-a aruncat doar o privire, una singură. Apoi s-a adresat lui Carl:

— Şi tu?

— Aş vrea să fac parte din Unităţile de Cercetări şi Dezvoltare. În electronică, dacă se poate. Cred că aş avea şansă.

— Numai să fii în stare – îi replică sergentul pe un ton sinistru. Depinde de aptitudini şi de pregătire... ia ascultaţi, măi băieţi, ştiţi de ce mă aflu eu aici?

Eu am tăcut mâlc, dar Carl s-a hazardat:

— Pentru ce?

— Pentru că guvernului i se rupe dacă voi vă angajaţi sau nu! Nu-nţelegeţi că-n vremurile noastre asta a devenit o modă pentru multă lume, chiar prea multă... Îţi faci stagiul în serviciu, ai dreptul la nişte scutiri şi te împăunezi cu o frumuseţe de cocardă, scoţând ochii ălorlalţi că te numeri printre veterani... Chiar şi fără să capeţi botezul focului! Dar dacă vreţi cu tot dinadinsul să vă-nrolaţi, şi eu nu reuşesc să vă fac să vă răzgândiţi, o să fim obligaţi să vă primim. E dreptul vostru

constituţional. Orice cetăţean, indiferent de sex, are dreptul de a-şi îndeplini Serviciul şi de a dobândi astfel accesul la avantajele cetăţeneşti. Dar adevărul este că avem de-a face, din ce în ce mai des, cu voluntari care nu vin aici decât pentru pârlita aia de cocardă. N-avem nevoie de atâţia soldaţi şi majoritatea celor care se prezintă nici nu-s capabili să fie soldaţi. Voi v-aţi gândit serios vreodată cum trebuie să fie un adevărat soldat?

— Nnnu... am mărturisit eu.

— Cei mai mulţi cred că-i suficient să ai două mâini, două picioare şi să fii, mai degrabă, greu de cap. S-ar putea să fie aşa pentru carnea de tun. În fond, Iulius Cezar n-avea alte pretenţii de la trupele sale. Dar, în zilele noastre, orice om este un specialist astfel pregătit încât corespunde perfect nivelului solicitat de oricare ramură de activitate civilă. Armata nu-şi mai poate permite luxul de a accepta tâmpiţi. Ori, ăsta-i cazul celor care ţin morţiş să se înroleze, dar care nu posedă calităţile de care noi avem nevoie. Lor le rezervăm o întreagă gamă de munci periculoase, înfiorătoare, respingătoare, care-i fac să ia repejor cale-ntoarsă, cu coada-ntre picioare, acasă la mămica şi tăticu... Sau, în caz contrar, îşi vor aduce aminte toată viaţa că titlul de cetăţean l-au plătit din greu şi-l vor aprecia, cu atât mai mult, la justa lui valoare. De exemplu, fătuca de era cu voi mai adineauri... Ea vrea să fie pilot. Personal, sper că va reuşi. Avem nevoie de piloţi. Niciodată nu avem destui. Dacă nu reuşeşte, va eşua probabil prin Antarctica, unde ochişorii ei frumoşi i se vor înroşi sub influenţa permanentei lumini artificiale, iar mânuşiţele îi vor fi tăbăcite de muncă brută.

Mi-ar fi plăcut să-i spun că prietena noastră Carmencita, după câte era de tare în matematici, va ajunge cel puţin la gradul de programatoare la ordinatoarele supravegherii spaţiale, dar tipul n-avea de gând să tacă.

Fără nici o pauză continuă:

— D-aia m-au pus aici, măi băieţi. Ca să vă fac să vă răzgândiţi. Ia uitaţi-vă oleacă aici... (Pivotă pe scaunul pe care şedea, ca să putem vedea bine că nu mai avea picioare) : Să zicem că nu veţi nimeri pe Lună la spălatul galeriilor... şi nici nu

vă vor utiliza pe post de cobai uman... Să presupunem că vă vor găsi buni de a fi înrolaţi combatanţi. Atunci... priviţi-mă... iată cu ce riscaţi să vă alegeţi. Ca să nu mai spun de varianta răvaşului cu *regrete eterne* ce se trimite părinţilor... Şi-n zilele noastre, trebuie să v-o zic, ăsta-i cel mai probabil. Pierderile au crescut, atât la antrenamente, cât şi în luptă. Răniţii au devenit păsări rare. În orice caz, veţi avea dreptul la un coşciug... Măi băieţi, de ce nu faceţi voi stânga-împrejur la universitatea voastră? Să deveniţi nişte chimişti buni... Sau să vă ocupaţi de asigurările pe viaţă. Serviciul nu-i pentru puşti. Iar dac-o ţineţi morţiş, atunci, să fie clar, nu-i o joacă. E dur, e periculos, e al naibii de greu, chiar şi-n timp de pace. În nici un caz n-are nimic comun cu vacanţele şcolare. 'Nţeles?

— Eu am venit să mă înrolez – zise Carl.

— Şi eu la fel – am adăugat eu.

— Măi, vă daţi seama că n-aveţi nici măcar dreptul să vă alegeţi arma?

— Credeam că-ţi poţi măcar exprima preferinţele – zise Carl.

— Exact. Dar e ultima posibilitate de alegere pe care o mai aveţi până la terminarea serviciului. Şi chiar pot spune că ofiţerul cu recrutarea ţine seama de opţiunile voastre. Mai întâi de toate îşi consultă evidenţele să vadă dacă există ceva solicitări pentru suflători de sticlă stângaci, presupunând că asta ar fi specialitatea pe care aţi ales-o, hmm? După aia, dacă apreciază, bineînţeles după toate reticenţele de rigoare, că există vreun loc – probabil pe undeva, pe vreo insulă pierdută din Pacific – vă bagă la testare pentru specialitatea respectivă. Într-un caz din douăzeci, e nevoit să recunoască până la urmă că eşti corespunzător... bineînţeles dacă nu se găseşte vreun caraghios care să dea ordine contrare. Vă garantez însă că, în nouăsprezece cazuri din douăzeci, vă va respinge şi va decide că sunteţi mult mai potriviţi pentru operaţiunile de pe Titan, la încercarea echipamentelor de supravieţuire. (Clătină din cap cu un aer meditativ) : Hm, e foarte frig pe Titan, da, da, foarte frig... Şi e surprinzător, de altfel, să constaţi cât de slab e echipamentul ăsta experimental... Dar cred că vă daţi şi voi seama. Adevăratele probe sunt în teren. Ce se face în laborator nu-i decât vax.

— Pe mine, ce mă interesează este electronica – zise Carl. Poate e vreun loc.

— Ia te uită? Şi tu, amice?

Am şovăit o clipă şi apoi mi-am zis că, dacă nu arunc zarurile acum, voi rămâne toată viaţa băiatul patronului.

— O să-mi încerc şi eu norocul...

— Bine. Să nu-mi spuneţi că n-am făcut tot posibilul. Aveţi certificatele de naştere şi actele de identitate?

Zece minute mai târziu eram consultaţi, sondaţi şi floroscopaţi. Mi-am zis că, chiar dacă n-ai nimic, ce te aşteaptă după aia e aşa de greu încât te-ai putea îmbolnăvi. Aşa că l-am întrebat pe unul dintre doctori cam care ar fi procentajul băieţilor care nu trec testele fiziologice. A părut pur şi simplu surprins:

— Păi... zero. N-o permite legea.

— Cum aşa?... Adică... Vreau să spun... Scuzaţi-mă, domnule doctor, atunci la ce-i bună toată defilarea asta în fundul gol?

— De aia (şi mi-a tras una cu ciocanul în genunchi). Ca să stabilim care-s muncile ce ţi se pot încredinţa. Chiar dac-ai fi venit în scaun pe roţi, orb şi paralitic, tot ţi-ar găsi un flecuşteţ de meşterit pe undeva. Ceva gen tăiatul frunzei la câini, mă-nţelegi? Nu, puştiule, singura şansă de a te respinge ar fi ca psihiatrii să ajungă la concluzia că nu eşti în stare să depui jurământul în deplină cunoştinţă de cauză.

— Dar, domnule doctor... Hm... Dumneavoastră eraţi deja medic când v-aţi înrolat? Sau ei v-au trimis la facultate?

Păru pur şi simplu scandalizat:

— *Pe mine?* Ia ascultă, puştiule: am eu faţă de tâmpit? Eu sunt angajat *civil!*

— Ah! Scuzaţi-mă, domnule.

— Nu-i nimic! Serviciul militar, copile, e bun pentru furnici. Crede-mă: îi văd cum pleacă, îi văd cum revin – dacă mai revin. Şi văd şi tot ce le-au făcut. Şi toate astea pentru ce? Pentru un privilegiu politic simbolic, care nu le aduce un sfanţ şi pe care cei mai mulţi sunt incapabili să-l folosească mai târziu. Fără îndoială pentru că atunci sunt deja mult prea abrutizaţi. Ehei, dacă medicii ar avea un cuvânt de spus... dar ce să mai vorbim. Ai putea avea impresia că te-ndemn la trădare. Îţi spun un

singur lucru, puştiule: dacă ai minte cât să numeri până la 10, roieşte-o cât mai ai timp. Poftim, ia hârtiile astea şi dă-le sergentului... Şi nu uita ce ţi-am zis.

M-am întors în rotondă. Carl se afla deja acolo. Sergentul îşi aruncă privirea pe hârtiile mele şi zise cu un ton lugubru:

— La prima vedere, amândoi păreţi să fiţi scandalos de sănătoşi, cu excepţia unei îngrijorătoare lipse de creier. Bun, lăsaţi-mă acum să chem martorii.

Apăsă pe un buton şi de undeva apărură două funcţionare: o baborniţă şi una ceva mai tânără, destul de bine însă. Sergentul le indică certificatele de naştere şi rezultatele examenelor fiziologice şi li se adresă cu solemnitate:

— Cer şi ordon ca fiecare din voi, în mod individual, să cerceteze aceste documente, să le stabilească natura şi, pentru fiecare în parte, să determine raportul pe care l-ar putea avea cu cei doi indivizi aici de faţă.

Eram sigur că, pentru cele două martore, ce li se ceruse nu era decât pură rutină. Totuşi, ele au purificat minuţios fiecare hârtie, ne-au luat amprentele (uf, încă o dată!) şi cea mai tânără ni le-a comparat, privindu-le cu lupa, cu amprentele noastre de la naştere. Acelaşi bâlci şi cu semnăturile noastre. Ajuns în această fază, mai că începeam să mă-ndoiesc de propria identitate.

Sergentul li s-a adresat din nou:

— Documentele conţin elemente care să ateste că sunt capabili să depună jurământul de înrolare? Şi dacă da, care sunt acele elemente?

Hoaşca declară:

— Fiecare certificat de examen fiziologic este însoţit de o atestare legală confirmată, eliberată de un comitet de psihiatri, conform căreia fiecare dintre solicitanţi este competent mintal şi poate depune jurământul, nici unul, nici celălalt nefiind sub influenţa băuturilor alcoolice, a narcoticelor sau a oricărui alt drog capabil de a altera voinţa, şi nici sub control hipnotic.

— Foarte bine.

Sergentul se întoarse spre noi:

— Repetaţi acum după mine... Ajuns la vârstă legală şi acţionând din proprie voinţă...

Am repetat după el într-un glas:

... Ajuns la vârsta legală şi acţionând din proprie voinţă...

— ... neconstrâns, neinstigat şi fără a mi se fi făcut vreo promisiune, fiind deja pe deplin informat şi lămurit asupra consecinţelor decurgând din depunerea de către mine a Jurământului, declar că mă angajez din această clipă în Serviciul Federaţiei Terestre pentru un termen care nu poate fi mai scurt de doi ani şi care poate fi prelungit în funcţie de necesităţile Serviciului...

Hopa, am simţit un nod în gât. Întotdeauna crezusem că durata unui angajament era de numai doi ani, fără îndoială pentru că aşa gândesc civilii. Ori, acum îmi dădeam seama că, în fapt, eram pe cale să ne angajăm pe *viaţă.*

— ... Jur să sprijin şi să apăr Constituţia Federaţiei împotriva tuturor duşmanilor, fie că sunt de pe Pământ sau din afara acestuia, să ocrotesc şi să apăr libertăţile şi drepturile constituţionale ale oricărui cetăţean sau rezident legal al Federaţiei sau al Stelelor şi teritoriilor aliate acesteia, să îndeplinesc, pe Pământ sau în afara Pământului, orice misiune legală ce mi se va încredinţa de către autoritatea legală, direct sau prin împuternicire...

Să mă supun tuturor ordinelor legale date de Comandamentul Suprem Terestru şi de toţi ofiţerii sau persoanele legal împuternicite, superior ierarhice...

Să pretind o supunere asemănătoare de la oricare alt membru al Serviciului, uman sau neuman, aflat legal sub ordinele mele...

Şi, odată încheiată durata serviciului meu activ, eliberat de orice obligaţie sau trecut în serviciul activ, jur să mă conformez îndatoririlor ce revin oricărui cetăţean al Federaţiei, să mă achit de sarcinile decurgând din această calitate şi să mă bucur de privilegiile dreptului absolut de cetăţenie, pe durata vieţii mele naturale, fără vreo limitare a obligaţiilor, îndatoririlor sau privilegiilor, sub rezerva cazului în care aceste drepturi nu-mi vor fi retrase în baza unui verdict dat de un juriu compus din cetăţeni egali mie.

Uf! Dl. Dubois ne pusese să analizăm frază cu frază jurământul Serviciului la orele lui de curs, dar era imposibil să-i

înţelegi importanţa câtă vreme nu-ţi apăsa sufletul cu încărcătura lui formidabilă, zdrobitoare.

Şi atunci mi-am dat seama că nu mai sunt civil. Dar ce devenisem, încă nu ştiam.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu!. Cu asta se încheia. Ne-am făcut semnul crucii şi, după aceea, am luat-o de la început cu distribuirea de amprente, semnături, fotografii, care, una după alta, erau băgate în dosare.

— O.K. – zise sergentul. Ora mesei a cam trecut de mult, băieţi. Ce-aţi zice de o gustare?

— Hm... domnule sergent. (Îmi simţeam gura uscată)

— Da? Vorbeşte.

— Aş putea telefona acasă? Să le spun că m-am... să le spun cum a fost.

— Nu-i nevoie!

— N-am înţeles.

— Aveţi o permisie de 48 de ore. (Pe faţă îi apăru un surâs îngheţat) : Şi cred că ştiţi ce vă aşteaptă dacă nu sunteţi înapoi la ora exactă.

— Păi... Curtea Marţială?

— Asta-i bună! Nici vorbă: Nu... Doar că pe dosarele voastre va apare o simplă: *rezultate insuficiente.* Şi după asta, nu mai există o a doua şansă. E un fel de perioadă de încercare. Asta ne permite să eliminăm puştani prea precoci, care nu-s cu adevărat sinceri nici măcar cu ei înşişi şi care n-ar fi trebuit să depună jurământ. Economie de bani pentru guvern, economie de regrete pentru candidaţi şi pentru părinţii lor. De altfel, în cazul ăsta, nici nu mai e nevoie să spuneţi ceva părinţilor. Îşi îndepărtă scaunul rulant de birou şi adăugă: La revedere, pe poimâine. Şi... dacă reveniţi, nu vă uitaţi efectele personale.

N-a fost o plecare de care să-mi aduc aminte cu plăcere. Tata a început să urle că nu-mi va mai vorbi vreodată. Mama a căzut la pat. Când am ieşit din casă, o oră mai devreme decât chibzuisem, doar bucătarul şi câţiva servitori mi-au remarcat plecarea.

Ajuns în faţa biroului sergentului, o clipă mă gândii să salut, dar apoi am renunţat neştiind exact cum s-o fac.

Îşi ridică privirile către mine.

— Ah!... uite-ţi actele. Du-te la camera 201. De acolo o porneşti. Ciocăneşte înainte de a intra.

Două zile mai târziu, ştiam că nu voi fi pilot. Iată câteva din constatările examinatorilor mei: *Percepere intuitivă a relaţiilor spaţiale – Pregătire matematică incompletă – Timpi de reacţie acceptabili – Vedere bună...* Din fericire existau aceste două ultime menţiuni. Măcar ştiam că sunt capabil să număr pe degete.

Ofiţerul cu încorporarea îmi ceru să-mi formulez opţiunile, în ordinea preferinţelor, şi în următoarele patru zile trecui prin cea mai tâmpită serie de teste pe care le-am înfruntat vreodată. Pur şi simplu, păreau preocupaţi de tot soiul de nimicuri: gândiţi-vă, de exemplu, că voiau să afle de la mine de ce se urcă o dactilografă pe scaun urlând că vede un şarpe când, în realitate, nu-i vorba decât de un tub de plastic.

Testele scrise sau orale erau, dacă pot spune, de aceeaşi calitate, dar cum examinatorii se arătau foarte mândri de a le fi conceput, n-am ţinut să-i ofensez, singurul lucru care efectiv mă interesa cu adevărat era lista opţiunilor mele. Pe primul loc se situau, bineînţeles, afectările în Marina Spaţială. De la tehnician, la şef de cambuză. Oricare post în Marină era preferabil Armatei. În realitate, ce doream eu era să CĂLĂTORESC.

Pe locul doi venea serviciul de Informaţii. Un spion călătoreşte foarte mult, nu-i aşa, iar în activitatea lui rutina nu-şi are locul, credeam eu. Evident mă înşelam.

Urmau apoi armele psihologice, chimice, biologice, ecologia tactică (habar n-aveam cu ce se ocupă, dar suna frumos) şi logistica (iar o zbârcisem şi încă rău de tot: n-avea nici o legătură cu *logica* şi cu ce învăţasem eu!), plus vreo zece alte arme. Pe ultimele două locuri de pe listă menţionasem, nu fără ezitare, C.R.O.C. şi *Infanterie.* Cât despre formaţiunile auxiliare necombatante, nu mai avea chiar nici un rost să le mai enumăr. Dacă, în cele din urmă, eşuam într-una din ele, ce mai conta dacă eram expediat în şantierele de teraformare de pe Venus sau dacă mă utilizau drept cobai.

Dl. Weiss, ofiţerul cu încorporarea, mă chemă la el o săptămână după ce depusesem jurământul. Pe durata serviciului activ, făcuse parte din Serviciile psihologice, deşi mai

era încă ofiţer (provizoriu) ţinea să i te adresezi cu *domnule* şi nu purta niciodată uniformă. Cu el nu era nevoie de protocol. Puteai să te mai destinzi un pic. Când am ajuns la el, am văzut că avea în faţa lui pe birou lista opţiunilor mele, fişa tuturor rezultatelor de la teste şi copia certificatelor mele şcolare, lucru care nu mi-a displăcut deloc, ţinând seama de notele pe care le aveam. Mă numărasem întotdeauna printre elevii cei mai buni, fără însă a intra în grupul premianţilor şi celor de teapa lor. Nu chiulisem niciodată de la cursuri şi mă descurcam totdeauna binişor în mai toate domeniile: înot, probe de alergare, discuţii libere, finanţe, câştigasem medalia de argint la concursul anual de literatură, fusesem preşedintele comitetului de recepţii, în sfârşit... un dosar frumuşel.

— Ia loc, Johnnie – îmi zise Weiss, aruncându-şi o ultimă oară privirea pe notele mele; le puse deasupra celorlalte documente şi continuă: Spune-mi te rog, ţie îţi plac câinii?

— Pardon, domnule?

— Îţi plac cu adevărat? Câinele tău doarme cu tine în pat? Şi, pentru că veni vorba, ce-ai făcut cu el acum?

— Păi... cum să vă spun... acum, n-am nici un câine. Dar am avut unul. Nu dormea însă cu mine în pat, pentru că mamei nu-i plăceau animalele în casă, mă înţelegeţi...

— Şi nu ţi-a venit niciodată ideea să-l bagi în casă... aşa pe furiş?

— Păi... (o clipă am fost tentat să-i explic teribila tactică pe care o aplica mama când cineva făcea ceva cu care ea nu era de acord. Nu se arăta mânioasă... nu... numai zdrobită de o mâhnire îngrozitor de profundă. Am renunţat însă) : Nu, niciodată domnule.

— Mmm... Ai văzut vreodată un neocâine?

— Da, o dată. Acum doi ani, la Teatrul MacArthur. Dar ştiu c-am avut probleme cu S.P.A.[2]

— Hai atunci să-ţi explic cam ce se face într-o secţie C.R.O.C. Neocâinele nu-i numai o javră care vorbeşte.

— La teatru, eu n-am înţeles nimic din ce zicea. Serios, chiar pot să vorbească?

---

[2] Societatea pentru protecția animalelor

— Da, vorbesc. Numai că trebuie să te obişnuieşti cu accentul lor. Botul lor nu poate articula unele sunete, cum ar fi B, M, P sau V, şi din această cauză sunt nevoiţi să utilizeze echivalenţe. O situaţie oarecum asemănătoare cu a cuiva care ar avea cerul gurii rănit! Dar, oricum, ei se exprimă ca o fiinţă omenească. Însă un neocâine n-are nimic de-a face cu câinele, cu toate că a fost obţinut prin mutaţie din genotipul canin. Un neo bine antrenat este capabil de performanţe de şase ori superioare celor ale unui câine obişnuit. Inteligenţa lui poate fi comparată cu cea a unui idiot uman, cu toate că o asemenea comparaţie este nedreaptă pentru neo, care nu este un înapoiat, ci mai degrabă un geniu în raport cu sarcinile ce-i revin. (Dl. Weiss se încruntă şi continuă) : Cu condiţia, bineînţeles, să dispună de un simbiot. Mmm... Tu, Johnnie, eşti evident mult prea tânăr ca să fi fost deja căsătorit, dar părinţii tăi, de exemplu, sunt căsătoriţi. Spune-mi, eşti în stare să-ţi imaginezi o legătură asemănătoare între tine şi un neo?

— Nnnu... Nu, nu pot.

— Relaţiile emoţionale om-câine şi câine-om în sânul unei echipe C.R.O.C. a Corpului Reunit al Organizaţiei Canine sunt întrutotul comparabile legăturilor ce apar în urma căsătoriei, însă cu mult mai durabile. Dacă se întâmplă ca stăpânul uman să moară, neocâinele trebuie ucis imediat! Asta-i tot ce mai putem face pentru binele bietului animal. În cazul în care neocâinele este cel care moare primul... cred că-ţi dai seama, nu putem proceda la fel, deşi asta ar fi soluţia cea mai simplă. Nu; îl spitalizăm şi, cu multă răbdare, reuşim în general să-l readucem într-o stare normală. (Luă un creion şi notă în grabă ceva) : Având în vedere toate acestea, nu cred că este recomandabilă încadrarea în C.R.O.C. a unui tânăr care nu s-a simţit îndemnat să-şi bage câinele în casă ca să doarmă cu el. Aşa că... trecem mai departe.

Abia în clipa aceea mi-am dat seama că parcursesem întreaga mea listă de preferinţe, că n-aveam nici o şansă pentru opţiunile aflate deasupra C.R.O.C.-ului, şi, acum, nici măcar pentru C.R.O.C... Eram atât de amărât, încât era cât pe aci să nu-l mai aud pe dl. Weiss care, părând a vorbi cu sine însuşi, rosti gânditor:

— Pe vremuri, am fost şi eu în C.R.O.C.... Când câinele meu a fost lovit, m-au ţinut sub tranchilizante şase săptămâni şi după aceea mi-am găsit o altă încadrare. Johnnie... eşti un băiat cu multă şcoală. De ce n-ai învăţat şi tu ceva util?

— Domnule?

— Eh! Acum e prea târziu. S-o lăsăm baltă. Hmm... Profesorul tău de istorie şi filozofie morală pare să aibă o bună impresie despre tine.

— Chiar aşa? Ce zice?

— Păi, zice – surâse Weiss – că nu eşti prost, numai cam aiurit şi influenţat de anturaj. Eu îl cunosc foarte bine şi, din partea lui, o asemenea apreciere este un compliment.

Pentru mine, asta nu prea semăna a compliment. Al naibii hodorog!...

— ... şi – continuă Weiss – un băiat care a luat un *C* la Evaluarea Televizată nu poate fi cu adevărat mediocru. Ei, şi atunci... ce-ai zice de Infanterie?

Când am ieşit din Edificiul Federal eram trist, nu nefericit. Cel puţin devenisem soldat. Hârtiile din mâna mea o dovedeau asta. Programul de lucru fiind terminat, n-am mai întâlnit decât câţiva întârziaţi. Ajuns în rotondă, când să ies, m-am ciocnit de cineva, a cărui figură îmi era vag familiară. El fu cel care mi se adresă:

— Bună seara! Ei, încă nu te-ai ambarcat?

El era! Sergentul cu care vorbisem prima oară! Am rămas de-a dreptul năucit: era în civil, iar ambele mâini şi ambele picioare erau la locul lor.

— Oh! Aăă... Bună seara, domnule sergent!

Nu-i fu greu să priceapă cauzele confuziei ce mi se citea pe faţă. Zâmbi şi-mi spuse:

— Nu te speria, băiete. La ora asta numărul de groază este terminat. Nu ţi-au dat încă repartizarea?

— Ba da, tocmai am primit-o.

— Unde?

— La Infanteria Stelară.

O expresie de încântare îi înflori pe chip, în timp ce-mi întindea mâna.

— Chiar arma mea! Bate palma, puştiule! O să facem un bărbat din tine! Dacă până atunci nu-ţi punem pielea pe băţ. Sau o s-o facem şi una şi alta.

— E o repartizare bună?

— *Repartizare bună ai spus?* Păi bine, măi băiete, asta-i singura posibilă! Infanteria Stelară e Armata! Ce rămâne pe dinafară nu-s decât nişte pârliţi de apasă-butoane şi tot soiul de alţi zgârie-hârtie... Ăştia nu-s făcuţi decât să-ţi dea sculele la mână, mă-nţelegi? Nouă ne revine adevărata treabă. (Ne strânserăm mâna şi el adaugă) : Pot să te rog să-mi trimiţi câteva rânduri? Sergent Ho, Edificiul Federal. O.K.? Mult noroc!

S-a îndepărtat cu pasul viu, cu spatele drept, milităreşte. Mi-am privit palma, cea care mi-o strânsese în mâna sa dreaptă, care-mi păruse realmente din carne şi oase. Gestul fusese viguros. Mai auzisem cu de astfel de proteze cu motor, dar presupun că toată lumea e surprinsă prima dată când are de-a face cu ele.

M-am întors la hotelul unde erau cazaţi toţi recruţii. Nimeni n-avea încă uniformă. În timpul zilei purtam o simplă ţinută de exerciţii. Seara – eram toţi în civil. Cum a doua zi trebuia s-o iau din loc dis de dimineaţa, odată ajuns în cameră m-am apucat să-mi strâng toate lucrurile pe care trebuia să le trimit acasă. Weiss mă sfătuise să nu iau nimic cu mine, afară de câteva fotografii şi un instrument muzical. Însă eu nu ştiam să cânt la vreunul. Carl plecase cu trei zile mai înainte. Obţinuse repartizarea pe care şi-o dorise: Cercetare şi Dezvoltare. Era mai bine aşa: cine ştie ce-ar fi spus de afectarea de care mă învârtisem. Micuţa Carmen plecase şi ea. Cu gradul provizoriu de cadet-aspirant. În mod sigur că va deveni pilot.

Colegul meu de cameră s-a întors când tocmai îmi legam pachetele.

— Te-au repartizat?

— Mda.

— Unde?

— La Infanteria Stelară.

— *La in-fan-te-ri-e?* Vai de capul tău! Condoleanţele mele.

— Ia mai taci! Infanteria Stelară e cea mai frumoasă armă! Ea-i Armata. Mocârţanii ca tine nu-s buni decât să ne dea sculele la mână. Dar adevărata treabă, noi o facem!

A pufnit în râs.

— Las' c-o să vezi tu!

— Poate vrei una peste bot!

3

Şi i-a condus cu un toiag de fier.

Revelaţiile -11:25

PERIOADA instrucţiei de bază am făcut-o în Tabăra Arthur Currie, undeva prin preriile din Nord, împreună cu vreo câteva mii de alte victime; şi când spun *tabără* nu mă joc cu cuvintele: singurele construcţii din ceva solid erau cele destinate adăpostirii materialelor. Noi mâncam şi dormeam în corturi, iar de trăit, trăiam sub cerul liber... dacă asta poţi numi *trăit.*

Până atunci nu cunoscusem altceva decât climatul temperat, iar acum mi se părea că Polul Nord nu-i decât la câteva sute de metri şi că se apropia din zi în zi. Nu mai încăpea nici o îndoială: intram într-o nouă Perioadă Glaciară.

Notaţi, vă rog, că instrucţia avea cică rostul să ne încălzească şi, din punctul ăsta de vedere, toată lumea avea grijă ca nu cumva să scăpăm neîncălziţi.

În prima dimineaţă furăm deşteptaţi înaintea zorilor. E dificil să te obişnuieşti cu schimbarea de fus orar, aşa că mi se părea că abia dacă aţipisem. În primul moment mi-am zis că-i vreo glumă, că doar n-o să ne sculăm, aşa, în mijloc de noapte.

Dar era serios. Pe undeva, un difuzor a început să zbiere un marş militar şi era dat atât de tare încât ar fi trezit şi morţii. În timpul ăsta, un barbar bărbos străbătea în grabă corturile companiei urlând: *„Afară toată lumea! Să nu spun de două ori!”.* Tocmai îmi trăsesem cuvertura peste cap când îi veni ideea să-mi răstoarne patul. Aşa c-am nimerit pe solul îngheţat. După toate aparenţele, n-avea nimic cu mine personal pentru că era deja departe.

Zece minute după aceea, în pantaloni, maiou de corp şi ghete, eram aliniat, în rând cu ceilalţi, gata de înviorare. Soarele abia dacă mijea la orizont. În orice caz, pe uriaşul lat în spate şi cu o mutră de om al dracului, care se ţinea în faţa noastră, îl vedeam mult mai bine. Bineînţeles era la fel de dezbrăcat sau,

dacă vreţi, la fel de îmbrăcat ca şi noi, însă, prin contrast, noi păream numai buni de îmbălsămat: era ras la sânge, în dunga pantalonilor te puteai tăia, pantofii îi erau lustruiţi lună. Era, în acelaşi timp, proaspăt, perfect treaz, calm, puternic, liniştit. Dealtfel, nici nu părea să aibă nevoie de odihnă. Cel mult de o simplă revizie la 10.000 de Km şi de o uşoară desprăfuire.

A lătrat la noi:

— Compaaanie! DREPŢI! Sunt adjutantul Zim şi sunt comandatul acestei companii. Când vă veţi adresa subsemnatului, îmi veţi spune *domnule adjutant* şi veţi saluta. De asemenea, îi veţi saluta şi pe toţi cei care poartă bastonaşul de instructor.

Avea în mână un soi de cravaşă şi şi-o învârti ca o morişcă între degete, ca să ne facă să înţelegem cam ce-ar fi ăla un bastonaş de instructor. Drăcia asta îmi sărise în ochi chiar de cum venisem şi-mi pusesem în gând să-mi procur şi eu un asemenea elegant flecuşteţ. Era clar că nu mai putea fi vorba.

— ... pentru că nu sunt destui ofiţeri. Noi suntem aici ca să-i înlocuim.   Cine-a strănutat?

Tăcere.

— CINE A STRĂNUTAT?

— Eu – se auzi o voce.

— Ce ziceai c-ai făcut?

— Eu am strănutat.

— Eu am strănutat, DOMNULE ADJUTANT!

— Eu, domnule adjutant. Sunt răcit, domnule adjutant!

— Aha!

Zim înaintă până în faţa împricinatului, îşi flutură nagaica la mai puţin de-un centimetru de nasul lui şi-l întrebă:

— Cum te numeşti?

— Jenkins... domnule adjutant.

— Jenkins... (Zim îngână numele nefericitului ca şi cum ar fi desemnat ceva respingător, de ruşine) : Presupun, Jenkins, că pe timp de noapte, în patrulare, tot aşa o să-mi strănuţi, numai pentru că îţi curge nasul. Mmm?

— Sper că nu, domnule adjutant.

— Şi eu. Dar ia să vedem, dacă zici că eşti răcit... Mmm... Ne ocupăm noi de asta (Arătă ceva cu bastonaşul). Vezi armurăria de colo?

Eu unul nu vedeam decât preria şi, parcă, parcă, o clădire, undeva hăt departe.

— Pas alergător, Jenkins. Alergi până la ea, îi dai ocol şi te-ntorci! Executarea! Bronski: du-te cu el!

— 'Nţeles, domnule adjutant!

Unul din cei cinci sau şase purtători de cravaşe o luă după Jenkins, îl ajunse din câţiva paşi şi-l stimulă cu o uşoară lovitură de jordie peste fund. Zim se întoarse din nou cu faţa către noi. Eram tot în poziţie de drepţi şi dârdâiam. Se plimbă prin faţa noastră de câteva ori, privindu-ne cu un aer extrem de nemulţumit. În cele din urmă se opri, îşi clătină capul şi-şi zise ca pentru sine, dar cu o voce care se auzea de departe:

— Să-mi zică mie una ca asta! (Ne fulgeră cu privirea) : Ascultaţi-mă bine, maimuţoilor! Cimpanzei nenorociţi! Handicapaţilor! Mă, pârliţilor!... În viaţa mea n-am mai văzut o asemenea adunătură de plozi răzgâiaţi... Ei, tu de colo! Ochii la mine! Ia să nu-mi faci în pantaloni! Cu tine vorbesc!

Am avut impresia că mie mi se adresează. Instinctiv mi-am bombat pieptul, trăgându-mi umerii înapoi. Dar cum el îi dădea înainte, pe măsură ce continua să zbiere, am uitat să-mi mai fie frică. Tipul nu se repeta niciodată şi nici nu era cu adevărat obscen sau jignitor. Am aflat mai târziu că putea fi şi aşa, dar numai în anumite ocazii, ceea ce, în momentul de faţă, se părea că nu fusese cazul. Oricum ai lua-o, avea însă un talent nemaipomenit în a-ţi descrie cu un lux de amănunte originile, particularităţile fizice, mintale, morale şi genetice.

Cu toate acestea, nu m-am simţit niciodată insultat, ci numai interesat de un asemenea limbaj de comandă. Mi-ar fi plăcut să-l pot studia.

În sfârşit, se întrerupse ca şi când l-ar fi sufocat lacrimile.

— E pur şi simplu insuportabil... Până şi soldaţii mei de plumb cu care mă jucam la 6 ani arătau mai bine. Ei, asta e... Ia ziceţi-mi hoardă de carcalaci, e vreunul din voi gata să se bată? Aud? Nimeni, ai?

Eu alesesem deja tăcerea. În ce mă priveşte, rezultatul unui asemenea meci nu putea fi pus la îndoială. Deodată, tocmai din capătul celălalt al rândului, se auzi o voce:

— Eu... Hm, hm... eu aş...

Zim păru încântat:

— O.K.! Avansează trei paşi, să te pot vedea!

Candidatul se execută. Tipul era impresionant la prima vedere: era cu cel puţin zece centimetri mai înalt decât adjutantul şi umerii îi erau mult mai largi.

— Cum te cheamă, soldat? îl chestionă Zim.

— Breckinridge, don' adjutant... trag vreo sută cinci kile şi nu-s un degenerat d'ăia.

— Ai vreo propunere asupra stilului de luptă?

— Don' adjutant, n-aveţi decât să v-alegeţi singur cum să v-o fac, că eu doar nu mi-s împăiat.

— O.K. Ne batem fără nici o regulă. Hai, începe.

Zim îşi puse jos cravaşa. Lupta începu. Şi se termină imediat. Uriaşul nostru coleg stătea în fund, strângându-şi, încheietura mâinii stângi, fără să scoată vreo vorbă.

Zim se aplecă înspre el.

— Ruptă?

— Poate... ba nu, e sigur.

— Îmi pare rău. M-am cam enervat. Ştii unde-i infirmeria? Bine... Jones, însoţeşte-l.

În momentul în care Jones îl lua în primire pe Breckinridge, Zim îşi puse mâna pe umărul adversarului de o clipă şi-i spuse liniştit:

— Mai încercăm o dată peste vreo lună, două. Şi-am să-ţi arăt cum am procedat. O.K.?

Zim o spusese cică cu voce scăzută, dar eu, de la doi metri, tot îl auzisem, chiar şi prin blocul de gheaţă care mă paraliza.

Zim se întoarse către noi.

— O.K. În compania asta măcar există şi-un bărbat. Răsuflu şi eu mai uşurat. Nu cumva mai există vreunul? Poate chiar doi. Doi broscoi scrofuloşi, care să-mi zică cum că m-ar da gata... (Privirea lui se plimbă încet în lungul rândului nostru) : Curci plouate, fără pic de curaj... Ohoho! Poftim, avansaţi.

Doi tipi, care umblau nedespărţiţi ca o pereche de crenvurşti, ieşiră împreună din rând. Probabil că se vorbiseră între ei. Zim îi întâmpină cu un zâmbet larg.

— Cum vă numiţi, să vă cunoască şi camarazii voştri.

— Heinrich.

— Heinrich şi celălalt?

— Heinrich, domnule adjutant. Bitte. (Schimbă câteva cuvinte cu prietenul său şi adăugă) : Nu vorbeşte curent engleza standard, domnule adjutant.

— Meyer, Mein Herr – zise al doilea candidat.

— În regulă. O mulţime de băieţi sunt în aceeaşi situaţie. Şi eu eram la fel când am venit. O să se descurce el până la urmă. Dar acum, înţelege ce i se cere?

— Jawohl – zise Meyer.

— Înţelege, domnule adjutant – confirmă Heinrich. Numai că nu vorbeşte prea bine.

— O.K. Ia spuneţi-mi unde v-aţi învârtit de cicatricele celea? La Heidelberg[3]?

— Nein... Nu, domnule adjutant. La Königsberg[4].

— Tot un drac.

Zim, care îşi recuperase bastonaşul de instructor după scurta luptă cu Breckinridge, îl învârti între degete şi adăugă:

— Poate c-aveţi nevoie de o jucărie ca asta?

— N-ar fi corect – zise Heinrich, prudent. Mai bine ne luptăm cu mâinile goale, dacă sunteţi de acord, domnule adjutant.

— Cum doriţi... Mie mi-e indiferent... Parcă vorbeai de Königsberg? Ia spune, pe acolo sunt ceva reguli de luptă?

— Care reguli, la o luptă în trei, domnule adjutant?

— Interesant. Bun, hai să convenim că ochii scoşi trebuie restituiţi titularului după luptă, O.K.? Şi spune-i lui Korpsbruder ăsta al tău că eu sunt gata. Sunt la dispoziţia dvs., domnilor.

— Glumiţi, domnule adjutant. Doar n-o să ne scoatem ochii.

---

[3] Una din cele mai cunoscute universități germane, aflată în orașul cu același nume. În perioada romantică erau vestite duelurile între studenți, cicatricile rezultate constituind motive de mândrie și însemne de curaj.

[4] Străvechi oraș medieval german, fostă reședință a Cavalerilor Teutoni, situat în Prusia orientală. După al doilea Război Mondial a fost inclus în fosta U.R.S.S. schimbându-i-se numele în Kaliningrad. În prezent se află sub jurisdicția Rusiei.

— Bine, am înţeles. *En garde, messieurs.*

— Pardon?

— Haideţi odată! Vă bateţi sau vă întoarceţi dracului în rând!

Nu prea sunt sigur c-am văzut bine ce-a urmat. E posibil să mi se fi povestit după aceea unele detalii. În orice caz, iată ce cred c-am observat eu atunci cu proprii mei ochi: cei doi s-au apropiat de comandantul nostru, unul dintr-o parte şi celălalt din ailaltă, evitând însă să intre în raza lui de acţiune. Într-o asemenea situaţie, pentru cel care luptă singur există numai patru mişcări posibile, întotdeauna avantajate de libertatea de mişcare şi coordonarea superioare adversarilor săi, cu excepţia cazului în care ceilalţi au obişnuinţa luptei în comun. Altfel spus – ne sublinia Zim şi pe bună dreptate – un grup este întotdeauna dezavantajat în lupta cu un singur adversar. De exemplu, într-o clipă putea să fenteze un atac spre stânga şi fulgerător să-i spargă rotula celui din dreapta. Pentru ca apoi să revină la cel dintâi şi să-l termine pe îndelete.

Dar, atunci, el i-a lăsat să atace. Meyer se repezi primul. Probabil socotise că-l va putea pune jos, lăsând astfel câmp liber de acţiune lui Heinrich ca să-l dea gata cu bocancii.

Şi, după aceea, cam aşa s-au derulat evenimentele: Meyer nici n-a mai apucat să se apropie de adjutant. Pentru că, efectuând fulgerător o piruetă, acesta i-a plasat o lovitură de picior în burtă. Şi Meyer şi-a luat zborul.

Despre lupta care a urmat, ce să vă mai spun. Doar atât: în secundele următoare cei doi juni dormeau potoliţi pe pământ, unul cu faţa la cer şi celălalt cu nasul în iarbă. Zim, care se aplecase spre ei ca să-i studieze, nici măcar nu respira mai accelerat.

— Jones – strigă el. Nu, nu, Jones nu-i aici… Mahmud? Mahmud adă o găleată cu apă şi repune-i pe picioare. Scobitoarea mea e la tine?

Puţin mai târziu, uzi leoarcă, campionii din Königsberg se întorceau printre noi. Zim se adresă cu o politeţe exagerată:

— Mai sunt şi alţi amatori? Ori îmi pot permite să vă invit la instrucţie?

N-aş fi crezut c-ar mai fi fost posibil să se mai prezinte vreun concurent şi, fără îndoială, Zim nici atât. Dar tocmai din flancul

stâng, dintre cei scunzi, un tânăr slăbuţ înaintă trei paşi în faţa frontului. Zim îl măsură din ochi.

— Singurel? Nu-ţi iei un partener?

— Nu, lupt solo, domnule adjutant.

— Cum doreşti. Numele?

— Shujumi, domnule adjutant.

— Cumva ruda cu colonelul Shujumi?

— Am deosebita onoare de a fi fiul său, domnule adjutant.

— Aşa deci! Mda. Foarte bine. Centură neagră?

— Nu, domnule adjutant. Nu încă.

— Spune-mi, Shujumi: ne ţinem de litera regulamentului sau trebuie să comand o ambulanţă?

— Cum doriţi, domnule adjutant. Dar socot, dacă-mi permiteţi, că respectarea regulilor de luptă ar fi mai prudentă.

— Nu prea înţeleg ce vrei tu să spui, dar sunt de acord.

Zim îşi scoase pantofii, apoi cei doi adversari, faţă în faţă, schiţară o plecăciune.

Apoi încordaţi de şale, începură să-şi dea târcoale unul altuia schiţând prize de corp, dându-mi impresia că asist la o luptă de cocoşi.

Şi, dintr-o dată, contactul fu total, micul japonez culcat pe spate, iar adjutantul zburând peste capul lui. Dar aterizarea acestuia nu avu nimic din năruirea buşită a lui Meyer. După o rostogolire agilă, într-o clipă era din nou în picioare, în acelaşi timp cu Shujumi. Faţă în faţă, îşi zâmbiră şi strigară:

— Banzai! Arigato!

Şi atacurile se succedară, fără pauză. Mă aşteptam ca adjutantul s-o pornească din nou în zbor, dar urmă o învălmăşeală teribilă de mâini şi picioare şi când aceasta se potoli, îl văzui pe Zim că-l înşfăcase lui Shujumi piciorul stâng şi se străduia să i-l vâre în urechea dreaptă. Shujumi lovi solul cu palma mâinii drepte libere. Zim îi dădu drumul imediat. Se salutară cu o înclinare de cap şi Shujumi întrebă:

— O altă repriză, domnule adjutant?

— Nu, îmi pare rău. Mai avem şi de lucru. Altă dată însă da. O s-o facem, aşa, de distracţie... şi pentru onoare. Poate ar fi trebuit să ţi-o spun: am fost instruit de onorabilul tău tată.

— Cam bănuiam eu, domnule adjutant. Pe data viitoare.

Zim îi trase o scatoalcă pe spate şi comandă:

— La loc, soldat! Com-PANIE, ascultă comanda la mine!

Şi, în următoarele 20 de minute, am avut parte de asemenea exerciţii, care pe mine unul m-au făcut să trec de la starea de sloi de gheaţă la cea de vulcan în erupţie. Zim, în fruntea coloanei, fixa cadenţa. Când am terminat, nici măcar nu îşi pierduse suflul. A fost singura dimineaţă în care a comandat înviorarea. În zilele următoare nu şi-a mai făcut apariţia înaintea orei de servire a micului dejun. Deh, privilegiile gradului.

În orice caz, în dimineaţa aceea, ne-a condus în pas alergător la cortul unde era popota.

— Mai alert! Ţine pasul! Mişcă, n-adormi!

În tabăra Arthur Currie, de altfel, toate se făceau în pas alergător. N-am aflat vreodată cine-a fost Currie ăsta, dar bănuiesc că un fel de cantonier sau paznic de barieră.

Breckinridge era deja la popotă; din ghipsul care-i acoperea palma şi încheietura nu se vedeau decât degetele.

— Ei, nu-i decât o fractură. Cred c-aş mai fi putut să rezist vr'un sfert de oră, da' pân' la urmă... tot dau eu cu el dă pământ.

Eu, unul, mă-ndoiam. Shujumi, poate, dar gorila asta – în nici un caz. Nu era nici măcar în stare să-şi dea seama când un adversar îi este superior. Zim nu-mi plăcuse chiar din prima clipă, dar era un tip de prima mână.

Masa a fost bună. Şi, în plus, nu aveai parte de toate inepţiile la modă prin internatele şcolare. Dacă aveai chef să mănânci cu degetele, nu se găsea nimeni să-ţi spună că nu-i frumos. A fost foarte plăcut. Orele de masă erau singurele momente când n-aveai pe nimeni pe cap. Bineînţeles, meniurile nu semănau cu nimic din ce mâncasem pe acasă, iar civilii care ne serveau aveau un fason de a mânui mâncarea cu polonicul care ar fi făcut-o pe mama să leşine.

Dar totul era fierbinte, din abundenţă şi gătit acceptabil. La această primă masă am mâncat cam de patru ori mai mult ca de obicei şi cred c-am dat pe gât câţiva litri de cafea cu lapte bine îndulcită. Aş fi fost în stare să înghit chiar şi un rechin, cu piele, înotătoare şi dinţi cu tot.

Jenkins s-a întors cu caporalul Bronski tocmai în momentul când mă serveau pentru a doua oară.

Mai întâi s-au oprit lângă masa unde Zim mânca singur, apoi Jenkins s-a lăsat să cadă pe scaunul liber de lângă mine. Părea complet extenuat, era palid şi răsufla din greu.

I-am zis:

— Te servesc cu puţină cafea?

M-a refuzat clătinându-şi capul.

— Ai face mai bine să mănânci ceva. Ia nişte jumări cu ouă. Sunt fantastice.

— Nu pot pune nimic în gură. Împuţitul ăsta...

Şi-a început să debiteze pe un ton monoton, un adevărat torent de cuvinte de ocară.

— ...şi i-am zis doară să mă lase să-mi trag puţin sufletul. Dar el, nu, că trebuie să-l văd pe comandatul de companie. I-am zis că nu mă simt bine... Aşa i-am zis. Mi-a luat pulsul şi mi-a răspuns că la ora 9 încep consultările la infirmerie. Nici măcar la cort nu m-a lăsat să mă întorc. Porcu' dracului! Da' lasă că-ntr-o seară am să mi ţi-l prind şi...

Asta nu m-a împiedicat să-l servesc până la urmă cu nişte jumări şi cu cafea. Până la urmă a început să mănânce.

Adjutantul Zim s-a ridicat ca să iasă. Trecând pe lângă masa noastră s-a oprit.

— Jenkins!

— Mmm... Da, domnule adjutant!

— La ora 9, adunarea pentru consultaţie. Te prezinţi la doctor.

Cu bărbia tremurând, Jenkins i-a răspuns aproape în şoaptă:

— N-am nevoie de pilule, domnule adjutant... Mă descurc eu.

— Ora 9, Jenkins. E un ordin.

Şi Zim a ieşit. Jenkins şi-a reluat monologul. În cele din urmă s-a potolit, a mai înghiţit o îmbucătură şi mi-a declarat cu o voce ceva mai puternică:

— Mă întreb ce mamă o fi putut naşte un asemenea specimen. Tare aş mai vrea s-o cunosc. Dar, în fond, ăsta o fi avut mamă?

Întrebare pur retorică, dar care primi totuşi un răspuns. La capătul mesei, la câteva scaune de noi, unul dintre caporalii-

instructori, care tocmai servise masa şi acum fuma scobindu-se în dinţi, se întoarse către noi:

— Jenkins.

— Da, domnule caporal?

— Tu ştii... cum e cu adjutanţii?

— Păi, încerc să aflu...

— Ăştia n-au mamă. Poţi întreba pe orice soldat. (Îşi suflă fumul în direcţia noastră) : Tipii ăştia se prăsesc prin diviziune... ca microbii.

4

Iar Domnul a zis către Ghedeon: E prea mult popor cu tine; nu voi putea Eu să dau pe Madian în mâinile lor, ca să nu se mândrească Israel înaintea Mea şi să nu zică: Mâna mea m-a izbăvit!

De aceea grăieşte în auzul poporului şi zi: Cine este fricos şi se teme, acela să se întoarcă şi să se ducă înapoi din Muntele Galaad. Şi s-au întors din popor douăzeci şi două de mii şi au rămas zece mii. Apoi a zis Domnul către Ghedeon: Tot e prea mult popor; du-l la apă; acolo ţi-l voi alege. Şi de care voi zice să meargă cu tine, acela să meargă cu tine, iar de care îţi voi zice că nu trebuie să meargă cu tine, acela să nu meargă.

Biblia – Cartea Judecătorilor, VII:2-4

La două săptămâni de la sosire, ne-au luat paturile. Adică am avut dreptul la următoarea distracţie: să ne demontăm paturile, să le cărăm vreo 6 kilometri şi să le depozităm într-un hangar. Dar, fie vorba între noi, în starea în care ajunsesem, nu mai avea nici o importanţă; pământul ni se părea mult mai călduţ, ba chiar moale, mai ales când se declanşa alarma în miez de noapte şi trebuia să te târâi, ca să te joci de-a soldatul. Asta nu mai mult de trei ori pe săptămână. Dar, după fiecare exerciţiu, reuşeam să aţipesc pe loc. Ba mă obişnuisem să adorm oriunde şi oricând. Aşezat, în picioare, şi chiar în mers. Puteam dormi şi în poziţia *pentru onor, prezentaţi arm',* fără ca fanfara să mă deranjeze... pentru a mă trezi instantaneu la comenzile verbale.

În tabăra Currie am descoperit un lucru foarte important. Fericirea înseamnă să dormi pe săturate. Atât, şi nimic mai mult. Toţi bogătanii şi toţi nefericiţii pe care-i întâlniţi în viaţă iau somnifere. Infanteriştii nu le simt nevoia. Daţi-i oricărui soldat un capăt de saltea şi puţin timp liber şi-l faceţi fericit pân' la Dumnezeu.

Teoretic, aveam dreptul la 8 ore de sac de dormit şi la o oră şi jumătate timp liber la dispoziţie, după masa de seară. În

realitate, cele 8 ore de sac includeau şi alarmele, exerciţiile de noapte, marşurile forţate şi alte expresii ale voinţei dumnezeieşti a superiorilor. Cât despre timpul liber de seară, de cele mai multe ori era compromis de corvezile pentru greşeli mărunte sau înveselit de jocurile de-a lustruitul ghetelor, de-a spălatul veselei murdare, de-a frizerul care-ţi metamorfozează capul într-o bilă de popice. Mii de alte variante erau posibile, în funcţie de echipament, de indivizi şi de capriciile subofiţerilor. De exemplu, fusesem învăţat ca la apelul de dimineaţă să răspundem: *Duşat!,* ceea ce însemna că ai făcut cel puţin un duş de la deşteptare. Este de la sine înţeles că puteai să minţi şi să scapi. Şi eu am făcut aşa de vreo câteva ori. I s-a întâmplat însă unui tip din compania noastră, care îşi încercase norocul în acest fel, deşi evidenţa îl contrazicea, să se pomenească sub duş în tovărăşia câtorva camarazi dotaţi cu perii aspre şi detergenţi de podele, aflaţi sub comanda experimentată a unui caporal. Dacă n-aveai altceva mai urgent de făcut după masa de seară, puteai să scrii o scrisoare, să mai ronţăi câte ceva, să flecăreşti despre deficienţele morale ale adjutanţilor, sergenţilor şi caporalilor sau, suprem deliciu, despre reprezentantele sexului frumos. Pe măsura ce timpul trecea, începusem să ne îndoim de existenţa lor reală, ajungând să le considerăm nişte făpturi mitice zămislite de imaginaţia noastră înfierbântată. Când unul dintre noi s-a jurat c-ar fi observat o asemenea creatură prin preajma cartierului general, a fost tratat în unanimitate drept mincinos. Puteai, de asemenea, să joci cărţi. Eu nu ştiam, dar am învăţat. Şi încă la cea mai dură dintre şcoli. Poate de aceea n-am mai jucat de atunci.

Dacă beneficiai de 20 de minute care să-ţi aparţină, atunci somnul era o alegere dintre cele mai apreciate. În general, noi avem, în medie, o întârziere de vreo câteva săptămâni la materia asta.

Poate, până acum, am dat impresia că viaţa de tabără era mai dură decât ar fi fost necesar. Nimic mai greşit. Aceasta era în mod deliberat făcută să fie *cât mai dură posibil.*

Este sigur că fiecare recrut nu vedea în tot ce îl înconjoară decât răutate pură şi sadism calculat din partea unor tâmpiţi care se delectează în mod pervers de suferinţele celorlalţi.

Nimic mai inexact. Totul era mult prea calculat, mult prea ingenios, mult prea eficace şi impersonal ca să poată fi vorba de o cruzime de dragul cruzimii. Era numai o operaţie chirurgicală practicată cu abilitate, la rece.

Sigur, sunt dispus să admit că vor fi existând şi unii instructori care să simtă şi plăceri din astea, dar n-am avut vreodată o dovadă concretă; în schimb ştiu sigur că, în prezent, ofiţerii psihologi fac eforturi deosebite ca să elimine cu ocazia selecţiilor elementele cele mai brutale. Ei au nevoie de specialişti deosebit de dăruiţi şi de înzestraţi în arta de a face viaţa recruţilor cât mai dură posibil. Brutele sunt însă reduse mintal, sistemul lor nervos este labil, astfel încât nu rezistă la acest joc. Într-un cuvânt, nu sunt destul de eficiente.

Nu spun nu, or fi fost şi câteva brute printre instructorii noştri. Dar, totodată, subliniez, că printre chirurgi, şi vorbesc despre somităţi, nu-s puţini cei cărora nu le displace sângele şi durerea provocate de măiestria lor.

Şi, în cazul nostru, ce mai încolo şi-ncoace, se practica un fel de chirurgie. Al cărei prim scop era eliminarea din unitate a tuturor elementelor mult prea vulnerabile sau încă necoapte de a deveni combatanţi ai infanteriei Mobile. Şi, dintr-aceștia, erau destui. Chiar şi eu am fost cât pe-aci să mă număr printre ei. În primele şase săptămâni, din ce fusese o companie nu mai rămăsese decât un pluton. Unii fuseseră doar radiaţi din efective, oferindu-li-se şansa de a trece în unităţile necombatante. Alţii însă fuseseră potcoviţi cu certificate de Proastă Purtare, de Rezultate Necorespunzătoare sau fuseseră lăsaţi la vatră cu certificate medicale.

În general, nu ştiam de ce ne părăsesc, până nu ne-o spuneau ei. Unii, pur şi simplu, se săturau şi-şi dădeau demisia, renunţând definitiv să-şi mai obţină dreptul de cetăţean. Printre cei mai în vârstă, erau destui care nu rezistau din punct de vedere fizic, deşi voinţa nu le lipsea. Mi-aduc aminte de un bătrânel tare de treabă, pe nume Carruthers. Trebuie că avea vreo 35 de ani. În timp ce-l duceau cu targa, tipul nu înceta să strige cu voce stinsă că nu e corect cum se procedează cu el şi c-o să se întoarcă.

A fost o scenă tristă. Ne înţelegeam foarte bine cu Carruthers şi, slavă Domnului, nu de voinţă ducea lipsă. Ne-am plecat ochii. Era sigur că-i vor da tipului un certificat medical şi efectele civile şi că nu-l vom mai revedea vreodată. Eu l-am reîntâlnit însă, multă vreme după aceea. Refuzase certificatul medical ce i se oferise. Ceea ce era dreptul său. Se transferase apoi ca bucătar-III la bordul unui transportor de trupe. Îşi mai amintea de mine şi ţinea morţiş să vorbim de timpurile frumoase de pe vremuri. Era la fel de mândru că a trecut prin Tabăra Currie, pe cât e tata de accentul lui de Harvard[5].

Se simţea superior celorlalţi băieţi din Marina Spaţială. Şi poate avea dreptate, de ce nu.

Subţierea şeptelului şi scutirea guvernului de cheltuielile pentru antrenarea şi instrucţia celor ce se dovedesc necorespunzători în viitor, erau operaţiuni indispensabile, dar asta nu era totul. Era absolut necesar ca fiecare soldat ce va fi trimis în luptă în capsula lui să fie pregătit la cel mai înalt nivel, să fie instruit, hotărât şi disciplinat. Şi pentru aceasta se făcea tot ce este omenește posibil. Atât pentru Federaţie, cât şi pentru soldat şi tovarăşii săi de luptă.

Se poate spune oare atunci că perioada de instrucţie era într-adevăr mai crudă decât era necesar?

Răspunsul meu este următorul: La viitoarele lansări voi cere cu tărie ca oamenii care formează flancurile să provină din Tabăra Currie, sau din tabăra siberiană omoloagă acesteia, căci altfel voi refuza să mai intru în capsulă.

La epoca respectivă însă, trebuie s-o mărturisesc, îi consideram pe toţi superiorii drept nişte ticăloşi înrăiţi şi fără minte. Iată câteva exemple: După o săptămână de la sosire ni s-au distribuit noile ţinute de luptă. M-am dus deci cu vestonul la sergentul de intendenţă, care până atunci se arătase om de treabă, aşa că eu îl tratam mai ca pe un civil. Trebuie spus însă că, pe vremea aceea, nu cunoşteam încă semnificaţia baretelor care-i împodobeau pieptul, căci altfel n-aş mai fi avut curajul să deschid vorba.

---

[5] Universitate nord-americană celebră, adevărată pepinieră a elitei intelectuale și diplomatice.

— Sergent... Vestonul ăsta mi-e prea larg. Comandantul meu de companie mi-a zis că stă pe mine ca o pânză de cort pusă la uscat.

— Ei poftim!

N-a schiţat nici măcar un gest c-ar vrea să mi-l ia înapoi.

— Da. Şi aş vrea un altul care să-mi vină bine.

— Puştiule, uite am să-ţi spun ceva important. În armată nu există decât două talii: prea mare şi prea mică.

— Da' comandantul de companie...

— Asta-i, n-am ce-ţi face.

— Şi-atunci cum să procedez?

— A! Vrei un sfat? Cred că am ceva prin magazie... Stai puţin... Chiar azi le-am primit. Sunt noi-nouţe... Uite... ia acul şi aţa asta. N-ai nevoie de foarfece, lama de ras e mult mai bună. Strângi cusăturile pe şolduri şi le laşi mai largi la umeri... C-o să ai nevoie...

Părerile lui Zim în legătură cu pretenţiile mele la lucrul manual au fost concise:

— Puteai să coşi mai bine. Două ore de corvoadă.

Şi să fiu al naibii dacă n-am reuşit să cos mai bine.

Aceste prime şase săptămâni au fost groaznice, pline de parade, reviste şi marşuri. Reuşeam să facem 80 de kilometri în 10 ore, o performanţă frumuşică chiar şi pentru un cal. Când trebuia să ne mai odihnim, n-o făceam oprindu-ne, ci schimbând ritmul: pas de voie, pas de marş, pas alergător etc.

Deseori, făceam întregul drum, petreceam popasul în sacii de dormit şi plecam mai departe.

Mi-aduc aminte de un marş care a început în modul cel mai obişnuit. Numai că nu luasem cu noi nici sacii de dormit, nici raţiile de drum. Nu ne-am oprit să mâncăm, dar eu aveam la mine destui pesmeţi şi zahăr ca să nu mă nelinişteşc. Când însă am văzut că nu facem haltă nici după ce s-a făcut noapte, am început să-mi pun întrebări. Dar numai în gând, căci învăţasem să nu-mi deschid gura, dacă întrebarea era prostească.

Ne-am oprit abia când era beznă de-a binelea. Cele trei companii care participau la marş erau cu efectivele incomplete. Ne-am aşezat în formaţia de batalion şi am defilat fără muzică. După ordinul de rupere a rândurilor, m-am apucat să-l caut pe

caporalul Bronski, care era ceva mai uşor de abordat decât ceilalţi. Simţeam că am şi eu oarecare responsabilitate. Trebuie să vă spun, că la vremea respectivă, eram aspirant-caporal. Dar tresele astea de boboc nu însemnau mare lucru. Puteau să mi le retragă oricând şi singurul privilegiu pe care mi-l ofereau era de a fi sancţionat pentru orice năzbâtie pe care ar fi făcut-o vreunul din plutonul meu. Zim îi probase mai înainte pe toţi cei mai vârstnici decât mine şi eu nu-mi câştigasem galoanele decât de vreo câteva zile, după ce ultimul comandant de pluton nimerise la spital.

— Caporale Bronski, ce dracu' se-ntâmplă? Nu-i ora de haleală?

L-am ghicit că surâde:

— Am ceva pesmeţi la mine. Vrei să-ţi dau?

— Mmm... Nu... Nu, mulţumesc, caporale. Eu voiam ceva mai mult decât pesmeţi. Deci, nu halim?

— Nu mi-au zis nimic, puştiule. Şi nici nu văd vreo urmă de elicopter. În locul tău mi-aş aduna plutonul şi m-aş sfătui cu băieţii. Poate ştie vreunul cum se prind iepurii.

— Bine, caporale, dar... Rămânem toată noaptea asta aici? Adică, cum să spun... păi, n-am luat nici sacii de dormit.

— N-aveţi saci? Ei bine, ce să spun... (s-a prefăcut că chibzuieşte preocupat): Ştii ce fac oile când le prinde viscolul?

— Habar n-am, caporale.

— Ar trebui să ai. Oile nu degeră niciodată. Şi cum nu-ngheaţă ele, n-o să-ngheţaţi nici voi. Bine, dacă nu-ţi place la-nghesuială, n-ai decât să te-ncălzeşti mergând toată noaptea. Dacă rămâi în interiorul perimetrului păzit de santinele, nimeni n-o să te deranjeze. Şi nici n-o să-ţi fie frig. Ce-i drept mâine dimineaţă, o să fii poate un pic obosit, dar...

L-am salutat şi m-am întors la băieţii mei. Am scos tot ce aveam cu noi şi am împărţit, ceea ce a făcut să am parte de o raţie mult mai mică decât ce-mi luasem cu mine, pentru că au fost şi câţiva tâmpiţi care fie că plecaseră cu mâna goală, fie ronţăiseră totul pe drum. Dar sincer să fiu, unul-doi pesmeţi şi câteva prune uscate sunt de milioane pentru un stomac care ghiorăie de foame.

Şi metoda oilor s-a dovedit nemaipomenită. Întregul grup, adică trei plutoane, s-a pus pe făcut căldură. N-aş putea recomanda respectiva tehnică drept cea mai bună pentru petrecerea unei nopţi plăcute, pentru că fie te sufoci când eşti la mijloc, fie îngheţi când eşti la margine. Totul se rezuma la o inedită mişcare browniană, care transformă o singură noapte în câteva secole.

Şi, evident, în zori avurăm parte de familiarul ordin:

— Batalion deşteptarea! Toată lumea, în picioare! Mişcaţi-vă odată!

Nuielele instructorilor intrară în funcţiune, dansând pe tibiile şi gleznele celor care formau baza grămezilor, astfel că, în doi timpi şi trei mişcări, toată lumea trecu la exerciţii de înviorare. Personal mă simţeam ţeapăn ca un cadavru şi nu credeam c-am să mai ajung vreodată să mă aplec şi să-mi ating vârful bocancilor. Dar, douăzeci de minute mai târziu, când ne-am reluat marşul, nu mai păstram decât o vagă senzaţie de amorţeală bătrânească. Adjutantul Zim nu numai că era impecabil pieptănat, dar după cum vedeam, reuşise să se şi bărbierească, ticălosul.

Soarele care se ridicase începuse să ne încălzească spinările şi Zim ne-a ordonat să cântăm. Mai întâi câteva vechi cântece ostăşeşti – *Regimentul de pifani, Chesoanele* şi *Halls of Montezuma* – şi după aia celebra *Polcă a recrutului* care are darul să te facă să mergi la trap. Zim nu era în stare să cânte măcar şi-o notă corect, dar Breckinridge se descurca cu datul tonului şi reuşea să-i acopere falseturile îngrozitoare. Ne simţeam cu toţii invincibili şi glorioşi.

Dar nu ne-am mai simţit aşa după alţi 80 de km. Noaptea fusese lungă şi ziua nu se mai termina. Zim ne ocăra la fiecare trecere în revistă şi câţiva boboci fură chiar scoşi la raport pentru că nu-şi găsiseră timp să se radă în cele 9 minute care precedau adunarea pentru inspecţie. În aceeaşi seară s-au înregistrat şi câteva demisii. Am fost cât pe-aci să fac şi eu la fel, dar... aveam pe umeri pârlitele alea de trese şi nici nu fusesem încă pedepsit.

În noaptea care a urmat am avut parte de două ore de exerciţii de alarmă.

C-o fi, c-o păţi, ceva mai târziu am ajuns să apreciez confortul deosebit al unei nopţi petrecute la căldurica altor vreo zece corpuri înghesuite: trei luni după aceea, m-au paraşutat gol puşcă prin nişte coclauri din Munţii Stâncoşi canadieni şi a trebuit să alerg singur vreo 60 de kilometri, blestemând Armata la fiecare pas. Cu toate acestea, la sosire nu eram prea dărâmat. Şi nici înfometat, pentru că mă întâlnisem cu câţiva iepuri mai puţin şmecheri ca mine. Nici gol nu mai eram, blăniţa şi grăsimea lor furnizându-mi un costumaş călduros şi elegant, başca mocasinii asortaţi. Domnule, rămâi trăsnit câte se pot face cu un simplu bolovan. De altfel, după umila mea părere, strămoşii noştri din caverne se descurcau chiar mai bine decât credem noi.

Ceilalţi de asemenea au reuşit, cu excepţia celor care au preferat să renunţe decât să participe la test şi a celor doi băieţi care au murit. Atunci ne-am reîntors în munţi şi i-am căutat timp de 13 zile cu elicoptere şi alte scule sofisticate. Infanteria Mobilă nu-şi abandonează oamenii, atâta vreme cât mai există o umbră de speranţă. După ce i-am găsit, au fost înmormântaţi cu onoruri militare, în sunetele solemne ale imnului *This Land Is Ours,* avansaţi post-mortem la gradul de soldat-fruntaş, fiind de altfel primii care au beneficiat de o asemenea distincţie.

Recrutul nu este obligat să rămână în viaţă, dar infanteria este deosebit de sensibilă la modul în care îşi dă viaţa.

Capul sus, privirea înainte, gata oricând.

Breckinridge era unul dintre ei. Celălalt era un australian mărunţel, pe care nu-l cunoşteam. Nu erau cei dintâi care să fi murit în perioada de antrenament. Şi nici ultimii.

5

Cine-i pus acolo, este pedepsit!
FOC LA TRIBORD!
Şi cine-i acolo, nu-i bun de ţintit!
FOC LA BABORD!

Cântec al tunarilor din vechime.

DAR întâmplarea din Munţii Stâncoşi s-a petrecut după ce-am părăsit Tabăra Currie. Între timp se mai petrecuseră o mulţime de lucruri. Făceam mai ales instrucţie de luptă: tehnică, antrenament şi manevre, de la lupta cu mâna goală, până la utilizarea de arme nucleare simulate. În viaţa mea nu mi-am închipuit că există atâtea mijloace de luptă. Începând cu mâinile şi picioarele. Şi dacă trăiţi cu impresia că nu sunt nişte arme teribile, înseamnă că nu i-aţi văzut vreodată pe adjunctul Zim sau pe căpitanul Frankel, comandantul batalionului nostru, făcând o demonstraţie de *savate*[6].

Cât despre Shujumi, când te lua de mână, surâdea cu gura până la urechi. Zim îl numise foarte repede instructor. E drept că trebuia să-i executăm ordinele, dar măcar nu eram obligaţi să-l mai şi salutăm.

Pe măsură ce rândurile noastre se subţiau, Zim nu prea mai participa la antrenamente. Practic nu mai asista decât la trecerile în revistă şi la instrucţia individuală, când îi seconda pe caporalii-instructori. Era de o eficacitate mortală în oricare dintre disciplinele de luptă, dar cel mai mult îi plăceau cuţitele. Avea unul al lui, personal, care era cu totul diferit de cele din dotarea noastră. În calitate de instructor la trupă aş putea spune că evoluase: din afurisit devenise pur şi simplu insuportabil, dar măcar se dovedea răbdător la întrebările idioate.

---

[6] Savate (în franceză în text): stil de box, în care sunt permise și loviturile cu piciorul

În timpul fiecărei zile de instrucţie, aveam dreptul la scurte pauze de 1-2 minute. Unul dintre băieţi, Hendrick mi se pare, şi-a găsit să-l întrebe cu o asemenea ocazie:

— Domnule adjutant... Mie unuia, îmi place să arunc cu cuţitul, dar face oare într-adevăr să învăţăm aşa ceva?

— Păi, ce-ai zice – îi răspunse Zim – dac-ar fi singura armă pe care o ai? Sau singura care ţi-a mai rămas? Ce faci? Îţi spui rugăciunea? Sau ataci? Cred că te-ai prins, puştiule. Că doar nu joci şah, unde cedezi partida, te ridici şi pleci. La noi lupta e reală.

— Tocmai asta vroiam să spun şi eu, domnule adjutant. Să presupun că nu mai am nici o armă sau rămân numai cu şpanga asta numai bună de cosit. Iar tipul din faţa mea e burduşit de arme periculoase. Atunci, ce mai! E clar c-am dat colţu.

Vocea lui Zim căpătă o intonaţie aproape amabilă.

— Te-nşeli, ţâncule. Nu există arme periculoase. Există numai oameni periculoşi. Şi noi asta vă-nvăţăm: să deveniţi oameni periculoşi. Chiar şi fără cuţit. Atâta vreme cât îţi mai rămâne o mână, un picior sau cât mai eşti în viaţă. Şi dacă tot n-ai înţeles, fă bine de citeşte lupta lui Horaţiu cu etruscii sau Moartea regelui Richard. Le poţi găsi la biblioteca taberei. Dar să revenim la exemplul dat de tine. Eu sunt în locul tău şi n-am decât cuţitul. Ţinta aia numărul 3 de colo, din spatele meu, aia pe care-ai ratat-o tu, să zicem că-i o santinelă. E înarmată cu de toate, numai bomba H îi lipseşte. Misiunea ta este s-o lichidezi, fără zgomot, înainte ca tipul să zbiere.

Nu făcu decât o mişcare fulgerătoare şi *ZVÂC* – cuţitul, care o clipă mai-nainte nici măcar nu-i era în mână, vibra acum înfipt chiar în mijlocul ţintei nr. 3.

— Ai văzut? E drept că-i mai bine să ai două cuţite, dar în orice caz, trebuie să te descurci să dai gata santinela chiar şi cu mâinile goale.

— Hm...

— Ceva-i neclar? Vorbeşte. De aia sunt aici, ca să vă răspund.

— Domnule adjutant... Dumneavoastră spuneaţi că santinela n-avea bombă H. Dar dacă avea? Pentru că asta, în fond contează... Noi cum avem, când suntem de santinelă. Adică...

nu vorbesc de santinelă, ci de obiectivul pe care-l păzeşte. Dacă ăia au bombe H...

— Înţeleg ce vrei să spui...

— Vedeţi domnule adjutant? Dacă se poate folosi bomba H – şi doar aţi spus-o şi dumneavoastră că nu ne jucăm de-a şahul – nu-i pur şi simplu ridicol să te târâi uite aşa prin iarbă şi să te amuzi aruncând cu cuţitul, având toate şansele ca până la urmă să mori? Sau să pierzi războiul?... Şi asta când dispui de o armă adevărată, de care te poţi servi oricând. Mai e oare necesar să-ţi trimiţi oamenii să-şi rişte viaţa cu nişte arme total depăşite, când un simplu tehnician sau profesor poate rezolva toate problemele printr-o simplă apăsare de buton?

Zim nu-i răspunse pe loc, ceea ce nu-i era în obicei, iar când i se adresă, tonul îi era neobişnuit de blând:

— Măi, Hendrick, ţie îţi place la Infanterie? Dacă vrei, poţi demisiona oricând.

Hendrick mormăi ceva, ceea ce îl făcu pe Zim să zbiere:

— Mai tare!

— Nu-mi place, domnule adjutant... Vreau numai să-mi fac stagiul.

— Înţeleg. Ei bine, un adjutant nu-i tocmai cel mai în măsură să-ţi răspundă la o asemenea întrebare, pe care dealtfel, nici n-ar fi trebuit s-o pui. Întrucât este de presupus că răspunsul ţi-era clar încă din momentul înrolării. Sau ar fi trebuit să-ţi fie clar. Dar, ia spune-mi, ai făcut cursul de filozofie morală şi istorie în colegiu?

— Poftim?... Păi... Bineînţeles, domnule adjutant.

— Atunci, cunoşti şi răspunsul. Dar am să-ţi spun şi punctul meu de vedere... hai să zicem, oficios. Dacă vrei să-i aplici o corecţie unui copilaş, te apuci să-i tai capul?

— Asta-i bună? Cum o să fac aşa ceva, domnule adjutant?

— Clar că nu. Îi tragi vreo câteva la fund. Vezi tu, în anumite împrejurări, este o prostie să foloseşti bomba H împotriva unui oraş inamic, ca şi folosirea toporului la pedepsirea unui copil. Războiul nu-i pur şi simplu omor şi violenţă. El înseamnă utilizarea *controlată* a violenţei într-un scop precis. Iar acest scop constă în susţinerea prin forţă a hotărârilor propriului guvern, nu în uciderea inamicilor numai aşa, de dragul de a-i

omorî. Aceştia trebuie constrânşi să facă ce-ai hotărât tu. Ai înţeles, nu este vorba de asasinat, ci de o recurgere, cu măsură şi sub control, la violenţă. Dar decizia de a se recurge la ea, şi controlul folosirii, nu-i nici de nasul meu, nici de-al tău. Nu soldatul trebuie să hotărască când, unde, cum şi *pentru ce* se luptă. Ăsta-i rostul oamenilor politici şi generalilor. Politicienii decid pentru ce şi până când trebuie dusă lupta. Din acel moment, generalii ne spun unde, când şi cum. Noi declanşăm violenţă. Şi, în sfârşit, alţii – mai bătrâni sau, cum le place să-şi zică, mai înţelepţi – o controlează. Cam aşa stau lucrurile. Sau, cel puţin, ăsta-i răspunsul pe care ţi-l pot da. Dacă nu te satisface, n-ai decât să-i faci o vizită comandantului nostru de regiment. Şi dacă nici el nu reuşeşte să te convingă, atunci nu-ţi mai rămâne decât să te întorci acasă şi să redevii un civil de treabă! Pentru că ai certitudinea că nu vei fi niciodată un adevărat soldat! (Se ridică dintr-un salt) : Cred c-am răguşit din cauza ta. Gata pauza, soldaţi! Sus toată lumea! La ţinte, MARŞ! Hendrick, tu eşti primul, de data asta vreau să-mi arunci cuţitul ăsta către *sud!* Nu către nord. Cum ţinta asta se află către sud, îţi cer ca măcar aruncarea cuţitului să fie direcţionată aproximativ în direcţia sudului. Ştiu că n-o să atingi ţinta, dar cel puţin s-o sperii. Fii atent să nu-ţi tai urechea sau să înjunghii pe cineva. Concentrează-ţi fărâmă aia de minte spre *sud.* Gata de aruncare?... Aruncă!...

Şi Hendrick a ratat din nou.

Ne-am exersat apoi în lupta cu bastoane (adevărate ciomege) şi în folosirea şnurului. Cu un căpeţel de şnur poţi face o mulţime de lucruri îngrozitoare. Furăm învăţaţi, de asemenea, cum trebuie utilizate armele moderne ca să dea randamentul maxim şi cum trebuie întreţinut materialul din dotare, care merge de la armele nucleare la rachetele de luptă la sol, inclusiv gazele, otrăvurile şi alte mijloace aducătoare de moarte şi distrugere. Plus câteva alte drăcovenii mai deosebite, despre care e mai bine să nu mai vorbim. Până la urmă, ne-am familiarizat şi cu unele arme *desuete.* Cum ar fi atacul cu baioneta montată pe o imitaţie de puşcă şi executarea jocului cu puşti care imitau armamentul de infanterie din secolul al XX-lea. Acestea seamănă destul de mult cu armele de tir sportiv, numai

că trag cu proiectile solide, nişte gloanţe cu înveliş metalic, în ţinte fixe sau mobile.

Antrenamentul urmărea să ne înveţe să ochim eficace cu orice tip de armă, în orice împrejurare, să fim gata oricând la orice. Din partea mea, cred c-au reuşit.

Armamentul nostru din dotare ne slujea de asemenea să simulăm în teren alte arme, mult mai periculoase. Şi simulam pe rupte. Altfel nici nu s-ar fi putut. O bombă sau o grenadă *explozivă,* în momentul impactului, degajau un nor inofensiv de fum negru sau o pală de gaz care te făcea să strănuţi sau să lăcrimezi, ceea ce îţi indica că, în condiţiile unei lupte reale, ai fi fost deja mort sau paralizat. Asta era suficient ca să te facă să fii prudent cu gazele, ca să nu mai amintim de beşteleala care te aştepta în mod inevitabil.

Cât despre timpul de somn, acesta ni se reducea văzând cu ochii. Cea mai mare parte a exerciţiilor se desfăşurau noaptea, cu tot alaiul de transmisiuni radio, radar şi infraroşii.

Armele erau încărcate cu muniţie oarbă, cu excepţia uneia din cinci sute, care trăgea cu proiectile adevărate. Dacă era ceva periculos? Depinde cum o iei. Pentru noi întreaga existenţă pe care o duceam era periculoasă. Şi, în fond, un glonţ te poate atinge şi fără să te omoare, bineînţeles dacă nu te loveşte în cap sau chiar în inimă. Dar chiar şi atunci… Numai exploziv să nu fie.

Găselniţa asta cu *una din cinci sute* ne stimula însă al naibii interesul pentru adăpostire, camuflare şi acoperire. Cu atât mai mult cu cât armele *inamicului* erau mânuite de instructorii care îşi dădeau silinţa să ne demonstreze cât de bine ţintesc. De asigurat, ne asigurau ei că nu-şi doresc să nimerească în cap pe nimeni din cei ce înaintează târâş… dar un accident e un accident şi parcă poţi să ştii când se produce? În orice caz, asigurările cu care ne copleşeau prieteneşte nu linişteau pe nimeni. Cu acest unic glonţ adevărat din cinci sute, exerciţiile noastre se transformau într-o gigantică *ruletă rusească.* Şi nici vorbă nu putea fi de plictiseală când îţi şuieră pe la ureche un glonţ, o fracţiune de secundă înainte de a auzi detonaţia armei.

Este evident că asta a condus la o reducere a vitezei de înaintare şi atunci ni s-a adus la cunoştinţă că dacă nu revenim la ritmul normal (de pas alergător), proporţia va fi schimbată de

un glonţ adevărat pentru o sută de manevră. Şi aşa mai departe... N-aş putea spune dacă acest anunţ a avut un efect imediat, dar când un tip dintr-o altă companie a primit un glonţ cum nu se poate mai adevărat în părţile cărnoase ale fundului, la început s-au făcut glume dintre cele mai grosiere în legătură cu această interesantă cicatrice, dar mai apoi, s-a înregistrat o înviorare a interesului pentru orice ar putea constitui un adăpost.

Un glonţ în fund, treacă-meargă; dar în cap, mai ales dacă-i al *tău...*

Instructorii, înarmaţi cu puşti, n-aveau de ce să se adăpostească. Se fâţâiau de colo, colo îmbrăcaţi în cămăşi albe şi cu cravaşele sub braţ, siguri, după cum se vede, că n-o să se găsească vreun recrut care să-i înveţe jocul de-a ţintele umane. Pentru vreo unul sau doi dintre ei n-aş băga mâna în foc că nu-s prea optimişti. Pe de altă parte, trebuie spus că, chiar dacă li se pusese gând rău, efectiv erau puţine şanse să-şi piardă viaţa – una din cinci sute – şi acelea multiplicate de neîncrederea recruţilor. Puşca nu-i o armă uşor de mânuit. Şi nici nu-şi caută singură ţinta. După părerea mea, în vremurile când puştile decideau soarta războaielor, probabil că se consumau în medie câteva mii de gloanţe ca să dobori un singur adversar. La prima vedere pare de necrezut, dar istoria militară confirmă acest calcul: se deschide focul ca să-l obligi pe inamic să-şi plece capul sau să stea culcat, astfel încât să nu poată trage la rândul lui.

Una peste alta, nici un instructor n-a fost ucis sau rănit. Dar nici dintre noi, nimeni n-a fost atins de vreun glonţ de armă. Decesele au fost cauzate de alte tipuri de armament, ştiţi din acelea care se întorc împotriva ta, dacă nu respecţi cuvânt cu cuvânt instrucţiunile de utilizare. A fost chiar un băiat care şi-a frânt gâtul când a plonjat în tranşeea de adăpost.

Totuşi, printr-un efect de reacţie în lanţ, povestea asta cu gloanţele şi cu exerciţiile mi-a coborât moralul la cel mai scăzut nivel de când sosisem în tabără. Unde mai pui că-mi pierdusem şi tresele de aspirant. Nu pentru vreo greşeală personală, nici vorbă, ci pentru o năzbâtie a unuia din plutonul meu. Când nici măcar nu eram de faţă. I-am spus lui Bronski, iar el mi-a răspuns

să las gura. M-am dus atunci la Zim să-mi caut dreptatea, dar tipul m-a pus la punct cu răceală că-s răspunzător de tot ce fac oamenii mei şi, în plus, mi-a trântit şi şase ore de corvoadă, pentru că m-am adresat lui fără permisiunea lui Bronski. Şi după toate astea, mai primisem şi o scrisoare de la mama...

Cam tot în aceeaşi perioadă, în timpul unuia din primele exerciţii cu scafandrul propulsat, mi-am scrântit umărul. Cu ocazia acestor exerciţii instructorii aveau posibilitatea să simuleze prin radio tirurile adverse (costumele erau special dotate în acest scop). Aşa se face că, fiind odată *doborât,* am aterizat defectuos, ceea ce mi-a adus o scutire de instrucţie, dar şi mult prea mult timp liber ca să meditez la propria-mi soartă.

Această scutire m-a făcut să fiu postat ca planton în cancelaria comandantului de batalion. Aş fi vrut eu să mă fac util, să las o bună impresie, dar mi-am dat uşor seama că excesul de zel nu era deloc apreciat de căpitanul Frankel. Tot ce-şi dorea de la tine era să stai nemişcat la locul tău şi să-ţi ţii gura. Astfel aveam mult timp pentru a dialoga cu mine însumi, pentru că de dormit nu îndrăzneam.

De altfel, puţin timp după masa de prânz, mi-a dispărut până şi cheful de somn! Pe uşă îşi făcuse apariţia adjutantul Zim, însoţit de alţi trei inşi. Era, ca de obicei, spilcuit şi elegant, însă de o paloare care-l făcea să semene cu cel de-al treilea Cavaler al apocalipsului. Sub ochiul drept avea o urmă ciudată, prezentând toate simptomele unei vânătăi de zile mari, lucru de-a dreptul incredibil. În grupul celor trei, la mijloc se afla Ted Hendrick. Era murdar din cap până-n picioare, ceea ce este absolut normal când faci instrucţie pe câmpurile celea noroioase pe care nimeni nu se îngrijeşte să le cureţe, dar bărbia şi bluzonul purtau urme de sânge, iar expresia chipului reflecta buimăceala.

Cei doi care îl încadrau erau tot boboci. Erau înarmaţi cu puşti. Unul dintre ei era chiar din plutonul meu şi se numea Leivy. Părea foarte agitat şi, în acelaşi timp, încântat în aşa fel încât îmi făcu pe furiş cu ochiul.

— Ce s-a întâmplat, adjutant? întrebă Frankel surprins.

Inflexibil, cu un ton de gheaţă, Zim păru că reproduce mecanic un text învăţat pe dinafară:

— Comandantul companiei *H* iese la raport la comandantul de batalion, domnule căpitan. Motivul: abatere disciplinară. Articolul 9007. Neexecutarea instrucţiunilor tactice în timpul unui exerciţiu de luptă. Articolul 9020. Nesupunere la ordine în condiţiile aceluiaşi exerciţiu.

Căpitanul Frankel rămase uimit:

— Şi-ai ieşit la raport la mine, adjutant Zim? În mod oficial?

Nu-mi pot explica nici acum dedublarea suferită de Zim care, deşi vizibil stânjenit, reuşise să-şi păstreze răceala expresiei şi a tonului.

— Dacă îmi permiteţi, domnule căpitan. Omul acesta nu recunoaşte disciplina ierarhică. A insistat să fie ascultat de comandantul de batalion.

— Mda... Înţeleg... Avocăţelul plutonului... Ei bine, adjutant, din punct de vedere regulamentar, e dreptul lui. Care erau instrucţiunile tactice?

— *Ariciul,* domnule căpitan.

L-am privit pe Hendrick şi mi-am zis: *Ohoho! Ai încurcat-o!* La comanda *arici* trebuie să te arunci imediat la pământ, să te adăposteşti cum poţi şi să încremeneşti *nemişcat.* Stană de piatră te faci. Nu-ţi mişti nici măcar un deget, mai că nici nu clipeşti. La nevoie, mori acolo unde eşti, dacă nu se dă ordinul de repunere în mişcare. Ni s-a vorbit despre nişte tipi care au fost atinşi aflându-se în poziţia *arici* şi care au murit aşa, golindu-se treptat de sânge, fără să facă vreun gest, fără să scoată un geamăt.

— Şi ordinul pe care a refuzat să-l execute?

— Acelaşi, domnule căpitan. După ce a întrerupt exerciţiul, a refuzat să-l reia în ciuda ordinului ce i s-a dat.

— Numele? – întrebă Frankel pe un ton ameninţător.

— Hendrick, domnule căpitan. Recrut, soldat simplu, matricola 7960924.

— Ei bine, Hendrick, ţi se ridică toate drepturile pe timp de 30 de zile. Vei rămâne consemnat în cort, cu excepţia orelor de corvoadă şi de masă, iar de ieşit – numai pentru necesităţile biologice. Eşti pedepsit cu trei ore de corvoadă suplimentară pe zi, pe care o vei executa sub ordinele caporalului de serviciu, şi anume câte o oră înaintea stingerii, o oră înaintea deşteptării şi

o oră în timpul şi în locul mesei de prânz. Pentru masa de seară ţi se va servi pâine şi apă, aceasta din urmă fără restricţii cantitative. În fiecare duminică vei executa o corvoadă de numai 10 ore şi aceasta numai pentru a-ţi permite să asişti la serviciul religios, dacă obişnuieşti aşa ceva.

(La auzul acestor ultime cuvinte, mi-am zis în minte: Doamne, Dumnezeule!)

Dar căpitanul încă nu terminase:

— Hendrick, scapi atât de ieftin pentru că nu pot să-ţi dau mai mult fără să te aduc în faţa Curţii marţiale... şi nu vreau să fac asta ca să nu pătez reputaţia companiei voastre. Rupeţi rândurile.

Deja se întorsese la dosarele pe care le avea întinse pe birou, ca şi când incidentul ar fi fost închis pentru el, când Hendrick se apucă să urle:

— Dar nici n-aţi auzit versiunea mea!

Căpitanul îşi ridică încetişor privirea.

— Ia te uită? Sunt dezolat. Ai şi tu o versiune?

— Ba bine că nu! Adjutantul Zim mi-a făcut-o în mod expres! Stă cu ochii numai pe mine! Şi asta, tot timpul, de când am venit! El...

— Nu-şi face decât datoria – îi replică cu răceală căpitanul. Negi cumva cele două acuzaţii ce ţi s-au adus?

— Nu, da'... *Nu v-a zis că nimerisem pe-un furnicar!*

Frankel păru de-a dreptul scârbit.

— Ei, poftim... Să-nţeleg atunci c-ai fost dispus să-ţi sacrifici colegii, tovarăşii tăi de luptă, să-i laşi să fie ucişi, mai degrabă decât să înfrunţi câteva nenorocite de furnici?

— Care câteva nenorocite de furnici? Erau sute. Şi încă furnici din acelea roşii!

— Uite ce-i... Tinere, hai să lămurim odată pentru totdeauna lucrurile. Chiar dacă era şi-un cuib de şerpi cu clopoţei, datoria ta era să te supui şi să te faci *arici.* Mai ai şi altceva de spus în apărarea ta?

— Da! M-a lovit! A ridicat mâna la mine! Toată ziua se fâţâie cu nenorocitele alea de bastonaşe. Îţi dau cu ele peste cur, te croiesc pe spinare, te împung în coaste. Le-am răbdat pe toate astea. Dar acum m-a lovit cu propria *mână.* M-a trântit pe jos şi

a urlat la mine să nu mai mişc. M-a făcut cretin şi dobitoc. De asta ce mai ziceţi?

Căpitanul îşi examina pe îndelete manichiura, apoi îl privi din nou pe Hendrick.

— Tinere, dumneata comiţi o eroare de judecată foarte curentă printre civili. Ca şi ei, dumneata spui că superiorii ierarhici n-au dreptul *să ridice mâna la tine.* În anumite circumstanţe strict determinate social este exact. Dacă ne-am găsi, de exemplu, la teatru sau într-un magazin eu n-aş avea dreptul să pălmuiesc pe cineva, atâta vreme cât mi se demonstrează respectul cuvenit gradului meu şi uniformei ce-o port. Dar când eşti în curs de îndeplinire a unei misiuni sau în serviciu comandat, lucrurile stau cu totul altfel...

Căpitanul se răsuci pe scaun şi-i arătă câteva catastife jerpelite.

— Tu trăieşti conform acestor legi. Poţi să cauţi în oricare din aceste volume, rând cu rând, poţi să iei fiecare articol şi fiecare minută de curte marţială, nu vei găsi nici măcar un singur cuvinţel din care să deduci că superiorii n-au dreptul *să ridice mâna la tine* sau să-ţi aplice oricare altă corecţie în timpul îndeplinirii unui ordin. Hendrick, aş putea foarte bine să-ţi trag una în bot... şi n-aş fi obligat să dau socoteală de necesitatea acestui gest decât în faţa superiorilor mei. Nu în faţa ta. Aş putea merge chiar mult mai departe. În anumite împrejurări, un gradat subofiţer sau ofiţer, are nu numai dreptul, dar chiar *datoria,* de a-l ucide pe loc pe orice soldat recalcitrant, fără nici un alt avertisment. Nu-l aşteaptă pedeapsa, ci promovarea. De exemplu trebuie s-o facă pentru pedepsirea oricărui act de laşitate în faţa inamicului. Cât despre bastoanele de care pomeneai... Au o dublă folosinţă. Mai întâi de toate sunt un îndemn de autoritate. Şi, în al doilea rând, sunt destinate să fie utilizate pe voi, ca să vă stimuleze. Să nu-mi spui că vreunul din voi a fost rănit vreodată cu ele, pentru că-i o minciună, în cel mai rău caz, te pişcă un pic. Dar economisesc mii de vorbe. Ia gândeşte-te numai la deşteptare, când nu săriţi din pat la primul semnal. Bineînţeles, caporalul ar putea s-o facă pe băiatul de treabă şi să vă întrebe dacă nu doriţi micul dejun servit la pat... Am face-o şi pe asta, dacă am avea un caporal în plus, ca să vă

răsfeţe. Este la fel de evident că ar putea să vă trezească şi cu şuturi în fund, procedeu pe cât de legal, pe atât de eficace. Dar generalul responsabil cu instrucţia a apreciat că utilizarea nuielei este mai onorabilă, atât pentru caporal, cât şi pentru voi. Iar eu sunt de aceeaşi părere. Dar ce credem noi, şi cu tine nu contează. Noi executăm, atât. (Suspină) : Hendrick, ţi-am explicat toate astea pentru că este inutil să pedepseşti pe cineva, atâta vreme cât el nu înţelege pentru ce-i pedepsit. Te-ai purtat pur şi simplu ca un băietan obraznic, fiindcă mi-e clar că nu eşti încă un bărbat, în ciuda tuturor eforturilor noastre. Şi conduita ta este surprinzătoare, având în vedere etapa de instruire în care ai ajuns. Nimic din cele ce mi-ai spus nu poate fi considerat drept un argument în apărarea ta şi nu constituie o scuză. Nu-mi pare că realizezi care e sensul datoriei tale de soldat. Spune-mi deci tu, cu gura ta, de ce consideri c-ai fost bruscat. Cu toate că nu-mi pot imagina, cine ştie, poate scot de la tine ceva care să-ţi fie favorabil.

De câteva ori îl privisem pe Hendrick pe furiş în timpul alocuţiunii căpitanului. Îmi era evident că tonul calm, aproape sfătos, al acestuia avusese mai mult efect decât toate zbieretele lui Zim. Mai întâi indignat, Hendrick păruse apoi uluit, pentru ca în cele din urmă să-l asculte întunecat la faţă.

— Vorbeşte! – încheie tăios căpitanul.

— Păi... să vedeţi, ni s-a dat ordinul să ne pitim făcându-ne *arici.* Eu m-am aruncat la pământ, după aia am văzut că am nimerit p-un furnicar. Şi m-am ridicat în genunchi, să mă mişc mai încolo câţiva centimetri. Imediat cineva m-a lovit pe la spate şi-a-nceput să mă-njure. Atunci eu m-am sculat de jos şi i-am tras un pumn, după care...

— STAI!

Căpitanul Frankel sărise în picioare. În acea clipă părea imens, deşi abia dacă e puţin mai înalt decât mine. Ochii lui îl fixau pe Hendrick.

— Ţi-ai... *lovit...* comandantul... de companie?!

— Păi... Da, chiar aşa. Da' el a dat în mine primu'. Şi încă pe la spate. Nici n-am ştiut că-i el. Putea să fie oricine, i-am dat şi eu un pumn, atât, da' el...

— Gura!

Hendrick se întrerupse, dar adăugă imediat:

— Vreau să plec din nenorocita asta de unitate!

— Asta nu-i o problemă, se poate rezolva şi încă foarte repede – îi răspunse căpitanul cu o voce glacială.

— Daţi-mi o foaie de hârtie să-mi scriu demisia.

— O clipă... Adjutant Zim.

— Ordonaţi, domnule căpitan.

Zim nu mai scosese nici o vorbă de la început. Rămăsese în poziţie de drepţi, ca o statuie, cu muşchii feţei încordaţi şi privirea aţintită înainte. Pronosticul meu era pe deplin confirmat: ochiul i se învineţise de-a binelea şi arăta foarte reuşit. Cum s-ar zice, Hendrick nu-şi ratase ţinta. Dar cum el nu-şi relatase detaliat isprava, nici căpitanul nu insistase, preferând probabil să lase să se creadă că Zim s-o fi lovit de clanţa vreunei uşi.

— Articolele regulamentului le sunt cunoscute oamenilor din compania ta?

— Da, domnule căpitan. Au fost afişate şi în fiecare duminică dimineaţa sunt citite şi cu ocazia programului de comunicări către trupă.

— Ştiam asta. Dar voiam o confirmare pentru bună regulă.

În fiecare duminică dimineaţa, chiar înaintea serviciului religios, eram adunaţi în careu şi aveam parte de lectura cu voce tare a articolelor disciplinare din Legile şi Regulamentele Forţelor Armate. Toate astea erau afişate de asemenea în faţa cortului unde se făcea de planton. Ceremonia de care vă vorbeam nu interesa pe nimeni. Dacă erai obişnuit, puteai să şi dormi de-a-npicioarelea în timpul lecturii. Singurele chestii care poate mai reuşeau să ne stârnească interesul erau aşa-numitele *cele treizeci şi una de metode de rupt pisica.* Pentru că, în fond, instructorii dispuneau de suficiente mijloace deja brevetate de ei ca să-ţi bage regulamentele direct în cap. *Ruptul pisicii* era o veche vorbă de duh, la fel de prăfuită ca şi *uleiul de deşteptare.* Cele *treizeci şi una de ocazii...* erau cele treizeci şi unu de ultraje capitale. Mai întotdeauna se găsea vreun boboc care să se laude, sau să zică c-ar cunoaşte pe cineva care ar fi găsit cică şi-un al treizeci şi doilea, evident absurd sau obscen.

Lovirea unui gradat!

Dintr-o dată nu mai era de glumă. Puteai fi *spânzurat* pentru c-ai dat în Zim.

Bineînţeles că toţi băieţii din companie încercaseră, ba unii chiar reuşiseră... dar asta în timpul orelor de antrenament şi instrucţie la lupta fără arme. Ne lua deseori pe câte unul, aşa în particular, după ce terminam cu ceilalţi instructori, cică ca să ne dea un pic de lustru final, că tot suntem încălziţi şi rodaţi. Shujumi chiar îl făcea K.O. O dată Bronski trebuise să-i verse în cap o găleată. Când îşi venise în fire, Zim rânjise feroce. Îi întinsese mâna... şi Shujumi se trezise zburând.

Căpitanul Frankel îmi făcu semn.

— Tu! fă-mi legătura cu Cartierul general.

M-am grăbit să mă execut şi făcui un pas lateral când pe ecran apăru chipul unui ofiţer.

— Statul Major.

— Am onoarea să vă salut, domnule comandant de regiment. Sunt comandantul batalionului 2. Solicit trimiterea unui ofiţer pentru a fi inclus în juriul unui tribunal.

— În cât timp, Ian?

— Pe cât de repede mi-l puteţi trimite.

— O.K. Mă ocup eu de asta. Sunt sigur că Jake e în biroul lui. Articolul şi numele?

Căpitanul îi dădu literă cu literă numele lui Hendrick, numărul matricolei, şi numărul articolului. Celălalt ofiţer şuieră uşor şi figura i se întunecă.

— M-am şi dus, Ian. Dacă nu pot să ţi-l trimit pe Jake, vin eu personal... Numai cât să-l anunţ pe Şefu'.

Căpitanul Frankel se întoarse spre Zim:

— Escorta e formată din martori?

— Da, domnule căpitan.

— Comandantul de grupă a văzut incidentul?

Zim ezită o fracţiune de secundă:

— Cred că da, domnule căpitan.

— Găseşte-mi-l. Are cineva un scafandru propulsat?

— Da, domnule căpitan.

Zim ridică receptorul telefonului. Frankel se adresă lui Hendrick:

— Care sunt martorii pe care doreşti să-i convoci în apărarea ta?

— N-am nevoie de martori! Ăsta ştie prea bine ce mi-a făcut! Daţi-mi foaia aia de hârtie. Vreau să plec de aici!

— Toate la timpul lor.

Numai că timpul ăsta, după părerea mea, a trecut al dracului de repede. Nu trecuseră nici 5 minute şi caporalul Jones ateriză cu scafandrul de comandament, aducându-l pe caporalul Mahmud. Aproape concomitent, apăru şi locotenentul Spieksma.

— Bună seara, domnule căpitan. Sunt prezenţi acuzatul şi martorii?

— Totu-i gata, Jake.

— Instalaţia de înregistrare?

— Gata şi ea.

— O.K. Apropie-te, Hendrick.

Hendrick se supuse. Părea total năucit, în pragul crizei de nervi.

— Prezenta Curte marţială a fost întrunită din ordinul maiorului F. X. Malloy, comandantul Regimentului 3 de Instrucţie din Tabăra Arthur Currie, în conformitate cu Dispoziţia generală nr. 4 a Comandamentului, sectorului Instrucţie şi Disciplină, în baza Legilor şi Regulamentelor Forţelor Militare ale Federaţiei Terestre. Ofiţer acuzator: căpitanul de infanterie Ian Frankel, comandantul batalionului 2 din regimentul 3. Curtea este reprezentată de locotenentul Jacques Spieksma, comandantul batalionului 1 din regimentul 3. Acuzat: Hendrick, Theodore C, recrut, soldat, matricola R.P.7960924. Articolul 9080. Acuzat de a fi lovit un ofiţer al Federaţiei Terestre, starea de urgenţă fiind în vigoare.

Ce m-a uluit atunci a fost rapiditatea cu care s-au derulat evenimentele. Pe nepusă masă m-am trezit numit *ofiţer al curţii* şi mi s-a dat sarcina *să ordon martorilor să se retragă.* Pe moment am rămas aiurit, întrebându-mă cum să procedez ca să-i fac *să se retragă,* dar adjutantul Zim s-a însărcinat el şi cu asta, dintr-o singură aruncătură de privire făcându-i pe Mahmud şi pe cei doi soldaţi să execute un impecabil stânga-mprejur şi să iasă. După aceea s-a ţinut deoparte. Mahmud tocmai se tolănise pe jos şi începuse să-şi răsucească o ţigară, când a

trebuit să renunţe mai repede decât credea, fiind primul audiat. În mai puţin de o jumătate de oră, toate cele trei depoziţii erau înregistrate, toate confirmând cele declarate anterior de Hendrick.

Locotenentul Spieksma se adresă apoi lui Hendrick:

— Doreşti să procedezi la un contra-interogatoriu al martorilor? Curtea te poate asista, dacă consideri necesar.

— Nu.

— Ia poziţia de drepţi când vorbeşti şi adresează-te reprezentantului Curţii menţionându-i gradul!

— Nu domnule locotenent. Vreau un avocat.

— Legea n-o permite în timp de campanie. Ai de făcut vreo depoziţie în propria apărare? Şi să-ţi menţionez că nu eşti obligat să procedezi astfel şi Curtea nu va face uz de acest refuz. Dar, totodată, doresc să-ţi atrag atenţia că orice vei declara, poate fi utilizat împotriva ta şi poate constitui o probă contradictorie.

Hendrick înălţă din umeri.

— Nu mai am nimic de spus. La ce bun?

— Curtea te întreabă din nou: doreşti să faci vreo depoziţie în propria apărare?

— Ăă. Nu, domnule locotenent.

— Curtea este obligată să-ţi pună o întrebare de ordin tehnic: articolul în baza căruia ai fost convocat în faţa prezentei instanţe ţi-a fost adus la cunoştinţă înainte ca tu să comiţi delictul care îi justifică aplicarea? Poţi răspunde prin *Da, Nu* sau să nu dai nici un răspuns, dar în toate aceste cazuri, ce vei spune intră sub incidenţa articolului 9167 referitor la mărturia mincinoasă.

Hendrick rămase mut.

— Foarte bine. Curtea va da din nou citire articolului care te incriminează şi apoi îţi va repeta întrebarea: *Articolul 9080: Orice membru al Forţelor Militare care loveşte, agresează sau care ajută la lovirea sau agresarea....*

— Da, da... cred c-am auzit asta. Sau, în sfârşit, ceva cam în genul asta. În fiecare duminică dimineaţa ni se citeşte un pomelnic d-ăsta. Despre tot ce n-avem voie sau nu-i permis să facem.

— Articolul acesta ţi s-a adus sau nu la cunoştinţă?

— Păi... da, domnule locotenent. Cred că da.

— Foarte bine. Întrucât ai refuzat să faci vreo depoziţie, mai ai totuşi altceva de declarat, care să respingă sau să corecteze capul de acuzare?

— Poftim?

— N-ai nimic de spus Curţii? În sfârşit, vreun amănunt, vreun detaliu care să fie susceptibil să circumstanţieze dovezile prezentate? Vreun aspect încă necunoscut, care să infirme probele care te incriminează? Poate în momentul comiterii delictului erai bolnav sau te aflai sub efectul vreunui medicament. Poate n-ai depus încă jurământul şi eşti liber să vorbeşti, dacă apreciezi că asta te poate ajuta. Curtea se străduie să afle dacă tu consideri că există vreo incorectitudine în instruirea prezentei cauze. Şi dacă da, ce anume?

— Bineînţeles că da! Totul este incorect! El a dat primul!

— Nimic altceva?

— Ăă. nu, domnule locotenent. Eu cred că-i destul asta.

— Atunci, vom da citire sentinţei. Soldat Theodore C. Hendrick, trei paşi înainte.

Locotenentul rămăsese tot timpul în poziţie de drepţi. Căpitanul Frankel se ridică şi el. Atmosfera era glacială.

— Soldat Hendrick, eşti declarat vinovat.

Am simţit o gheară de gheaţă că-mi strânge stomacul. Ăştia o să-i tăbăcească pielea. O să i-o facă lui Hendrick. Şi nu mai târziu de azi dimineaţă, mâncasem alături la masă.

— Curtea te condamnă (deja simţeam că mi se face rău) la zece lovituri de bici... şi la expulzarea din armată pentru proastă purtare.

— Eu vreau să demisionez! – a mârâit Hendrick.

— Curtea nu te autorizează. Curtea doreşte să adauge că verdictul său este indulgent, numai datorită faptului că, în actuala jurisdicţie, nu este abilitată să aplice pedepse mai severe. Autoritatea care te-a pus sub acuzare a convocat o curte marţială de campanie şi nu stă în atribuţiile noastre să-i punem în discuţie motivaţiile. O curte marţială întrunită în condiţii normale, luând cunoştinţă de dovezile care se află în posesia noastră, te-ar fi condamnat în mod sigur la spânzurătoare. Ai

avut mult noroc, iar autoritatea care te-a acuzat s-a arătat foarte indulgentă. Sentinţa va fi executată mâine la prima oră, după ce forul superior va lua cunoştinţă de raportul judecăţii şi, eventual, îl va aproba. Declar şedinţa închisă. Acuzatul să fie luat şi încarcerat.

Această din urmă dispoziţie mă privea pe mine, dar, în fond, n-am avut decât să-i telefonez unui planton şi să-i încredinţez prizonierul.

În aceeaşi seară, căpitanul Frankel m-a trimis la controlul medical, unde doctorul a hotărât că-mi pot lua serviciul activ. M-am întors la companie la timp ca să mă schimb şi să mă prezint la inspecţia de seară... unde Zim m-a bruftuit pentru că *aveam pete pe uniformă.* M-am abţinut să-i zic că pata care-i înconjura ochiul era mult mai inestetică decât cele care mi le reproşa mie.

Pe platoul unde făceam careul fusese ridicat un stâlp. Când sosi momentul anunţării corvezilor şi altor pedepse de rutină, ne fu comunicată şi sentinţa lui Hendrick.

După aceea fu adus şi împricinatul, cu cătuşe la mâini şi încadrat de doi paznici.

Nu asistasem până atunci la vreo flagelare. Asemenea gen de spectacole aveau loc, după câte îmi amintesc, în spatele Edificiului Federal, însă tata îmi interzisese formal să mă duc să mă uit. O singură dată îi încălcasem interdicţia, însă, în acea zi, ceremonialul fusese amânat, iar eu n-am mai recidivat.

Dar o singură dată dacă asişti, te-ai săturat pe toată viaţa.

Paznicii îi ridicară lui Hendrick braţele şi-i fixară cătuşele într-un cârlig solid, fixat în partea de sus a stâlpului. Apoi îi sfâşiară cămaşa, care după cum s-a rupt, era în mod sigur pregătită dinainte pentru aşa ceva. Pe dedesubt n-avea maiou.

După aceea, adjutantul comandă cu un ton sec:

— Execută sentinţa Curţii.

Un caporal-instructor de la un alt batalion se apropie, ţinând biciul. Loviturile erau numărate de adjutantul Corpului de pază. Fără nici o grabă. Câte 5 secunde între fiecare lovitură. Însă totul părea că se desfăşoară şi mai încet.

Ted n-a scos nici un sunet până la a treia lovitură, apoi a izbucnit într-un plâns cu sughiţuri...

Când am deschis ochii l-am văzut deasupra mea pe caporalul Bronski. Mă pălmuia şi mă privea cu nelinişte.

— Te simţi mai bine? Hai treci în rând! Fuga! Urmează inspecţia.

În ziua aceea n-am prea avut poftă de mâncare; dar nu eram singurul.

Nimeni nu mi-a mai pomenit de ruşinosul meu leşin. Ceva mai târziu, am aflat că la fel au mai făcut-o vreo zece alţi băieţi.

6

Tot ceea ce doborâm pe mai nimica, nu mi se pare că merită preţuirea noastră... ar fi însă de-a dreptul ciudat ca un bun întru totul ceresc, cum este ADEVĂRUL, să nu se afle pe cea mai înaltă treaptă a aprecierii.

Thomas Paine[7]

În noaptea care urmă expulzării lui Hendrick, moralul meu atinsese cele mai scăzute cote. Nu reuşeam să adorm şi trebuie să fi trăit viaţa de recrut ca să poţi să-ţi fi dat seama ce însemnă asta şi cât de deprimat eram. Toată ziua nu făcusem nici un efort şi nu mă simţeam deloc obosit. Mai mult, umărul scrântit continua să mă doară, nevrând să ia în consideraţie diagnosticul medicului că sunt bun de reluarea *serviciului activ.* Ca să nu mai spun că nu-mi ieşea din minte scrisoarea mamei şi, cum închideam ochii, îmi răsunau în urechi plesniturile biciului şi-l revedeam pe Ted atârnând nemişcat de stâlp.

Nu mă mai deranja pierderea galoanelor, ba din contra. Demisia îmi apărea ca o soluţie foarte înţeleaptă. Dacă n-ar fi fost noapte, aş fi alergat să caut o coală de hârtie.

Ted comisese o greşeală, pe care n-ar fi trebuit s-o facă. Pentru că de greşit, greşise. Toţi urau Regimentul (era oare vreunul căruia să-i placă?) şi Ted de asta se zbătuse atâta să-şi obţină titlul de cetăţean. Avea de gând să se lanseze în politică, după reîntoarcerea sa la viaţa civilă. Mereu ne spunea: *O să vedeţi... o să fie ceva schimbări.*

În prezent nu mai avea nici o şansă să se mai afle vreodată într-o funcţie de decizie. Şi ce i se întâmplase lui, putea să mi se întâmple şi mie. Oricând mă puteau lăsa şi pe mine nervii.

[7] Thomas Paine (1737-1809): publicist american născut în localitatea Thetford. În timpul Revoluției Franceze, la care a luat parte activă, a căpătat cetățenia franceză și a fost numit membru al convenției

Mâine, peste o săptămână... Şi nu voi avea nici eu dreptul să-mi dau demisia. Şi voi primi tot atâtea lovituri de bici ca şi Ted.

Eu mă înşelasem şi tata avusese dreptate. N-aveam decât să scriu cererea, să mă întorc acasă şi să-i spun tatei că sunt gata să mă duc la Harvard şi să intru în afaceri, cum a vrut el. Primul lucru pe care am să-l fac mâine va fi să vorbesc cu adjutantul Zim. Să-i spun că, eu unul, renunţ. Dar asta numai mâine dimineaţă. Că doar n-o să mă apuc să-l trezesc pe adjutant acum, în miez de noapte... Nu, asta n-am s-o fac... Mai ales că-i vorba de adjutantul Zim.

Hm, adjutantul Zim...

În privinţa lui eram la fel de dezorientat ca şi în ceea ce priveşte pedepsirea lui Ted. După judecată, nu plecasem cu ceilalţi, şi-l auzisem adresându-i-se căpitanului Frankel:

— Pot să vă spun câteva cuvinte în calitatea dumneavoastră de comandant de batalion, domule căpitan?

— Bineînţeles, Zim. Şi eu doresc să vorbesc cu tine. Ia loc.

În acel moment, amândoi, şi căpitanul şi Zim, şi-au întors privirile spre mine şi eu am înţeles. Am trecut în biroul alăturat unde se foiau nişte angajaţi civili. Nu îndrăzneam să mă duc mai departe, pentru că puteam fi chemat în orice moment, aşa că m-am aşezat pe un scaun şi-am aşteptat.

Cum stăteam, peretele era chiar în spatele meu şi-i puteam auzi vorbind pe Zim şi pe căpitan. Comandamentul companiei era desigur instalat într-o baracă, nu în cort, însă era o construcţie tip *minimum,* aşa că pereţii nu erau mai groşi decât pânza. Nu era în intenţia mea să trag cu urechea la discuţia lor, dar... dacă tot îi auzeam. Şi-n fond eram chiar curios.

— Domnule căpitan – a început Zim – cer să fiu transferat într-o unitate combatantă.

— Scuză-mă, n-am auzit Charlie. Nenorocita asta de ureche artificială iar îmi joacă feste.

— Vorbesc foarte serios, domnule căpitan. Postul ăsta nu-i de mine.

— Adjutant, nu mă mai bate la cap cu prostiile tale. Sau aşteaptă măcar să-ţi închei misiunea. Ce dracu' te-a apucat?

Vocea lui Zim răsună sec:

— Domnule căpitan, băiatul ăsta nu merita zece lovituri de bici.

— Sigur că nu. Dar ştii cine-a călcat în străchini, nu-i aşa?...

— Da domnule căpitan, ştiu.

— Şi atunci? Ştii la fel de bine, ca şi mine, că în acest stadiu de pregătire puştii ăştia sunt încă sălbatici. Şi trebuie să simţi când e posibil să le întorci spatele. Cunoşti spiritul articolului 9080: să nu le dai niciodată ocazia să-l încalce. Că ei o încearcă tot timpul, asta-i clar. De altfel, dacă n-ar fi agresivi, n-ar fi buni nici pentru Infanteria Mobilă. Când sunt aliniaţi, sunt supuşi. Poţi să stai cu spatele la ei când dorm sau când mănâncă. Dar ştii bine că din clipa când sunt în teren, când participă la un exerciţiu de luptă sau la orice altceva care-i întărâtă, devin la fel de explozivi ca fulminatul de mercur. Toţi instructorii cunosc asta. Că doar asta urmăreşte pregătirea voastră, să ghiciţi aceste momente, să le adulmecaţi de la distanţă. Şi atunci, Zim, fă-mă şi pe mine să-nţeleg cum de-a reuşit un singur recrut încă neantrenat să-ţi tragă un pumn? Puştiul ăsta n-ar fi trebuit să ajungă nici măcar să schiţeze gestul. Ar fi trebuit să-l pui jos înainte. De ce n-ai fost prompt? Ţi-ai ieşit din formă sau ce dracu?

— Nu ştiu – răspunse Zim cu voce scăzută. S-ar putea să fie şi asta.

— Hmm... Dacă-i aşa, apoi nu de unitate combatantă ai tu nevoie. Dar nu-i adevărat. Sau, cel puţin, nu era adevărat când am lucrat împreună ultima dată, acum trei zile. Spune-mi ce s-a întâmplat?

— Eu – vocea lui Zim era şovăitoare – îl clasasem printre elementele sigure.

— Aşa ceva nu există.

— Ştiu, domnule căpitan. Dar băiatul ăsta punea atâta suflet în toate. Îşi dădea atâta osteneală. Nu era dotat în mod deosebit, dar părea atât de... hotărât. Cred... (se întrerupse o secundă) : cred că ţineam la el.

— Un instructor nu-şi poate permite aşa ceva.

— Ştiu şi asta, domnule căpitan. Dar... asta e. Sunt nişte băieţi buni. Până acum am eliminat toată pleava. Elementele rele au fost deja trimise acasă şi cei care-au rămas vor într-

adevăr să reuşească. Se străduie să execute totul cum trebuie şi să fie bine notaţi. Sunt devotaţi ca nişte căţei de vânătoare şi cred că mulţi dintre ei vor deveni buni soldaţi.

— Aha, uite unde era buba. Ţineai la el... şi nu l-ai şters la nas când trebuia. Aşa c-a ajuns la Curtea Marţială, la bici şi la expulzare.

— M-am rugat cerului şi am sperat ca eu să fiu cel biciuit, domnule căpitan.

— Aşteaptă-ţi rândul, Zim. Sunt superiorul tău. La ce naiba crezi că m-am gândit toată ora asta care a trecut? De ce crezi că-mi era frică când te-am văzut apărând cu ochiul ăla învineţit? Am făcut tot ce-am putut ca să muşamalizez toată povestea asta printr-o sancţiune administrativă, da' puştiul ăla tâmpit nu m-a ajutat deloc. N-aş fi crezut că-i atât de nebun încât să declare singur şi nesilit de nimeni c-a dat în tine. Crede-mă, este pur şi simplu *cretin!* Ar fi trebuit de mult să-l trimiţi acasă, în loc să-l corcoleşti până a dat de dracu. Şi când mă gândesc cum şi-a dat drumul la plisc, aşa de faţă cu toată lumea. Înţelegi că m-a obligat să reacţionez oficial. Şi, din clipa aceea, era imposibil să mai evităm darea lui în judecată şi toată comedia de prost gust care a urmat, încheiată cu administrarea medicamentului nostru special, şi îngroşarea rândurilor civililor cu încă unul, care ne va urî pentru tot restul zilelor sale. Ştii prea bine că trebuia să fie biciuit, pentru ca întregul regiment să vadă ce păţesc cei care încalcă articolul 9080. Şi, cu toate că greşeala era a noastră... el a plătit oalele sparte.

— Greşeala era a *mea,* domnule căpitan. Tocmai de aceea vreau să fiu transferat. Cred... cred că-i mai bine pentru întregul regiment.

— Aşa crezi tu, hai? Ei bine, eu sunt cel care decide ce-i mai bine pentru batalion, adjutant Zim. Ia spune-mi, Charlie, ţi-aduci aminte, acum 12 ani? Erai pe atunci caporal. Unde Charlie?

— Aici, o ştiţi prea bine, domnule căpitan. Chiar aici, în afurisita asta de preerie, pe care atâta mi-aş fi dorit să n-o mai revăd vreodată!

— Ca noi toţi, de altfel. Însă, din păcate, tocmai munca asta este cea mai importantă, dar şi cea mai delicată, din toată Armata. Să metamorfozezi în soldaţi nişte adolescenţi

indisciplinaţi. Şi din toţi puştii din grupa ta, care era cel mai afurisit?

— Mmm... Zău, domnule căpitan, n-aş îndrăzni să afirm că eraţi chiar dumneavoastră.

— Ia te uită! Dar ca să mai găseşti unu' de teapa mea, aşa-i că n-ar fi fost o joacă? *Caporal Zim,* te uram din tot sufletul!

În tonul vocii lui Zim surprinderea fu nuanţată de o undă de părere de rău:

— Domnule căpitan... Mă uraţi chiar atât de mult? Bine, dar mi-eraţi simpatic.

— Simpatia... ca şi ura, sunt două sentimente de lux, pe care un instructor nu şi le poate permite. Nici ură, nici dragoste. Noi suntem aici numai şi numai ca să-i instruim. Asta-i datoria noastră. Dar... dacă pe vremea aceea mă simpatizai, caporale Zim, modul de a-mi dovedi asta era cum nu se poate mai bizar... Apropo, mă simpatizezi şi astăzi? Hai, nu-mi răspunde, am glumit... n-are nici o importanţă. Sau mai bine zis, nu vreau s-o ştiu. Ce contează e faptul că, pe vremuri, te uram şi-mi imaginam o mie şi una de modalităţi ca să mă răzbun. Dar, pe atunci, erai veşnic în pas alergător şi nu mi-ai oferit nici cea mai mică ocazie ca să încalc articolul 9080. Şi dacă sunt aici ce sunt, asta numai ţie ţi-o datorez. Ei, şi acum voi răspunde solicitării adjutantului Zim: îmi amintesc de unul din ordinele cu care mă bombardai tot timpul, Charlie, pe când eram recrut. Ordinul ăsta mă enerva mai rău decât orice altceva mi-ai fi zis sau făcut. L-ai uitat? Eu unul mi-l amintesc: *Soldat, gura!*

— Exact, domnule căpitan.

— Stai puţin... Catastrofa nu-i totală. Orice regiment de boboci are nevoie de o bună lecţie în ce priveşte articolul 9080 şi asta o ştii la fel de bine ca mine. Ei n-au învăţat încă să judece, nu citesc şi de ascultat, ce le intră pe-o ureche, le iese pe cealaltă... În schimb pot *să vadă.* Păţania lui Hendrick îi poate scăpa de ştreang pe unii din colegii lui. De un singur lucru îmi pare rău: că exemplul a venit din batalionul meu. Dar crede-mă, Charlie, că nu voi permite să se mai întâmple aşa ceva. Adună-ţi instructorii şi spune-le-o din partea mea. Vreo 24 de ore, băietanii ăştia o să fie în stare de şoc. Dar, după aceea, tensiunea o să urce, nu încape îndoială. Joi sau vineri, unul dintre ei o să clacheze. O să

înceapă prin a-şi spune că, la urma urmei, Hendrick nici n-a suferit prea mult, că nici n-a avut măcar parte de numărul de lovituri care se aplică pentru conducerea în stare de ebrietate... Şi-o să-şi spună că la preţul ăsta merită să-şi regleze socotelile cu instructorul care-l calcă cel mai rău pe nervi. Adjutant Zim... nu trebuie ca aşa ceva să se întâmple! M-ai înţeles?

— Prea bine, domnule căpitan!

— Vreau de zece ori mai multe precauţii. Vreau ca toţi instructorii să-i ţină la distanţa cuvenită gradului, să aibă ochi şi la spate, să se comporte ca şi cum ar fi în cuşca fiarelor. Uite, Bronski, de exemplu... are tendinţa să se tragă de şireturi cu ei sau cel puţin aşa am fost informat.

— Voi vorbi cu el între patru ochi, domnule căpitan.

— Fă cum crezi că e mai bine. La primul incident, vreau o ripostă imediată. Să nu se mai repete porcăria de azi. Primul puştan care face pe nebunu' trebuie făcut inofensiv pe loc şi asta, pe cât posibil, fără ca instructorului să-i fie atins măcar un fir de păr, că altfel îl degradez pentru incompetenţă. Şi ţin că s-o ştie toată lumea. Iar puştilor trebuie să le intre bine în cap că nerespectarea articolului 9080, nu numai că e scump plătită, *dar că-i chiar imposibilă!* Şi că tot ce pot obţine este un K.O., o găleată de apă în figură şi eventual, un felinar învineţit.

— Am înţeles, domnule căpitan. Mă voi ocupa personal de asta.

— E-n interesul vostru personal să vă daţi silinţa. Pentru că nu numai că-l voi degrada pe instructorul vinovat, dar îi voi aplica o corecţie eu, cu mâna mea... *N-am chef să-l mai văd pe vreunul din puştii mei legat la stâlp, numai pentru că vreunul din instructori e prea bun la inimă!* Eşti liber.

— Vă mulţumesc, domnule căpitan. Bună seara.

— Bună seara. Charlie...

— Da, domnule căpitan?

— Dacă n-ai prea multă treabă în seara asta, ce-ar fi să-ţi mişti bătrânele ciolane până în cartierul ofiţeresc? Să zicem pe la ora 8.

— Am înţeles, domnule căpitan.

— Nu-i un ordin, ci o invitaţie. Şi dacă tot zici că eşti în scădere de formă, Charlie, de ce nu mi-aş încerca norocul să te cocoşez niţel, nu?

— Hm... Domnul căpitan ar risca un pariu?

— Ce pariu, Charlie, când locul meu de antrenament zilnic e taburetul ăsta? Nici nu poate fi vorba... cu excepţia cazului în care ai fi de acord să-ţi lestez una din labe cu vreo câteva kilograme de ciment. Dar, zău, fără glumă, am avut amândoi o zi îngrozitoare şi s-ar putea să fie floare la ureche faţă de ce ne aşteaptă de acum înainte. Şi tocmai de aceea, Charlie, dacă transpirăm un pic şi schimbăm câţiva pumni buni, vom reuşi să dormim fără să ne mai frământăm creierii cu problemele tinerilor noştri descreieraţi.

— O.K., domnule căpitan. Numai să nu mâncaţi prea mult, că am şi eu unele mici chestii de uitat.

— Nici n-am chef de cină, Charlie. O să rămân aici, să redactez raportul, care o să-i facă o bucurie comandantului de regiment când l-o citi, după masa de seară... raport care a fost întârziat cu două ore de cineva al cărui nume prefer să nu-l mai cunosc. Deci, scumpul meu adjutant, poate am să întârzii câteva minute pentru primul vals. Şi acum, am să te rog să mă laşi. La revedere!

Adjutantul Zim ieşi atât de repede, încât abia am avut timp să mă las în jos, ca să mă ascund după un dulap-fişet.

Şi, în timpul ăsta, căpitanul Frenkel deja tuna şi fulgera:

— Planton! *Planton!* PLANTON! De câte ori trebuie să te strig? Cum te cheamă? Eşti în misiune pentru o oră. În ţinută completă. Mi-i găseşti mai întâi pe comandanţii companiilor *E, F* şi *G.* Le transmiţi cele mai bune salutări din partea mea. Şi le zici c-aş fi bucuros să-i văd înaintea inspecţiei de seară. Te întorci după aia la cort şi-mi pregăteşti o uniformă curată – caschetă, epoleţi, pantofi, decoraţii (numai baretele, nu medaliile). Îţi mai rămân 30 de minute până la apelul bolnavilor de la infirmerie. După cum te mişti, cred că ţi-a trecut umărul. Hai, soldat, pas alergător!

Am făcut ce-am făcut şi m-am descurcat. Pe primii doi i-am agăţat în timp ce-şi făceau duşul (că doar un planton în misiune poate pătrunde oriunde), iar pe-al treilea în biroul lui. Ordinele

ce le primisem nu erau realmente imposibil de executat; păreau numai aşa. Când se anunţa apelul bolnavilor, tocmai îi pregăteam căpitanului uniforma. Fără să-mi arunce măcar o privire, a mormăit:

— Poţi pleca, soldat.

Cum v-am spus, am ajuns tocmai la timp ca să mă-nvârt de o corvoadă pentru *ţinută pătată* şi să asist la epilogul prezenţei lui Ted Hendrick în Infanteria Stelară.

În noaptea aceea, am avut la ce mă gândi. Ştiam că adjutantul Zim trage din greu, dar nu mi-aş fi închipuit niciodată c-ar fi nemulţumit de ceea ce face. Părea atât de satisfăcut, de mândru, atât de perfect integrat propriei personalităţi şi realităţilor cazone.

Mai mult chiar decât biciuirea lui Ted, ideea că invincibilul robot care era Zim putea fi atât de afectat de un eşec, încât să fie pe punctul de a fugi din unitate, pentru a se refugia printre străini, sub pretextul că un asemenea divorţ ar fi spre binele regimentului, îmi risipise orice iluzie şi mă tulburase profund.

Unde mai pui că până şi căpitanul Frankel fusese de acord că greşeala îi aparţinuse lui în întregime. Şi i-o spusese de la obraz. Şi cum îl mai făcuse de trei parale. Dumnezeule mare! Cine a mai auzit de adjutanţi care să fie beşteliţi. S-a întors lumea pe dos. O lege a naturii care nu mai e lege.

Dar trebuia s-o recunosc: ce înghiţise Zim era mai îngrozitor şi mai umilitor decât orice-mi auziseră urechile din gura vreunui alt adjutant, oricât de precoce o fi fost el. Şi, cu toate acestea, căpitanul nici măcar nu ridicase tonul.

Totul mi se părea acum atât de nesigur, atât de confuz, încât n-am avut cum să mai spun cuiva ce-am auzit în ziua aceea.

Cât despre căpitan... Noi nu prea aveam ocazia să-i vedem pe ofiţeri. Apăreau câteodată pe la inspecţiile de după-amiază, numai în ultimul moment, şi nici nu se osteneau prea tare. O dată pe săptămână făceau o revistă de front, îi mai trăgeau câte un reproş unuia sau altuia din adjutanţi şi hotărau, tot săptămânal, cărei companii îi revenea cinstea de a păstra drapelul regimentului. În rest, nu-i întâlneam decât cu ocazia controalelor inopinate, întotdeauna impecabili, puşi la patru ace, adiind parfum de bună calitate.

Oh, bineînţeles, se găsesc întotdeauna unul sau doi să ne însoţească în marşurile noastre şi, de vreo câteva ori, căpitanul Frankel ne demonstrase virtuozitatea lui în boxul thailandez. Dar, cum să vă spun, eu credeam că ofiţerii nu munceau, nu puneau osu' cum s-ar zice, şi nici n-aveau de ce să-şi facă probleme, pentru că la urma urmei – adjutanţii *executau ordinele pe care ei le dădeau.*

Dar acum constatam, dacă înţelesesem bine tot ce auzisem, că Frankel muncea atât de mult, încât sărea mesele, şi se plângea de lipsa de mişcare într-atâta, încât era dispus să-şi sacrifice din timpul liber, numai ca să-şi mai dezmorţească muşchii în câteva reprize de luptă.

Şi, în plus, păruse mult mai impresionat de ce i se întâmplase lui Hendrick, decât Zim însuşi. Cu toate că nu-l întâlnise niciodată pe Hendrick şi nici măcar numele nu i-l ştia.

Începeam să capăt convingerea că mă înşelam fundamental în privinţa naturii universului în care pătrunsesem. Era ca şi cum aş fi descoperit dintr-o dată că propria mea mamă nu-i decât o străină, care poartă o mască.

De un singur lucru eram sigur: n-aveam intenţia să încerc să aflu adevărata natură a Infanteriei Mobile. Dacă nişte semizei ca ofiţerii sau adjutanţii erau supuşi suferinzi, pentru mine toate astea erau mult prea dure! Şi cum să nu faci greşeli când te afli în mijlocul unei comunităţi pe care n-o înţelegi? Nu ţineam deloc să-mi sfârşesc zilele în ştreang. Nici să fiu biciuit în faţa regimentului. În familia mea, cel puţin până acum, nimeni nu fusese vreodată pedepsit astfel, bineînţeles nepunând la socoteală corecţiile ce se aplică în şcoală şi care sunt ceva cu totul diferit. Unde mai pui că în familia noastră nu s-a numărat vreun criminal. Chiar dacă nu aveam dreptul la titlul de cetăţean, noi eram totuşi mândri. Tata considera cetăţenia drept o falsă onoare, ceva inutil şi fără rost. Totuşi, dacă aş fi fost biciuit, cred c-ar fi făcut infarct...

Cu toate acestea, ce făcuse Hendrik, n-o visasem şi eu de sute de ori? Atunci, oare de ce n-am făcut-o? Fără îndoială pentru că-mi dădusem seama că oricare dintre instructori ar fi putut să-mi tragă o scărmăneală straşnică. Şi atunci, înghiţisem în sec. Ori poate că nici n-aveam destul tupeu. Ted Hendrick

avea, de dădea şi pe-afară. Asta însemna însă, în orice caz, că nu eram bun de armată. Scrisoarea mamei picase numai bine ca să-mi întărească hotărârea pe care o luasem. Până atunci, refuzul părinţilor mă întărâtase să perseverez. Acum, când începuseră să devină mai maleabili, nu mai aveam eu tăria de a rezista. Iată ce-mi scria mama:

... şi mi-e teamă că tatăl tău nu va mai permite vreodată, nimănui, să-ţi pomenească măcar numele. Tu ştii prea bine că acesta este singurul său mod de a-şi exprima durerea, pentru că de plâns, nu va plânge. Trebuie să înţelegi, scumpul meu băieţel, că el te iubeşte mai presus de orice, mai mult decât pe mine, şi că i-ai dat o lovitură extrem de dureroasă. Tuturor celor cu care vorbeşte, le spune că eşti adult de-acuma, că eşti în stare să judeci şi singur şi că-i foarte mândru de tine. Dar asta n-o spune decât din orgoliu, pentru că tu l-ai rănit în adâncul sufletului, tu, cel la care ţinea ca la lumina ochilor. Cred că înţelegi de ce nu ţi-a scris până acum şi că nici nu-ţi va scrie până când suferinţa nu-i va deveni, cât de cât, suportabilă. Când acest moment va veni, voi interveni în favoarea ta şi vom fi din nou alături, toţi împreună.

Cât despre mine... cum ar putea fi o mamă supărată pe copilul ei? Necăjită, da, însă asta nu înseamnă că-l iubeşte mai puţin. Ori unde ai fi, orice ai face, tu vei rămâne tot băieţelul mamei care venea plângând la mine pentru că şi-a julit genunchii. Desigur, acum eşti mult prea mare ca să te mai iau în braţe, sau poate – odată cu vârsta – am devenit eu mai mică, dar voi rămâne totdeauna gata să te mângâi, când vei simţi nevoia. Eu cred că toată viaţa, băieţeii nu renunţă niciodată cu adevărat la fusta mamei. Tu ce crezi? Sper că-mi vei scrie ca să mi-o spui. Trebuie însă să adaug că, datorită îndelungatei tale tăceri, ar fi bine – dacă te hotărăşti să-mi răspunzi – să trimiţi scrisoarea pe adresa mătuşii Eleonora. Ea mi-o va da imediat şi totul va fi în regulă. M-ai înţeles?

Te sărut de mii de ori, bebeluşul meu scump,

MĂMICA TA

Înţelesesem. Înţelesesem chiar foarte bine. Şi dacă tata nu putea plânge, eu am plâns cu lacrimi fierbinţi. Şi în cele din urmă, am adormit... ca să mă trezească o alarmă. Tot regimentul s-a pus în mişcare în pas alergător, ca să se înghesuie în adăposturile antiatomice, tema noului exerciţiu. Numai armele nu le aveam cu noi, că în rest eram în ţinută completă, inclusiv căştile de ascultare radio. Nu ieşisem bine din adăposturi că ni s-a dat ordinul de camuflare: *arici*.

De data asta, a durat aproape o oră. Dar m-am ţinut tare. Abia dacă respiram. Un şoricel dacă ar fi fugit, ar fi făcut un tărăboi îngrozitor. La un moment dat, ceva a trecut peste mine. Cred că era un coiot.

Nici măcar n-am clipit. Era un frig teribil, dar nu-mi păsa: ştiam că-i pentru ultima oară.

A doua zi dimineaţa, n-am auzit deşteptarea. Pentru prima dată de nu ştiu câte săptămâni, m-au golit din sacul de dormit ca pe cartofi şi a trebuit să fac pe dracu-n patru, ca să nu întârzii la apelul de dimineaţă. N-avea nici un rost să-mi dau demisia înaintea orei de masă, pentru că – oricum – trebuia mai întâi să-l văd pe Zim. Numai că, la masă n-a fost prezent. I-am cerut totuşi lui Bronski permisiunea de a mă prezenta comandantului de companie şi el mi-a răspuns foarte simplu, fără să mă întrebe ce am de gând:

— O.K. Du-te.

Dar cum să-l vezi pe cineva, care nu-i acolo. După masă am executat un marş de rutină. Şi Zim tot nu apăruse. Cum nu luasem cu noi raţiile de campanie, asta însemna că marşul prilejuia şi un exerciţiu de *foame.* În cazuri din astea, trebuie să te descurci ca să şterpeleşti câte ceva de la popotă. De data asta, la mine reflexul nu funcţionase. Gândurile îmi erau în cu totul altă parte. Din fericire îşi făcură apariţia elicopterele, aducându-ne merinde. Cu care ocazie coborî şi Zim, cu un pachet de scrisori sub braţ. În privinţa asta nu aveai ce-i reproşa Infanteriei Stelare. Puteai fi privat de hrană, de apă, de somn, dar niciodată nu ţi se confisca corespondenţa personală, niciodată nu era în întârziere, în măsura în care împrejurările o permiteau. Scrisorile îţi erau trimise pe cel mai scurt drum, cât mai repede şi îţi erau distribuite la prima pauză, chiar şi în

timpul manevrelor. Pentru mine, până atunci, toate astea nu prezentaseră nici un interes. Nu primisem decât câteva scrisori de la Carl.

De aceea, când începu strigarea numerelor destinatarilor, nici măcar nu m-am apropiat. Mă hotărâsem să mă prezint adjutantului abia după ce ne vom reîntoarce. Spre marea mea surprindere, Zim îmi strigă numele şi-mi întinse o scrisoare.

Cea de-a doua surpriză a constituit-o expeditorul: era Dl. Dubois, fostul meu profesor de filozofie morală şi istorie. O scrisoare de la Moş Crăciun nu m-ar fi uimit mai tare. După ce am citit-o, tot nu intuiam cheia misterului. I-am recitit numele şi adresa, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Şi totuşi el era cel care-mi scrisese:

Dragă băiete,

Aş fi putut să-ţi scriu mai devreme ca să-ţi împărtăşesc bucuria şi mândria pe care le-am încercat aflând nu numai că te-ai înrolat ca voluntar, dar ţi-ai ales chiar arma din care am făcut şi eu parte. Cu toate acestea, n-am fost surprins. Mă aşteptam la un asemenea gest din partea ta. A te vedea în rândurile Infanteriei Mobile a fost pentru mine un fel de premiu personal. Iată, mi-am zis, o încununare extrem de rară a strădaniilor unui dascăl. Căci trebuie să cerni mult nisip şi pietriş până să fii răsplătit cu sclipirea aurie a unei singure pepite.

Acum cred că înţelegi de ce nu ţi-am scris mai devreme. Numeroşi sunt tinerii care sunt înlăturaţi din Serviciu în cursul perioadei de instrucţie şi nu întotdeauna datorită unor greşeli reprobabile. Am aşteptat deci ca tu să depăşeşti aceste obstacole, să fi tras destul ca să treci acest prag pe care îl cunoaştem cu toţii atât de bine. Graţie câtorva relaţii, nu te-am pierdut din vedere. Vroiam să fiu sigur că, exceptând cazurile de îmbolnăvire sau accidentare, îţi vei putea încheia instrucţia. De acum înainte te aşteaptă cea mai dificilă etapă a Serviciului. Dificilă nu numai din punct de vedere fizic (deşi sunt sigur că te-ai călit bărbăteşte), dar şi în plan intelectual. Te vei confrunta cu mutaţiile şi reevaluările de ordin spiritual care declanşează metamorfoza cetăţeanului potenţial în cetăţean absolut. Cu alte cuvinte: vei traversa cea mai dură fază, şi asta în ciuda tuturor

piedicilor care te aşteaptă, a tuturor obstacolelor pe care le vei întâlni în drumul tău permanent ascendent. Dar ce contează de fiecare dată este depăşirea pragului şi, cunoscându-te cum te cunosc eu, ştiu că destul am aşteptat până să-ţi scriu (În caz contrar, te-ai fi întors deja acasă).

Atingând acest punct culminant al evoluţiei spirituale, vei simţi că te-ai schimbat, că eşti altul. Poate nu-ţi găseşti cuvintele care să exprime această stare. Şi mie mi-au lipsit, pe când eram numai un boboc. Atunci, dă-i voie unui bătrân camarad să ţi le sufle. Cuvintele acestea sunt simple şi sună astfel: cel mai nobil destin pe care îl poate cunoaşte un om este de a-şi interpune trupul său muritor între căminul celor dragi şi ororile războiului. Bineînţeles, cuvintele acestea nu-mi aparţin. Însă adevărurile primordiale sunt imuabile şi, chiar dacă lumea evoluează, este suficient ca un singur om să le pronunţe. Sunt idei universal valabile pentru toţi oamenii, indiferent de naţiunea căreia îi aparţin.

Dacă poţi acordă unui bătrân prieten puţin din preţiosul tău timp liber, scrie-mi. Şi dacă ai ocazia să-i întâlneşti pe unii din foştii mei camarazi, te rog să le transmiţi din partea mea cele mai bune gânduri şi salutări.

Mult noroc, soldat! Sunt mândru de tine!

Jean V. Dubois

Locotenent colonel în rezervă de Infanterie Stelară

Semnătura era incredibilă, ca de altfel întreaga scrisoare. Cum aşa? Bătrânul huhurez fusese locotenent-colonel? Păi regimentul nostru era comandat de un maior! Niciodată dl. Dubois nu făcuse vreo aluzie la gradul pe care-l avusese. Noi presupuneam (în măsura în care îi acordam vreo atenţie) că fusese vreun caporal şi că armata găsise prilejul să se debaraseze de el, plasându-l ca profesor fără prea mari responsabilităţi şi fără examene la sfârşit de curs. Desigur, noi ştiam cu toţii că era un fost militar, deoarece cursul de istorie şi filozofie morală nu putea fi încredinţat decât unui cetăţean. Dar nici vorbă să ne fi gândit că-i un veteran al Infanteriei Stelare... Întotdeauna se arătase distant, afectat. Părea un soi de maestru

de balet, dacă-l compari cu hoarda de maimuţe care era clasa noastră.

Dar acum aveam sub ochi semnătura lui.

Cât a durat drumul de întoarcere, n-am încetat o clipă să meditez la scrisoarea asta. Nu suna la fel cu ce ne spusese el pe vremuri la curs. Nu era atât o problemă de contrazicere, ci de *ton.* Era oare posibil ca un locotenent-colonel să i se adreseze unui simplu soldat spunându-i *camarade!*

Pe vremea când el nu era decât *Dl. Dubois,* iar eu unul din elevii lui, nu mi se păruse că-mi remarcase în vreun fel prezenţa. O singură dată, referindu-se la mine, făcuse aluzia că am cam prea mulţi bani şi nu destulă minte. După el, tata şi-ar fi putut permite să cumpere toată şcoala şi să mi-o facă cadou de Crăciun. Dar ce, asta era o crimă? Şi, în orice caz, era o chestie care nu-l privea.

Tot timpul ne bătea la cap cu comparaţii între concepţia marxistă asupra *valorii* şi teoria ortodoxă privind *valoarea de întrebuinţare.* Iată ce ne spunea el, de exemplu:

— Este mai mult decât evident că definiţia marxistă a valorii este ridicată. Oricâtă muncă ar depune un individ, niciodată nu va reuşi să transforme o tartă de noroi într-o tartă de mere. Iar valoarea acesteia va rămâne neschimbată: zero. Corolar: valoarea poate fi compromisă de o muncă defectuos prestată. Un patisier prost, utilizând un aluat de prima calitate şi mere dulci, proaspete şi sănătoase, va prepara o porcărie de tartă – valoare zero – indiferent de volumul de muncă înglobat în ea. Şi reciproca: un bun patisier, pornind de la aceleaşi ingrediente, va obţine o tartă excelentă, fără să depună o cantitate de muncă mai mare decât un simplu bucătar.

Aceste simple exemple de ordin culinar sunt suficiente ca să demoleze teoria marxistă a valorii, această iluzie care stă la baza colosalei escrocherii numite comunism, şi să ilustreze practic justeţea definiţiei.... Şi, deodată, îşi agita ciotul mâinii amputate: *Hei, tu, cel de colo... Deşteptarea!*

...Şi totuşi... Şi totuşi bătrânul ăsta mistic, ursuz, revoltat, confuz, nevrotic, antiştiinţific, chinuit, era deţinătorul unui adevăr profund. Dac-ar fi fost înzestrat cu o minte mai analitică, ar fi putut formula prima definiţie adecvată a valorii... scăpând

pentru vecie planeta asta a noastră de blestem... Numai că... *Hei, tu!* (Am sărit în picioare). Dacă ţi-e greu să mai asculţi, poate reuşeşti să explici colegilor tăi de clasă dacă valoarea este *relativă* sau *absolută.*

Până atunci ascultasem. Chiar dacă ţineam ochii închişi şi-mi rezemam capul cu mâna. Dar întrebarea lui mă luă prin surprindere. Habar n-aveam de lecţia pe care o avusesem de pregătit. Aşa că am răspuns la noroc:

— Absolută!!

— Fals – mi-a replicat el sec. Noţiunea de *valoare* n-are sens decât în raport cu fiinţele raţionale. Valoarea unui lucru se măsoară întotdeauna în raport cu una sau alta dintre persoane. Este deci criteriu de apreciere strict personal şi diferă în funcţie de fiecare om. *Valoarea comercială* este fictivă. Aceasta nu este decât expresia grosolan deformată a mediei tuturor criteriilor personale de valoare, care obligatoriu trebuie să fie cantitativ diferite, în caz contrar funcţionarea vieţii nefiind posibilă.

(În clipa aceea mă întrebam ce-ar fi zis tata dacă l-ar fi auzit calificând *valoarea comercială* drept *fictivă.* Parcă-i şi auzeam bombănind dezgustat).

— *Valoarea,* această noţiune atât de personală – a continuat Dubois – necesită doi factori strict legaţi de fiinţa umană: mai întâi, ce poate face cu un lucru, *întrebuinţarea* pe care i-o poate da. Şi apoi, ce trebuie să facă ca să-l obţină, *costul* acestuia. Un vechi cântecel spune *tot ce-i bun în viaţă, nu costă nimic.* Fals! Completamente fals! O asemenea eroare a condus la decadenţa şi prăbuşirea orânduielilor democratice la sfârşitul secolului al XX-lea! Aceste nobile experienţe au eşuat deoarece poporul a fost făcut să creadă că-i este suficient să voteze pe cine-şi doreşte... şi că a obţine totul, uite-aşa, fără luptă, fără muncă, fără lacrimi şi sudoare. Nimic, din ce are valoare, nu-i gratuit. Chiar şi suflul vieţii nu-l obţinem la naştere decât prin suferinţă şi efort. (Privirea lui nu înceta să mă fixeze). Dacă tu ar trebui să lupţi pentru toate jucărelele şi flecuşteţele tale, pe cât luptă pruncul să vină pe lume, te-ai simţi mult mai fericit... şi mai bogat. Dar în ce-i priveşte pe unii dintre voi, le deplâng mizeria bogăţiei în care se lăfăie. Dumneata! Poftim, ţi-am decernat diploma pentru proba de 100 metri plat. Eşti mulţumit?

— Păi... da... cred că aş fi mulţumit.

— Nu încerca să trişezi. Uite diploma aici, ţi-o înmânez chiar acum. *Marele premiu al campionatului –100 metri plat!* (Vorbind, se apropiase de pupitrul meu şi-mi întinse cartonul diplomei). Ei, şi-acuma? Nu eşti mândru? Doar meriţi premiul ăsta, nu?

Eram furios de-a binelea. Mai întâi pentru că făcuse aluziile acelea la puştii bogătaşilor – reacţie tipică de sărăntoc – şi acum toată comedia asta. Am rupt foaia cartonată.

A făcut-o pe surprinsul:

— Cum, nu eşti fericit?

— Ştiţi prea bine că am ieşit al patrulea!

— *Exact!* N-ai obţinut locul întâi... pentru că nici măcar nu l-ai vizat. Te-ai mulţumit cu un modest loc patru. Pe acesta îl şi meriţi. Sunt gata să pariez că printre somnambulii care mă înconjoară, sunt vreo câţiva care au înţeles această mică demonstraţie morala. Şi totodată vreau să cred că autorul versurilor cântecului de care am pomenit dorea să spună că tot ce-i bun în viaţă se plăteşte altfel decât cu bani, şi asta-i adevărat. Căci moneda de plată o constituie suferinţa, străduinţa... iar preţul suprem pe care-l solicită fericirea în viaţă este însăşi viaţa, tariful cel mai scump pentru valoarea sublimă.

M-am gândit multă vreme la cele ce-mi scrisese dl. Dubois. *Locotenent-colonel Dubois...* După aceea a trebuit să refacem formaţia, când ne-am apropiat de tabără, şi să cântăm în sunetele fanfarei care ne însoţise: *Strips and stars, Sons of toil and danger, Yankee doodle,* Marşul triumfal din *Aida* şi alte cântece ostăşeşti.

Cu muzică, marşul e mai uşor. Alămurile şi tobele îţi fac picioarele să se mişte singure. La începutul perioadei de instrucţie nu folosisem decât înregistrări, dar, pe măsură ce săptămânile treceau, prin selecţii şi înscrieri benevole, fusese construită fanfara regimentului. De la dirijor, până la tambur-major, toţi muzicanţii erau recruţi.

Ei, să nu credeţi că asta îi scutea de corvezi! Nici vorbă. Numai că în anumite seri şi duminicile, aveau dreptul să facă repetiţii. Li se dăduseră instrumente în acest scop. La revistele de front şi în timpul marşurilor, aveau unicul avantaj de a defila sau mărşălui separat, în propria lor formaţie.

La fel se petreceau lucrurile şi în alte domenii ale vieţii cazone. Preotul nostru, de exemplu, era tot un recrut ca noi toţi. Singura chestie era că aparţinea unei secte de care n-auzisem vreodată. Dar, oricare ar fi fost concepţia lui teologică, punea atâta suflet, încât fiecare din noi gândea că reuşea el, într-un fel sau altul, să ne pună în armonie cu Cel-de-sus.

Audiţiile muzicale erau un divertisment agreabil: în dimineţile de duminică, între apelul de dimineaţă şi masa de prânz, tot n-aveam nimic altceva de făcut.

Orchestra regimentului se descurca destul de bine, în ciuda unor lipsuri evidente. Spre exemplu, tabăra dispunea de patru cimpoaie şi câteva costume tradiţionale scoţiene, care-i fuseseră donate de Lochiel of Cameron, al cărei fiu îşi pierduse viaţa în timpul perioadei de instrucţie. Cum unul dintre noi învăţase să cânte la cimpoi, pe când făcea parte dintr-o formaţie de cercetaşi scoţiană, s-au mai găsit încă vreo trei care să i se alăture. Cântau al naibii de tare. În orice caz, sunetele emise de cimpoi ţi se par de-a dreptul stridente când le-auzi pentru prima dată, mai potrivite să-ţi stârnească o nevralgie dentară decât extazul muzical. În primele zile, aveam strania impresie că fiecare dintre cei patru interpreţi ţinea bine strânsă sub braţ câte o mâţă, căreia îi muşcau conştiincios şi ritmic coada.

Dar cu timpul te obişnuieşti şi începeai să trăieşti efectul muzicii. Prima dată când cele patru cimpoaie ne-au precedat, inundându-ne cu sonorităţile marşului *Alamein Dead,* am simţit cum mi se face părul măciucă şi a trebuit să-mi scot cascheta. Dar asta nu m-a împiedicat să plâng.

Fanfara, evident, nu ne putea însoţi în toate marşurile, pentru că nu beneficia de nici o dispensă specială. Nu puteam cărăbăni după noi tobele sau alămurile cele mari, pentru că fiecare muzicant îşi avea raniţa lui, ca toată lumea. Dar Infanteria Mobilă dispunea de nişte instrumente mai speciale. De exemplu, o cutioară electronică, puţin mai mare decât o muzicuţă de gură, care imita de minune trompetele.

Muzica se stinsese încet, încet şi corul încetă şi el odată cu încetarea punctării ritmului de către tobe.

În clipa aceea mi-am dat seama că mă simt din nou în apele mele.

M-am întrebat care ar putea fi cauza. Oare pentru că vom ajunge în curând la tabără şi-mi voi putea da, în sfârşit, demisia? Nu. În fond nu mă gândisem la această soluţie decât ca să-mi pot găsi somnul. Era vorba despre cu totul altceva. Fără o motivaţie precisă... Şi, deodată, am înţeles: *reuşisem în sfârşit să trec pragul!*

Faimosul prag despre care îmi vorbise în scrisoarea sa locotenent-colonelul Dubois. Îl depăşisem şi acum mergeam la vale, cu roata liberă. Deşi preeria, în regiunea în care ne aflam, era la fel de plată ca o clătită, eu trăiam senzaţia că, la un moment dat, trecusem de o culme şi acum coboram pe celălalt versant. Tristeţea mi se risipise şi raniţa mi se părea mult mai uşoară.

După ce am ajuns în tabără, nu l-am mai căutat pe adjutantul Zim. Nu mai aveam de ce. Din contră, el fu cel care mă strigă.

— Ordonaţi, domnule adjutant!

— Vreau să-ţi pun o întrebare de ordin personal... şi nu eşti obligat să-mi răspunzi, dacă crezi că nu e cazul. Azi ţi-am adus cu poşta o scrisoare. Din întâmplare, am văzut numele expeditorului. Este un nume dintre cele mai cunoscute. Ca dealtfel şi adresa. Acum urmează însă întrebarea, la care poţi să nu-mi dai nici un răspuns: persoana care ţi-a scris are cumva amputată mâna dreaptă?

Am încuviinţat din cap.

— Ştiai asta, domnule adjutant?

— Nu eram prea departe când s-a întâmplat. Este colonelul Dubois, nu-i aşa?

— Da, domnule adjutant. A fost profesorul meu de istorie şi filozofie morală.

Sunt absolut convins că a fost singura oară când l-am impresionat, cât de cât, pe adjutantul Zim. Sprâncenele abia dacă i s-au ridicat un milimetru sau doi.

— Ia te uită? Ăsta zic şi eu noroc! (Făcu o pauză şi adăugă) : Când îi vei răspunde, dacă nu te deranjează, poţi să-i scrii că adjutantul Zim îi transmite respectuoase salutări?

— Da domnule adjutant... Şi... cred că în scrisoarea lui este un scurt mesaj care s-ar putea să vă fie destinat dumneavoastră.

— Ce anume?

— Păi... nu sunt absolut sigur, dar... Dânsul mi-a scris: *Dacă ai ocazia să-i întâlneşti pe vreunii din foşti mei camarazi, te rog să le transmiţi din partea mea cele mai bune gânduri şi salutări.* Credeţi că la dumneavoastră s-a gândit?

Zim rămase tăcut, cu privirea pierdută în depărtare.

— Da... da, mesajul este pentru mine – şopti el într-un târziu. Pentru mine şi pentru mulţi alţii. Îţi mulţumesc din suflet. (Brusc, expresia feţei i se modifică şi adăugă) : Mai ai 9 minute până la inspecţie. Fă-ţi un duş şi pune-ţi ţinuta numărul 1! Hai, pas alergător, soldat!

7

Recrutul este furios
Şi de moarte sperios,
Nici erou nu-i deloc
Cu onoarea face troc.
Însă zi, după zi,
Îl vor şlefui
Şi în Marele Moment
Va sclipi pe firmament
Uitată va fi oboseala,
Ca şi plictiseala.
Adio, comoditate,
Gata, mediocritate!

Rudyard Kipling[8]

Nu mai am mare lucru să povestesc despre perioada mea de instrucţie. Muncă, muncă şi iar muncă.

Aş insista însă puţin asupra scafandrelor propulsate, mai întâi pentru că mă fascinau şi, în al doilea rând, pentru că de la ele mi s-au tras primele necazuri. N-aş vrea să se înţeleagă că m-aş plânge, n-am avut parte decât de ceea ce meritam.

Un infanterist stelar depinde de scafandrul său. Tot atât de mult cât un soldat din C.R.O.C. de câinele care îi este partener. De altfel, de la scafandrul propulsat i se trage, în bună parte şi numele de *infanterist mobil.* Dar şi de la celelalte mijloace de deplasare pe care le foloseşte: astronavele şi capsulele în care suntem lansaţi în mijlocul teatrelor de operaţiuni. Graţie scafandrelor noastre, puteam vedea şi auzi mai bine, deveneam mai puternici (oferindu-ne posibilitatea de a duce cu noi o cantitate impresionantă de arme şi muniţii), ne puteam deplasa

---

[8] Rudyard Kipling (1865-1936): mare poet și prozator britanic (Premiul Nobel pentru literatura în anul 1907); în opera sa a preamărit virtuțile militare și superioritatea sistemului imperial britanic.

cu mare viteză şi aveam posibilităţi de informare şi cercetare sporite. Ca să nu mai vorbim de faptul că, în aceste scafandre, rezistenţa noastră era însutită, ca şi puterea de foc de care dispuneam... şi, una peste alta, eram mai puţin vulnerabili.

Un scafandru de infanterist nu este un veritabil costum spaţial, deşi uneori poate fi folosit şi în acest scop. Şi nu este, de asemenea, nici o armă, deşi cred că vestiţii cavaleri ai Mesei Rotunde nu erau atât de bine blindaţi ca noi. Nu-i un tanc, cu toate că un singur infanterist, şi acela izolat, poate ţine piept mai multor tancuri... presupunând că ar exista tanchişti atât de nebuni, încât să se lichideze într-o asemenea acţiune sinucigaşă. Scafandrul nu-i nici vehicul aerian, nici aeronavă... dar poate zbura sau, mai bine zis, poate zbura de ici, colo. Însă nici un avion sau elicopter n-are absolut nici o şansă în lupta cu un infanterist în scafandru propulsat. La nevoie, acestea pot cel mult incendia întreaga zonă unde se presupune c-ar existe un asemenea combatant, acţiunea echivalând cu aruncarea casei în aer ca să omori un purice. În schimb, el, infanteristul în scafandru, poate face o mulţime de lucruri absolut imposibile vehiculelor spaţiale, aeriene sau submarine.

Există zeci de procedee de distrugere masivă cu ajutorul astronavelor şi rachetelor, zeci de catastrofe totale şi neselective, care pot pune capăt conflictelor prin eliminarea unei întregi naţiuni sau pulverizarea unei planete. Infanteria procedează într-o altă manieră. Pentru noi, războiul are un caracter la fel de personal ca şi lovitura de pumn în figură. Noi avem posibilitatea de a fi absolut selectivi, să exercităm presiunea dorită, pentru o durată de timp strict delimitată, într-un punct anume, precis determinat. Niciodată nu ni s-a dat ordin să coborâm pe o planetă şi să capturăm sau să distrugem ceva la întâmplare în zona cutare sau cutare. Dar dacă ni s-ar ordona şi aşa ceva, bineînţeles c-am face-o şi pe asta.

Munca noastră constă în a fi lansaţi într-o zonă foarte bine delimitată, la ora H, unde trebuie să ocupăm poziţie, să rezistăm şi să-l dislocăm pe inamic din amplasamente, fie capturându-l, fie nimicindu-l. Noi suntem infanteriştii ăia afurisiţi, pifanii care îşi bagă nasul în bârlogul lui. Armele or fi evoluat, dar tactica,

foarte puţin faţă de acum 5000 de ani, când Sargon Cel Mare[9] îi obligase pe sumerieni să-i implore mila.

Poate va veni o zi în care să ni se spună că se pot lipsi de noi. Poate s-o găsi vreun geniu nebun, vreun din ăla miop, cu fruntea pân' la ceafă şi cu mintea pusă pe bigudiuri electronice, care să-i cadorisească pe oameni cu o armă care să se mişte singură, să se poată târî, săpa tranşee, înfrunta inamicul, obligându-l să se predea sau să moară, fără ca noi să mai fim nevoiţi să ne riscăm sau să ne dăm viaţa. S-ar putea. Eu nu-s un geniu din ăla şi nici nu mă pricep. Sunt un simplu infanterist mobil. Şi, în aşteptarea acestei minunate drăcovenii, toată treaba o fac camarazii mei, iar eu, bineînţeles, îmi dau silinţa să-i ajut!

Cândva – cine ştie? – toate vor fi bune şi frumoase, vara va fi caldă, şi vom putea cânta şi noi *Hai să nu mai învăţăm despre război cum se face*[10]*.*

Poate. Prea multe nu ştiu nici eu în această privinţă. Doar nu-s profesor de cosmopolitică. Sunt un simplu infanterist mobil. Mă duc acolo unde îmi ordonă guvernul. Şi, până una, alta, dorm cât pot.

Dar, până să se inventeze maşina care să ne înlocuiască, ne-am înzestrat cu câteva scule interesante. Cu scafandrul, printre altele.

N-are rost să vi-l descriu, doar l-aţi văzut de atâtea ori în fotografii. Când îl îmbraci, semeni cu o gorilă, iar armele din dotare par şi ele făcute tot pentru gorile. Poate asta ar fi o explicaţie a faptului că adjutanţii ţi se adresează, în general, cu apelativul de *maimuţoi, gibon, macac* etc.

Dar dacă unei gorile i-ar veni ideea să se ia de un om îmbrăcat în scafandru, moartea i-ar fi fulgerătoare. N-ar avea nici măcar ocazia să-l zgârie.

Despre pseudo-musculatura scafandrului s-a vorbit o mulţime, dar, în fond, controlul energetic face toate paralele. Pentru că, la scafandrele astea, cu totul extraordinar e faptul că nu trebuie

---

[9] Sargon al II-lea, zis Cel Mare: rege al Asiriei (722-705 î.e.n.) a condus numeroase expediții militare în Egipt, Armenia și Caldeea și a distrus regatul Israel.

[10] Refrenul celebrului gospel Down by the riverside

să-l controlezi deloc. Îl porţi, asta-i tot. Ţi-e ca pielea sau ca hainele. Ca să conduci un vehicul, oricare ar fi acela, trebuie să înveţi, să-ţi dezvolţi noi reflexe şi un mod de gândire artificial. Chiar şi bicicleta solicită un oarecare antrenament. Ca să nu mai amintesc de astronave... O viaţă întreagă cred că nu mi-ar fi de ajuns ca să devin acrobat în ale matematicii, cum sunt piloţii de nave spaţiale.

Scafandrul, însă, numai îl îmbraci.

Echipat complet, cântăreşte cam o tonă. Şi cu toate astea, din clipa în care ai fost ferecat înăuntru, poţi să fugi, să sari, să te întinzi pe jos, ba chiar să apuci un ou, fără să-l spargi (e drept, cu puţin antrenament; dar când eşti bine antrenat, spuneţi-mi, ce-i imposibil?). Poţi chiar să dansezi şi twist, să ţâşneşti în aer ca o rachetă şi să aterizezi ca un fulg de nea.

Secretul? *Feedback*-ul negativ şi amplificare.

A, nu, să nu-mi cereţi să vă fac o schiţă a circuitelor. Ce, parcă marii violonişti au habar cum se face o vioară?... În ce mă priveşte, eu ştiu cum să-mi întreţin scafandrul, cum să-i fac mici depanări şi să-i verific cele 347 de puncte care trebuie verificate. Asta-i tot ce se aşteaptă de la bietul infanterist. Dacă scafandrul meu se simte rău cu adevărat, chem doctorul – un doctor în electromecanică – care-i un ofiţer de marină, de obicei un locotenent (echivalentul căpitanului de la noi). Un asemenea tip se află obligatoriu la bordul oricărui transport de trupe. Era unul, un martir, afectat şi Taberei Currie, soartă care – pentru un marinar – echivalează cu infernul.

Dacă, din întâmplare, vă interesează clişeele şi diagramele trei-D ale circuitelor scafandrului, vi le puteţi procura, pe cele care nu-s secrete, de la oricare bibliotecă. Iar pentru cele secrete, adresaţi-vă unui spion inamic. Însă numai unui spion de încredere, pentru că majoritatea acestora vă vor oferi ce puteţi găsi şi într-o bibliotecă publică de împrumut.

Deci, în mare, iată cum funcţionează un scafandru (fără să fac apel la diagrame). În interior se găsesc senzori de presiune, cu sutele. Să presupunem că apăsaţi undeva cu palma: circuitul percepe presiunea, o amplifică şi apasă odată cu tine ca să anuleze presiunea exercitată asupra senzorilor, care au declanşat exact ordinul de a apăsa. Pare complicat (nu-i aşa?)

dar *feedback-ul* negativ este ceea ce făceaţi şi voi când eraţi bebeluşi şi dădeaţi în gol cu piciorușul. Mulţi ani după aceea, copiii, şi apoi adulţii, practică *feedback-ul* negativ fără să-şi dea seama când l-au învăţat. Unde mai pui că el se află şi la baza maladiei lui Parkinson.

Feedback-ul costumului de scafandru se acordează tuturor mişcărilor tale, *amplificându-le...* cu precizie.

Dezvoltă o forţă controlată, fără însă să fie necesar să te gândeşti la controlarea ei. Sari... şi sari mult mai sus decât ai putut vreodată bazându-te numai pe forţa muşchilor, a organismului tău. Reactoarele scafandrului îţi multiplică puterea saltului, amplificând presiunea *muşchilor* electronici şi menţinându-te totodată pe axa care trece prin centrul de greutate. Sari peste o clădire... şi revii spre sol cu o viteză destul de mare. Numai că scafandrul sesizează viteza prin intermediul instrumentelor de monitorizare a proximităţii solului şi porneşte reactoarele exact la timp ca să-ţi amortizeze aterizarea, fără ca tu să nu fii obligat să te gândeşti la asta.

Toată splendoarea scafandrului în asta constă: nu trebuie să gândeşti. Nu trebuie nici să-l conduci, nici să-i corectezi direcţia, nici să te preocupe funcţionarea, nici să-l supraveghezi. El primeşte ordine direct de la muşchii tăi, numai că rezultatul acestor stimuli depăşesc cu mult orice reacţie umană. Şi asta îţi lasă mintea liberă ca să-ţi poţi utiliza armele cele mai potrivite şi să urmăreşti cu atenţie veşnic trează tot ce se petrece în jurul tău, detaliu de supremă importanţă pentru infanteristul care intenţionează să moară de moarte bună, în propriul pat de acasă. Presupunând că i-ar veni cuiva ideea să-l împovăreze pe infanterist cu un maldăr întreg de fierărie, pe care să trebuiască s-o supravegheze şi s-o mânuie neîncetat, oricare inamic echipat mai uşor – de exemplu, cu o secure preistorică din piatră – i-ar veni mai uşor de hac, spărgându-i capul, în timp ce el tocmai îşi consultă indicatoarele.

Ochii şi *urechile* ne sunt echipate de asemenea, astfel încât să nu-ţi distragă atenţia. Să admitem că dispuneţi de trei circuite audio, dotare absolut normală pentru un scafandru de luptă. Controlul frecvenţelor utilizate este foarte complex, pentru motive de securitate tactică. Acesta compară minimum

două frecvenţe pentru fiecare circuit, cele două frecvenţe fiind suficiente pentru oricare semnal, fiecare din ele oscilând, cu o precizie de o nano-secundă, în ritmul unui mecanism cu cesium acordat pe receptor... Dar asta nu te priveşte pe tine. Să zicem că vrei să vorbeşti cu comandantul de pluton pe circuitul *A:* clănţăni din dinţi o dată. De două ori pentru circuitul *B,* şi aşa mai departe. Microfonul vă este fixat pe laringe, iar ecuatoarele în urechi, şi este imposibil să le deconectezi. Nu-ţi rămâne decât să vorbeşti. De-o parte şi de alta a căştii scafandrului, două microfoane îţi permit să auzi ce se petrece în jurul tău, la fel de bine ca atunci când nu-ţi acoperă nimic capul. Dacă vrei să-ţi auzi mai bine comandantul, n-ai decât să lichidezi sursele de zgomot care te înconjoară şi să-ţi întorci puţin capul.

Ehehei, şi capul ăsta e foarte preţios, pentru că nu participă deloc cu senzorii de presiune, care depind numai de muşchi. Şi posibilitatea de a-ţi folosi toate părţile anatomice – bărbie, gât, maxilar – ca să declanşezi diferite comenzi, păstrându-ţi mâinile libere pentru luptă. Bărbia este destinată comenzilor legate de percepţia vizuală, după cum maxilarul este rezervat celor audio. Întregul câmp vizual îţi este proiectat pe o oglindă, situată în dreptul frunţii. Din acest motiv, casca îţi dă aparenţa unei gorile de-a dreptul hidrocefale, dar să-ţi intre bine în minte că, cu un pic de noroc, inamicul nici n-o să aibă timpul să fie şocat de aspectul tău. Graţie căştii, poţi avea o succesiune de proiecţii-radar ale peisajului dimprejur, mai rapidă decât trecerea de pe un canal pe altul la televizor. Poţi să-ţi stabileşti reperele, să determini poziţia comandantului, a celor care-ţi sunt pe flancuri... În fine, să vezi pe oricine şi orice.

Dacă-ţi scuturi capul, cum face calul când goneşte muştele, intră în funcţiune vizorul cu infraroşii. Încă o dată şi vizorul se deconectează.

Dacă dai drumul lansatorului de rachete, scafandrul îl recuperează şi ţi-l pune din nou la dispoziţie când ai nevoie.

Nu trebuie să-ţi faci probleme nici cu rezervele de apă şi de aer, nici cu giroscopul, să n-ai decât o singură preocupare: îndeplinirea misiunii, adică distrugerea.

Bineînţeles, pentru asta îţi trebuie un pic de practică, dar până la urmă ajungi să treci de la un circuit la altul cu

nonşalanţa gesturilor cu care ţi-ai spăla dinţii. Din contră, să-ţi pui scafandrul, să te deplasezi cu el, astea nu cer nici un antrenament, în sfârşit, aproape nici un antrenament. Este de ajuns să sari, aşa, natural, şi vei sări mai sus, mai departe şi vei rămâne în aer cât vrei. Fără îndoială că acest din urmă aspect necesită o precizare. Secundele acelea pe care le consumi plutind în aer, în plină săritură, sunt extraordinar de preţioase, ca de altfel fiecare secundă de luptă. Trebuie să te foloseşti de ele, nu numai pentru deplasare, ci să profiţi de răgaz ca să-ţi fixezi repere, să-ţi alegi o ţintă, să comunici, să tragi, să confirmi primirea unui mesaj, să-ţi reîncarci armele, să alegi direcţia următorului salt. Toate acestea, cu puţină exersare, reuşeşti să le faci la fiecare săritură. Dar, vă repet, în general, scafandrul propulsat nu necesită un antrenament propriu-zis. Acţionează şi reacţionează ca şi tine, însă mult mai bine. Un singur lucru nu poate să facă: să te scarpine, când te mănâncă pielea. Pe primul care reuşeşte să facă şi asta îl cer în căsătorie.

Există trei tipuri de scafandre: de patrulare, de comandament şi de luptă. Scafandrele de patrulare au o rază mare de acţiune, sunt în general cele mai rapide, dar şi cele mai slab înarmate. Scafandrele de armată dispun de enorme rezerve de energie. Sunt mai rapide şi execută salturi mai înalte. Au cam de trei ori mai multe echipamente radar şi de comunicaţie decât celelalte tipuri şi sunt dotate cu un sistem de reperare prin inerţie, pentru pierderi. Cât despre scafandrele de luptă, astea sunt pentru tâmpiţii ca noi, pentru executanţi.

Dar cum poate v-am zis, eu m-am îndrăgostit de scafandre, chiar dacă prima mea întâlnire cu ele s-a soldat cu un umăr scrântit. Fiecare din exerciţiile care au urmat a fost pentru mine o sărbătoare. Şi a venit ziua aceea de jale. Fusesem numit, pentru manevra în cauză, adjutant. Eram comandantul unei grupe de atac fictive, înarmată cu rachete atomice fictive, pe care aveam misiunea să le folosesc într-o obscuritate fictivă, împotriva unui inamic fictiv. Tocmai în asta consta hiba: totul era fictiv. Numai că noi trebuia să acţionăm ca şi cum ar fi fost vorba de o luptă reală.

Noi tocmai ne retrăgeam – sau dacă vreţi: efectuam o repliere strategică – când unul din instructori a întrerupt prin radio

alimentarea cu energie a unuia din oamenii mei, transformându-l în rănit fictiv. Conform doctrinei Infanteriei Stelare, am dat ordin să fie recuperat, foarte mândru de a fi luat această iniţiativă înaintea locţiitorului meu. Apoi am trecut la obiectivul următor al misiunii: declanşarea unui tir de baraj atomic (fictiv) pentru încetinirea înaintării inamicului.

Flancul nostru începuse să se replieze. Eu trebuia să ordon să se tragă, cum să vă spun, oarecum în diagonală, având grijă să las un spaţiu suficient ca oamenii mei să nu intre în raza exploziei şi, în acelaşi timp, lovind cât mai aproape de inamic. Şi încă în viteză, este de la sine înţeles. Această problemă, precum şi mişcarea în teren, fuseseră discutate mai înainte. Eram doar încă nişte începători; singurul element de hazard îl constituia numărul răniţilor.

Conform aceleiaşi doctrine, eu trebuia de asemenea să-mi localizez *foarte exact* prin radar, care mi-ar fi oamenii posibil de a intra în raza exploziei. Şi încă repede. Din nefericire pentru mine, nu eram încă suficient de rapid în interpretarea tuturor proiecţiilor acelea vizuale, atât de minuscule. Şi atunci, am trişat niţel: mi-am ridicat frumuşel vizorul căştii şi m-am uitat cu ochiul liber. Zona de securitate era arhisuficientă. Zăream undeva, la vreo opt sute de metri, pe singurul dintre oamenii mei care ar fi fost în primejdie. Nu aveam decât o singură rachetă de mare putere (în realitate drăcia nu producea decât un nor gros de fum). Mi-am reperat obiectivul cu ochiul liber, am armat lansatorul de rachete şi… poc!

După aceea am sărit, foarte satisfăcut de ispravă. Nu pierdusem nici măcar o secundă.

Şi în timp ce eram în plin zbor mi-au întrerupt energia. A, nu vă speriaţi, că nu doare. Operaţiunea are efect întârziat. Abia când ajungi la sol îţi dai seama. Şi, uite aşa, am rămas imobil. Giroscoapele mă menţineau în poziţie verticală, dar nu mai puteam face nici un gest. Eram prizonier într-o tonă de metal.

Am început să mă înjur singur. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte c-ar putea îndrăzni să mă transforme în rănit, tocmai când comandam o întreagă operaţiune. Ar fi trebuit să bănuiesc că afurisitul de Zim îl va supraveghea el însuşi pe comandantul de grup.

A venit aţă la mine, şi-a lipit casca de a mea şi mi-a vorbit în particular. Mi-a sugerat să-mi caut un loc de măturător de stradă, mai potrivit pentru calităţile mele. După el, aveam oarecare însuşiri care m-ar fi făcut apt şi pentru spălatul vaselor. S-a referit atât la trecutul, cât şi la viitorul meu probabil, de care nu-mi făcea absolut nici o plăcere să-l aud vorbind. Şi a încheiat spunându-mi abătut:

— Ce-ar zice colonelul Dubois dacă ar şti ce prostie ai făcut?

Şi m-a lăsat acolo. Două ore întregi. Până la terminarea exerciţiului. Minunatul meu scafandru, uşor ca un fulg şi rapid de parcă ar fi fost încălţat cu botinele de şapte leghe[11], devenise o adevărată Fecioară din Nurnberg[12].

Într-un târziu, Zim a revenit, mi-a reconectat alimentarea cu energie şi, împreună, ne-am prezentat la comandament.

Căpitanul Frankel mi-a vorbit mai puţin decât Zim, dar a fost mai dur. A făcut apoi o pauză şi m-a întrebat cu tonul acela impersonal pe care-l adoptă ofiţerii când citează din regulament:

— Poţi solicita, dacă doreşti, să compari în faţa Curţii marţiale. Ce-ai de spus?

Am simţit că mi se usucă gura. Până în aceea clipă nu realizasem gravitatea situaţiei mele.

— Nu, domnule căpitan.

Păru, oarecum, că se mai înseninează.

— În cazul acesta, vom vedea ce va hotărî comandantul de regiment. Adjutant, escortează prizonierul.

M-am aflat atunci pentru prima dată în faţa comandantului de regiment. Şi din acea clipă n-am mai avut nici o îndoială în privinţa sorții care mă aşteaptă: voi fi judecat. Dar cum îmi rămăsese vie în minte păţania lui Ted Hendrick, n-am scos nici un cuvânt.

În ce-l priveşte, maiorul Malloy mi-a adresat patru. Primele două, după ce l-a ascultat pe adjutant Zim, când m-a întrebat:

---

[11] Botine de șapte leghe: accesoriu fantastic cu care este încălțat eroul unor basme, fiecare din pașii săi măsurând șapte leghe

[12] Fecioara din Nurnberg: instrument medieval de tortură, constând dintr-un sarcofag metalic având forma corpului feminin. Victima era introdusa înăuntru și era fie lăsată să moară de foame și sete fie străpunsă cu piroane bătute din afară.

— Este adevărat?
Am răspuns că da. Rolul meu se terminase.
I s-a adresat apoi căpitanului Frankel:
— Acest om are şansa să se îndrepte?
— Cred că da, domnule comandant.
— În cazul acesta, vom opta pentru o pedeapsă administrativă.
Se întoarse spre mine şi pronunţă celelalte două cuvinte:
— Cinci bice.
Nu mă făcuseră să aştept prea mult. Un sfert de oră mai târziu, doctorul îmi făcu un control cardiac şi caporalul de gardă îmi trase pe cap cămaşa specială, prevăzută cu numai două fermoare, de la gât, la încheieturile mâinilor. Am auzit că se sună adunarea, dar eu mă simţeam undeva, foarte departe, complet detaşat de prezent. Mai târziu am aflat că acestea sunt simptomele fricii fără margini. Un fel de coşmar halucinant.
Zim intră în cort. O simplă privire şi caporalul Jones ne lăsă singuri. Zim se apropie şi-mi puse ceva în mână.
— Muşcă asta – îmi zise el foarte calm. Te ajută. O ştiu din experienţă.
Era o dentieră din cauciuc, asemănătoare celor pe care le foloseam în timpul exerciţiilor de luptă cu mâna goală.
Zim ieşi din cort şi eu îmi strecurai la iuţeală dentiera în gură, înainte de a-mi pune cătuşele şi de a fi scos afară.
Tocmai se citea sentinţa;
— ...în cursul unui exerciţiu de luptă, a comis o neglijenţă grosolană care – în condiţiile unei lupte reale – ar fi cauzat moartea unui camarad.
Mi se smulse cămaşa şi mă agăţară de stâlp.
Şi acum o constatare pur şi simplu ciudată: flagelarea este mai penibilă de privit decât de suportat. O, nu vreau să spun c-ar fi cine ştie ce mare plăcere... Doare mai rău ca orice altceva şi aşteptarea loviturii este mai rea decât lovitura însăşi. Dar dentiera m-a ajutat enorm, astfel că nimeni nu se poate lăuda că m-a auzit ţipând.
Şi iar un lucru ciudat: nimeni nu mi-a mai amintit de cele pătimite, nici măcar colegii. Nici Zim, nici ceilalţi instructori, nu şi-au schimbat absolut deloc comportamentul faţă de mine.

După ce doctorul se ocupă de cicatrici, totul se termină. În seara respectivă am reuşit chiar să şi ciugulesc ceva la masă şi să particip cu câteva replici la conversaţie.

Închei cu câteva cuvinte despre pedeapsa administrativă: ea nu te stigmatizează pe viaţă. Nu. Dosarele cu pedepse sunt distruse la încheierea perioadei de instrucţie şi toţi o pornesc din nou de la zero. Dar tu însuţi n-o uiţi niciodată. Şi, în fond, asta-i ce contează.

<u>8</u>

Deprinde-l pe cel tânăr cu purtarea pe care trebuie s-o aibă; chiar când va îmbătrâni nu se va abate de la ea.

Biblia – Pildele lui Solomon – cap.22-6

AU mai fost câteva flagelări, nu prea multe. Hendrik a rămas ultimul soldat care să fi ajuns la Curtea marţială. Toţi ceilalţi, ca şi mine, primiră numai pedepse administrative. Ca să ajungi la bici, trebuia însă mai întâi să treci pe la comandantul regimentului. Ori, maiorul Malloy, în ce-l priveşte, era mai degrabă înclinat să decidă expulzarea cu calificativul de *indezirabil,* decât flagelarea. Dacă stai bine şi te gândeşti, biciul este până la urmă un fel de *compliment* foarte discret. Adică este o pedeapsă care te face să gândeşti că superiorii apreciază c-ar exista totuşi unele şanse să devii soldat şi după aceea cetăţean, chiar dacă împrejurările actuale dovedesc mai degrabă contrariul.

Pedeapsa mea a fost cea mai severă. Ceilalţi nu s-au învârtit decât de maximum trei bice. Deci nimeni n-a fost mai aproape ca mine de purtatul ţoalelor civile.

Dar a avut loc un eveniment mult mai dramatic decât flagelarea lui Hendrik sau a mea. O dată a fost înălţată chiar spânzurătoarea.

Daţi-mi voie să vă povestesc cum s-a întâmplat. Deşi, în fond, întâmplarea n-are nimic comun cu armata. Delictul nu s-a produs în tabără şi, după părerea mea, ofiţerul recrutor, care-l acceptase pe tipul ăla în Infanteria Stelară, ar face bine să-şi dea scafandrul în primire.

Tipul dezertase după numai două zile de la sosirea în Tabăra Currie. Era ceva ridicol, desigur, dar însăşi întreaga tărăşenie n-avea nici un sens. De ce nu demisionase? Dezertarea, evident, se situa la loc de frunte în rândul *celor treizeci şi una de modalităţi de a rupe pisica,* însă, de regulă, Armata reclama pedeapsa cu moartea numai în cazuri absolut speciale, cum ar fi

dezastru în faţa inamicului. Ba, mai mult, nici nu-şi dădea osteneala să-i depisteze şi să-i captureze pe dezertori. Ceea ce se încadrează într-o logică de fier. Noi, cu toţi, suntem voluntari. Eu sunt infanterist stelar pentru că eu am vrut-o. Eu mă mândresc cu asta şi Infanteria Stelară se mândreşte cu noi. Dacă vreunul din voi nu resimte acest sentiment în fiecare fibră a fiinţei sale, pentru nimic în lume n-aş vrea să vă am lângă mine în caz de lupta. Ca să iau parte cu entuziasm la o luptă, vreau să fiu înconjurat de soldaţi gata să-mi vină în ajutor la nevoie, pentru că sunt infanterist şi ei sunt tot infanterişti, şi pentru că pielea mea contează la fel de mult pentru ei, ca şi propria piele. N-am nevoie de soldaţi de mucava, care se ascund când dau de greu. Mai bine să lupţi cu un om lipsă, decât să te încurci cu o imitaţie de soldat de tinichea care a rămas cu mentalitatea de recrut neinstruit. Deci, dacă vreunul vrea s-o întindă, drum bun – călătorie sprâncenată. Nu vă pierdeţi timpul şi banii ca să mai puneţi cangea pe el.

Bineînţeles, mai sunt şi destui care se întorc. Uneori după câţiva ani buni. Fără cruzime, Armata le trage cele cincizeci de bice la care are dreptul şi-i lasă în pace, în loc să-i spânzure. După părerea mea, nu-i deloc uşor să fii dezertor, mai ales din punct de vedere al echilibrului nervos. El nu este nici cetăţean, nici rezident legal. *Răufăcătorul fuge chiar şi atunci când nu-l urmăreşte nimeni.* Tentaţia de a se preda şi de a putea respira în sfârşit liniştit este probabil insuportabilă.

Numai că tipul în cauză nu se predase singur. Fugise deja de vreo patru luni şi nu cred că-şi mai amintea cineva de el în compania lui. Nu rămăsese în tabără mai mult de câteva ore, apoi nu se mai prezentase la un apel de dimineaţă şi cu asta punct.

Ulterior, a asasinat o fetiţă.

A fost arestat şi tribunalul local, procedând la o verificare de identitate, a descoperit că este dezertor. La intervenţia generalului nostru pe lângă Departamentul de Stat, a fost predat justiţiei militare care beneficiază de dreptul de preempţiune faţă de tribunalele civile.

De ce intervenise generalul? De ce nu lăsase această corvadă pe seama şerifului? Ca să ne dea o *lecţie?* Nu, în mod cert nu.

Sunt absolut sigur că nu i-a trecut vreodată prin minte ideea de a ne face greaţă, numai ca să le treacă cheful soldaţilor săi să mai omoare fetiţe. Ba chiar am convingerea că sincer ar fi preferat să ne scutească de un asemenea spectacol.

Dar Infanteria Stelară veghează asupra oamenilor săi, orice s-ar întâmpla.

Dillinger – aşa se numea tipul – figura încă în evidenţele regimentului. Chiar dacă noi nu-l mai doream printre noi, chiar dacă n-a fost niciodată unul de-ai noştri, el aparţinea regimentului nostru. Asta nu se putea uita şi deci nu-l puteam lăsa pe mâna unui şerif, la nu ştiu câte mile depărtare. Un bărbat, un bărbat adevărat îşi omoară el însuşi câinele când este nevoit s-o facă. În nici un caz nu cheamă hingherii.

Noi eram responsabili de Dillinger. Era datoria noastră.

În seara aceea, ne-am îndreptat în formaţie către platoul de exerciţii de defilare. Fanfara intona *Dirge for the unmourned.* Fu adus Dillinger. Purta uniforma infanteriei stelare. La fel ca şi noi. Îi fură smulse insignele, nasturii şi îi luară cascheta de pe cap, în timp ce fanfara ataca primele măsuri din *Danny Deever.* În cele din urmă rămase într-o ţinută brună şi albastră, care nu mai merita numele de uniformă. Fanfara se opri, tobele răpăiră continuu. Şi ce trebuia să se întâmple, se întâmplă.

Furăm trecuţi în revistă şi apoi ne îndepărtarăm în pas alergător. Nu-mi aduc aminte să fi leşinat vreunul din noi. În seara aceea, evident, pofta de mâncare a cam lipsit la popotă şi nici conversaţiile n-au prea strălucit. Oricum, ceremonia fusese sinistră.

Pentru prima oară în viaţa mea dădusem ochii cu moartea. Dar nu fusesem atât de impresionat ca la pedepsirea lui Ted Hendrick. Era imposibil să te simţi în pielea lui Dillinger, să-ţi spui, ca în cazul lui Hendrick, că s-ar fi putut ca tu să fii în locul lui. Nu, hotărât nu. Împotriva lui Dillinger fuseseră prezentate patru capete de acuzare. Cel mai uşor fiind dezertarea. Dar, presupunând că victima ar mai trăi, tot ar mai fi rămas acuzaţiile de răpire, extorcare, neglijenţă criminală...

Nu încercam nici cea mai palidă compasiune pentru el. Şi nu-mi spune nimic nici chestia aia veche cu *înţelege şi vei ierta.* De cele mai multe ori, cu cât înţelegi mai bine nişte lucruri, cu atât

te scârbesc mai mult. Simpatia şi compasiunea mea sunt rezervate unei fetiţe pe nume Barbara Anne Enthwaite, pe care n-am văzut-o în viaţa mea, şi părinţilor ei, care n-o vor mai revedea vreodată.

Începând din seara aceea am ţinut 30 de zile de doliu pentru Barbara şi pentru dezonoarea noastră. Am defilat fără muzică, fără să cântăm în timpul marşurilor, cu panglici negre la drapele. L-am auzit pe unul cârâind odată şi imediat a fost avertizat că o încasează dacă mai deschide gura. Nu era greşeala noastră, asta-i cert, dar datoria noastră este să ocrotim, să veghem asupra fetiţelor, nu să le ucidem. Trebuia să ne răscumpărăm greşeala şi dezonoarea.

În timp ce încercam să adorm m-am tot gândit cum s-ar putea împiedica asemenea fapte. În epoca noastră ele sunt rare, dar chiar şi una singură era prea mult pentru mine. Dillinger semăna cu oricare dintre noi şi, în plus, nici antecedentele lui nu puteau fi catastrofale din moment ce ajunsese în Tabăra Currie. O fi fost vreunul din cazurile acelea patologice care se dau în vileag mult prea târziu.

Cu toate acestea, dacă prima dată n-am putut evita nenorocirea, a doua oară... poate vom găsi o soluţie.

Dacă Dillinger şi-a dat seama de gravitatea faptei sale (ceea ce pare incredibil), atunci a primit ce merita. E păcat totuşi ca el n-a suferit atât, cât a suferit şi micuţa Barbara, ba se poate spune că el nu a suferit deloc.

Dar să presupunem, ceea ce este mult mai probabil, că el a acţionat fără să-şi dea seama de răul pe care-l face. Îmi veţi spune că şi câinii turbaţi sunt, împuşcaţi fără milă. Bine, dar nebunia este boală.

Pornind de la această constatare, întrevedeam două posibilităţi. Ori Dillinger era incurabil şi atunci era mai bine, pentru el şi pentru cei din jur, că murise. Ori, printr-un tratament adecvat, i s-ar fi putut restabili echilibrul şi ar fi fost posibilă reintegrarea lui în societate. Numai că atunci, simpla amintire a celor făcute în timpul *bolii* l-ar fi împins la sinucidere, căci cum să trăieşti cu asemenea amintiri?

Sau să presupunem altceva: dacă ar fi reuşit să evadeze *înainte* de a fi complet vindecat şi că ar fi recidivat? O dată, de două ori? Cine şi cum ar fi putut explica asta părinţilor?

La toate nu găseam decât un singur răspuns.

Îmi aminteam de o discuţie avută la unul din cursurile de istorie şi filozofie morală ale d-lui Dubois. Ne vorbea despre tulburările care precedaseră dezmembrarea Republicii Nord-Americane, către sfârşitul secolului al XX-lea. Conform spuselor lui, crime asemănătoare celei comise acum de Dillinger constituiau fapte diverse dintre cele mai obişnuite în respectiva epocă. Teroarea devenise un element al cotidianului nu numai în fostele State Unite, dar era caracteristică şi pentru Rusia, şi pentru Anglia, şi pentru o mulţime de alte ţări. Dar numai în America atinsese asemenea culmi şi asta cu puţin înaintea prăbuşirii acesteia.

— Cetăţenii obişnuiţi – ne spunea dl. Dubois – nu mai aveau curajul să traverseze parcurile şi grădinile publice după lăsarea întunericului, întrucât exista riscul să fie atacaţi de bande de adolescenţi înarmaţi cu cuţite, lanţuri de bicicletă, pistolete confecţionate artizanal. Cădeau pradă jafurilor, violurilor, molestărilor şi cel mai adesea puteau fi ucişi. Această situaţie se perpetua de ani de zile până la izbucnirea războiului între Alianţa Ruso-Anglo-Americană şi Hegemonia Chineză. Asasinatul, drogul, violul şi vandalismul făceau parte din viaţa de zi cu zi. În şcoli, pe străzi, în parcuri.

Încercasem să-mi imaginez asemenea scene de violenţă în şcoală noastră, însă mi-a fost imposibil. Pur şi simplu, n-am reuşit. În vreun parc? Nici atât. Un parc este un loc plăcut de recreere, unde te poţi chiar şi distra. Cum naiba să poţi fi omorât?

— Dom' profesor... dar n-aveam poliţie? Tribunale?

— Ba aveam. Poliţia era chiar mai numeroasă decât în zilele noastre. Şi aveam mult mai multe tribunale. Şi erau toate supravegheate.

— Atunci nu mai înţeleg nimic... Dacă în oraşul nostru s-ar fi întâmplat aşa ceva... apoi, băiatul vinovat ar fi fost biciuit împreună cu taică-su. Dar n-am auzit vreodată de-o asemenea năzbâtie.

— Dă-mi definiţia termenului *delicvent minor* – îmi ceruse dl. Dubois.

— Hm... hm... un tânăr care atacă oamenii.

— Fals.

— Păi, în carte...

— Scuză-mă. E drept că aşa scrie în carte. Dar n-are nici un rost să-i spui cozii, picior. *Delicvent minor* este un termen contradictoriu, care pune în evidenţă problema, dar n-o şi rezolvă. Ai avut vreodată un câine?

— Da, dom' profesor.

— L-ai băgat şi-n casă?

— Mda... Din când în când.

— Bine. Şi dacă-ţi făcea vreun pocinog, te supărai?

— Păi, cum să vă spun... săracu' nu ştie. Că doar nu-i decât un câine.

— Şi ce făceai atunci?

— Păi, îl certam, îl băgam cu nasul în ce-a făcut şi-i mai trăgeam vreo două.

— Dar el înţelegea ce-i spuneai?

— Nu, dar simţea că-s supărat pe el.

— Dar, adineauri, mi-ai spus că nu te supărai cu adevărat, pentru că-i câine şi nu-nţelege.

Ăsta era stilul d-lui Dubois: să-te facă să te contrazici.

— Nu, da' trebuia să-l fac să creadă că sunt supărat pe el. Doar trebuia să se înveţe, nu?

— Sunt de acord cu tine. Dar, după ce l-ai făcut să înţeleagă că-i dezaprobi fapta, de ce ai avut cruzimea să-i mai tragi şi vreo câteva la fund? Doar tu însuţi mi-ai spus că nu ştia ce face. Totuşi, l-ai făcut să sufere. Ai vreo justificare, ori eşti pur şi simplu sadic?

Habar n-aveam ce-i acela, dar ştiam foarte bine ce-i un câine.

— Dar aşa trebuie procedat, domnule Dubois! Trebuie certat ca să ştie că a făcut ceva rău, trebuie băgat cu nasul ca să înţeleagă că din cauza aia te-ai supărat şi trebuie bătut ca să n-o mai facă! Şi totul trebuie făcut imediat, pe loc! Mai târziu, n-o să mai înţeleagă. Şi nici o singură lecţie nu-i suficientă. Când o repeţi, trebuie să dai mai tare, din ce în ce mai tare, pe măsura aplicării de noi corecţii. Numai aşa sfârşeşte prin a se învăţa să

fie curat. Dacă te mulţumeşti numai să-l cerţi, îţi pierzi timpul. (Şi am adăugat) : Probabil că dumneavoastră n-aţi avut niciodată câine.

— Oho, o mulţime. Chiar în acest moment am un basset, pe care-l educ după metoda ta. Dar, hai să revenim la delicvenţii noştri minori. Vârsta medie cea mai periculoasă era inferioară celei a clasei voastre... iar când începeau erau mult mai tineri, în general. Nu uitaţi exemplul cu câinele. Poliţia îi aresta deseori pe aceşti tineri. Mai în fiecare zi. Îi certau? Da, şi dur e puţin spus. Îi băga cu nasul în porcăria proprie? Rareori. Ba încă organele de cercetări le ţineau până şi numele secrete. Aşa o cerea legea de pe atunci pentru minorii sub 18 ani. Li se dădeau vreo câteva la fund? Nu, nici vorbă. Cea mai mare parte dintre ei, nici măcar nu fuseseră vreodată scărmănaţi de proprii lor părinţi. Pe vremea aceea se vehicula curent inepţia că dacă loveşti un copil sau îi aplici pedepse fizice, îi cauzezi tulburări psihice permanente.

(Îmi amintesc că, atunci, mi-am zis că-i tare păcat că tata n-a auzit de această interesantă teorie.)

— Pedepsele corporale fuseseră interzise în toate şcolile. Flagelarea nu mai era în vigoare decât într-o foarte mică provincie – Delaware se numea – şi încă numai pentru câteva delicte rare. Era considerată drept o *pedeapsă crudă şi neobişnuită.* Eu nu pot înţelege un asemenea gen de apreciere. Nimeni nu-l împiedică pe un judecător să se arate binevoitor, dar sentinţa pe care o dă trebuie să-l facă pe criminal să sufere, căci altfel cum ar mai fi o pedeapsă? Şi suferinţa, durerea sunt de milioane de ani mecanismul care ne asigură supravieţuirea, avertizându-ne de pericole, de boli. În numele căror principii o societate şi-ar permite să respingă un sistem atât de bine pus la punct? Dar trebuie să vă spun că întreaga acea perioadă era bântuită de cele mai ticăloase divagaţii pseudo-psihologice.

Cât despre faptul că este neobişnuită, aşa şi trebuie să fie o pedeapsă. Altfel rămâne fără efect. (Dl. Dubois îl arătă cu ciotul mâinii pe un alt elev) : Ce s-ar întâmpla dacă ţi-ai bate câinele din oră în oră?

— Ştiu eu?... Cred c-ar înnebuni...

— În mod sigur. Şi nici n-ar învăţa nimic. Ia spuneţi-mi, de când n-a mai dat ordin directorul colegiului să fie bătut la fund vreun elev?

— Păi... să tot fie vreo doi ani. Ştiţi, băiatul acela care se încăierase cu...

— Nu contează. A fost demult asta. Ceea ce înseamnă că pedeapsa a fost cu adevărat neobişnuită, devenind astfel exemplară şi deci educativă. Dar tinerii răufăcători de pe vremuri... Nu erau bătuţi nici măcar la fund când erau de-o şchioapă, şi cu atât mai puţin când deveneau criminali. Procedeul aplicat era aproximativ următorul. La primul delict – un avertisment. Erau certaţi, ca să zicem aşa, deseori fără a fi măcar judecaţi. După câteva noi delicte, urma condamnarea la închisoare, sentinţă care putea fi însă suspendată printr-o punere în libertate supravegheată. Deci un june derbedeu putea fi arestat de mai multe ori, înainte de a fi pedepsit. Şi, atunci când era cazul, îl închideau la un loc cu alţii de teapa lui, de la care putea căpăta alte idei criminale.

Şi aşa o putea ţine ani întregi, în tot acest timp crimele sale înmulţindu-se şi devenind tot mai bestiale, tocmai datorită faptului că nu erau pedepsite decât cu închisoarea. Apoi, odată cu împlinirea vârstei de 18 ani, ciclul se întrerupea brusc. Şi astfel *delicventul minor,* devenit de azi pe mâine *criminal adult,* se putea trezi după numai câteva săptămâni în celula condamnaţilor la moarte. *Tu!* (Din nou mă indică pe mine) : Presupune că te-ai fi mulţumit numai să-ţi cerţi câinele, fără să-l fi pedepsit vreodată, şi că l-ai fi lăsat să facă ce vrea prin casă, închizându-l numai din când în când într-un coteţ, de unde-l eliberai cu un simplu avertisment de a nu mai face la fel altă dată. Şi tot aşa mereu, până când ţi-ai fi dat seama că a devenit un dulău bătrân, murdar şi vicios. Ce-ai fi făcut atunci? Ţi-ai fi luat puşca să-l împuşti? Ce părere ai?

— Păi... că este metoda cea mai trăsnită de educare a câinilor, de care am auzit vreodată.

— Sunt cu totul de părerea ta. Sau de educare a copiilor. Şi cine este de vină?

— Cred că eu.

— Exact, poţi fi sigur de asta.

— Dom' profesor – i se adresă o colegă – *de ce?* De ce nu erau bătuţi la fund copiii mici şi de ce nu se aplicau câteva bice sănătoase adulţilor, când o meritau... adică, vreau să spun, când comiteau fapte urâte?

— Sincer să fiu, nu ştiu de ce n-o făceau în secolul al XX-lea, îi răspunse pe un ton sinistru dl. Dubois. Fără îndoială că toţi acei şarlatani care se împopoţonau cu titlurile de *psiho-pediatri* sau de *asistente sociale* dispreţuiau vechile metode care îşi dovediseră eficacitatea. Şi probabil că tot ei le declaraseră mult prea simple pentru a insufla tineretului respectul fiinţei umane şi a virtuţilor sociale. La urma urmei, oricine ar fi putut să reuşească, nu-i aşa, făcând uz numai de răbdare şi fermitate – ca în exemplul cu educarea câinilor; dar atunci ei cum şi-ar mai fi justificat existenţa? Uneori m-am şi întrebat dacă nu cumva îmbrăţişaseră în mod deliberat ideea dezordinii... deşi este puţin probabil: adulţii acţionează întotdeauna în mod conştient, în baza unor *motivaţii superioare,* indiferent de modalitatea lor de exprimare.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu! – insistă colega mea – nici mie nu-mi plăcea să fiu bătută la fund, ca de altfel niciunui copil, dar mama n-o făcea decât când trebuia! Singura dată când am fost pedepsită la şcoală, am fost pedepsită şi acasă. Sunt ceva ani de atunci. Niciodată nu m-am gândit că aş putea ajunge în faţa unui judecător şi să fiu condamnată la flagelare. Vreau să spun că este suficient să n-o doreşti şi nu o s-o păţeşti niciodată. Sinceră să fiu, nu văd de ce sistemul nostru n-ar fi bun. Cine şi-ar dori să nu poată merge liniştit pe stradă de frica unui act tâlhăresc? Ar fi de-a dreptul oribil!

— Sunt de acord, stimată domnişoară, că există un oribil contrast între felul în care gândeau şi cel în care acţionau oamenii de bine de pe vremuri. Ei nu dispuneau de nici o teorie ştiinţifică aplicabilă în domeniul moralei. Aveau un fel de cod de conduită morală, căruia încercau să i se conformeze, dar acesta era fals, bazat pe un şarlatanism pseudoraţionalist şi aiurelile unor visători. Şi cu cât credeau mai mult în principiile acestui cod, cu atât o luau mai mult razna. De exemplu, ei considerau că omul este înzestrat, în mod natural, cu un instinct moral.

— Dar, dom' profesor!... Eu credeam... adică, mă gândeam că...

— Nu, fetiţo, *tu* ai un spirit cultivat şi eşti foarte bine educată. Dar omul n-are *instinct moral.* El nu se naşte cu un simţ al moralului. Tu nu l-ai avut din naştere, nu l-am avut nici eu... cum nu-l au nici câinii. Acest simţ moral noi îl dobândim prin educaţie, prin experienţă, făcând uz de gândire. Uneori. Acei tineri răufăcători de care vorbeam, erau ca şi noi, însă nimeni nu le oferea nici cea mai mică şansă de a dobândi un simţ al moralului. Însăşi existenţa pe care o duceau nu le-o permitea. Ce este simţul moral? Un produs al instinctului de supravieţuire. Iar instinctul de supravieţuire stă la baza naturii noastre umane şi din el derivă toate caracteristicile personalităţii noastre. Tot ce intră în conflict cu instinctul de supravieţuire acţionează mai devreme sau mai târziu, în favoarea eliminării individului şi, din această cauză, nu mai poate fi transmis generaţiilor viitoare. Acest adevăr poate fi demonstrat matematic şi este universal verificabil. Constituie, de altfel, şi singura regulă cu caracter imperativ şi etern, care ne guvernează acţiunile.

Însă acest instinct de supravieţuire se poate diversifica în funcţie de motivaţii mult mai complexe, mai subtile decât lupta oarbă a individului pentru a rămâne în viaţă. Dragă domnişoară, ceea ce dumneata numeşti *instinct moral* ţi-a fost transmis de strămoşi şi este un adevăr axiomatic care spune că supravieţuirea poate avea imperative mult mai puternice decât propria supravieţuire personală. Cea a familiei, de exemplu. Sau a copiilor, când îi veţi avea. Sau a naţiunii, care se situează pe o treaptă superioară. Şi mai sunt o mulţime de alte priorităţi. Întreaga teorie ştiinţifică a moralei trebuie să aibă ca punct de plecare instinctul de supravieţuire individuală *şi nimic altceva!* Ea trebuie să ierarhizeze corect priorităţile supravieţuirii, în funcţie de motivaţiile corespunzătoare fiecărei etape. Totodată, această teorie trebuie să asigure rezolvarea tuturor conflictelor.

În zilele noastre, noi dispunem de o asemenea teorie. Şi am ajuns chiar să putem rezolva orice conflict, indiferent de nivel. Interes, dragoste familială, datorie patriotică, responsabilitate faţă de specia umană, ba chiar putem dezvolta principiile etice care să guverneze relaţiile extraumane. Orice problemă de ordin

moral poate fi ilustrată de următoarea maximă, pe care v-o citez din memorie: *Nu există sentiment omenesc mai puternic decât cel al pisicii care moare apărându-şi puii.* Gândiţi-vă la asta, analizaţi cu atenţie atitudinea pisicii, şi apoi, când veţi fi gata să vă analizaţi pe voi înşivă conform acestor criterii, veţi putea stabili până la ce nivel puteţi ajunge pe scara morală.

Tinerii delicvenţi ai secolului al XX-lea nu ajungeau pe o treaptă prea înaltă. Se năşteau numai cu instinctul de supravieţuire, iar cea mai înaltă valoare morală la care puteau accede era o lealitate, destul de dubioasă de altfel, faţă de gaşca din care făceau parte. Şi se găseau oameni bine intenţionaţi, care să facă apel la *bunele lor sentimente*, care încercau să-i *înduioşeze,* să le trezească *simţul moral*... Ptiu! Numai că derbedeii aceia n-aveau nici urmă de *bune sentimente.* Experienţa vieţii pe care o duceau îi învăţase că asta era singura modalitate de supravieţuire. Degeaba îţi cerţi câinele, dacă el face nestingherit şi cu plăcere ceva ce este absolut normal pentru el!

Baza oricărei moralităţi o constituie datoria, care este pentru colectivitate echivalentul interesului personal la individ. Nu s-a găsit nimeni în acele vremuri care să le vorbească despre datorie adolescenţilor, astfel încât să-i facă să înţeleagă (la nevoie chiar trăgându-le vreo două). Nu, nici pe departe... ba din contra, societatea din care făceau parte nu înceta să le tot vorbească de *drepturile* lor. Rezultatele erau previzibile, deoarece *nici o fiinţă umană nu beneficiază de drepturi naturale.*

Dl. Dubois făcu o pauză şi imediat se găsi unul care să muşte din momeală:

— Dom' profesor, şi atunci cum rămâne cu dreptul la viaţă, la libertate şi la căutarea fericirii?

— Aha, înţeleg... vrei să spui *drepturile inalienabile.* În fiecare an am parte de recitarea acestei minunate poezii. Viaţa? De care drept la viaţă se bucură cel care se îneacă în mijlocul Pacificului? Îţi garantez că oceanul va rămâne nepăsător la apelurile lui. Care-i dreptul la viaţă al celui care trebuie să moară ca să-şi salveze copiii? Dacă se hotărăşte până la urmă să-şi salveze propria viaţă, crezi c-o face în baza vreunui drept?

Dacă doi oameni sunt ameninţaţi să moară de foame şi canibalismul este singura soluţie pentru supravieţuirea unuia, care din cei doi are, mai mult decât celălalt, dreptul inalienabil să trăiască? Este oare just? La fel şi cu libertatea. Eroii care au semnat acel epocal document[13] declară că *au cumpărat* această libertate cu preţul vieţilor lor. Libertatea n-a fost *niciodată* inalienabilă. Ea se plăteşte periodic cu sângele patrioţilor, căci altfel se pierde. Dintre toate *drepturile naturale ale omului* inventate vreodată, libertatea nu a fost niciodată gratuită.

A mai rămas cel de-al treilea *drept.* Dreptul la *căutarea fericirii.* Este în mod cert inalienabil, dar nu este un *drept.* Este numai o condiţie, o clauză universală, pe care tiranii n-o pot suprima şi pe care patrioţii n-o pot întrona. Puteţi să mă aruncaţi în cea mai neagră temniţă, să mă ardeţi pe rug, să-mi puneţi pe frunte coroana de spini a lui Iisus, eu tot voi lupta pentru fericire atâta vreme cât voi trăi, dar nici un dumnezeu, nici un sfânt, nici un înţelept, nici un drog nu-mi va garanta că voi reuşi. (În acest moment, dl. Dubois mi se adresă din nou) : Ţi-am spus că termenul de *delicvent minor* este contradictoriu. *Delicvent* îl desemnează pe cel care greşeşte faţă de lege. Dar *legea* îi priveşte numai pe adulţi. Abia când *minorul* dobândeşte simţul legii şi al datoriei putem spune că a devenit *adult.* Deci termenul de *delincvent minor* este un non-sens desemnând ceva ce nu există.

Pentru fiecare răufăcător minor au existat întotdeauna mult mai mulţi delicvenţi adulţi, fiinţe ajunse la maturitate, care n-au avut vreodată habar că există lege sau datorie, ori care le-au renegat pur şi simplu.

Acesta a fost punctul slab care a distrus o societate, care, în multe privinţe, era demnă de admirat. Tinerii derbedei care bântuiau oraşele acelei epoci erau semnele care prevesteau o boală mult mai gravă. Cetăţenii acelei societăţi preamăreau mitologia *drepturilor...* dar îşi pierduseră orice simţ al datoriei. Nici o naţiune n-ar fi putut supravieţui în asemenea condiţii.

---

[13] Autorul se referă la Declarația de independență a Statelor Unite, semnată la 4 iulie 1776 de reprezentanții celor 13 colonii engleze care au format nucleul viitorului stat.

Mă întrebam în care categorie l-ar fi clasat colonelul Dubois pe Dillinger. În cea a tinerilor răufăcători de care merită să-ţi milă, deşi trebuie eliminaţi? Sau în cea a răufăcătorilor adulţi care nu stârnesc decât dispreţul?

Nu-mi puteam da seama. De un singur lucru eram însă sigur, că nu va mai ucide niciodată fetiţe. Şi era mai bine aşa.

9

În unitatea noastră n-au ce căuta cei ce-s învăţaţi să piardă. Noi avem nevoie de bărbaţi adevăraţi, care să ţină la tăvăleală şi să câştige!

Amiral Jonas Ingram (1926).

Făcusem toate exerciţiile de care poate avea parte un infanterist în condiţii de câmpie şi apoi ne-am deplasat în munţi, unde urma sa facem lucruri mai dificile. Mai exact în Munţii Stâncoşi canadieni, undeva între masivele Good Hope şi Waddington. Tabăra *Adjutant Spooky Smith* seamănă în multe privinţe cu cea pe care o părăsisem, numai că era mai mică şi terenul mai accidentat. Dar şi regimentul 3 era mult mai mic. Nu mai rămăsesem decât vreo 450 din cei 2000, câţi eram la început. Compania *H* fusese transformată în pluton, iar batalionul în companie. Dar continua să ni se spună *Compania H,* iar Zim rămăsese *comandant de companie,* nu comandant de pluton.

Eforturile suplimentare se materializau într-un supliment de instrucţie individual. Nu mai aveam caporali-instructori (pentru că nu mai existau plutoane) şi adjutantul Zim, care nu mai avea în subordine decât 50 de oameni (în loc de 260), ne ţinea pe fiecare în permanenţă sub ochiul lui de vultur, chiar şi când nu era prezent. Pentru că, cum necum, la cea mai mică greşeală îţi şi sărea în spinare.

Cu toate acestea, zbieretele lui căpătaseră acum nuanţe, cum să vă zic aproape amicale, ceea ce era destul de neobişnuit. Pentru că noi ne metamorfozasem, ca şi regimentul. Cei douăzeci la sută care mai rămăsesem, eram aproape soldaţi şi Zim părea c-ar încerca să ne ajute să reuşim, în loc să ne mai pună beţe în roate.

Căpitanul Frankel se arăta şi el des printre noi. Participa şi el direct la instrucţie, nu prea mai stătea la birou. Ne cunoştea pe

toţi şi părea să aibă o adevărată arhivă în cap, fiind la curent cu progresele de zi cu zi ale fiecăruia, cu rezultatele la exerciţii, cu corvezile, cu starea de sănătate şi chiar cu frecvenţa corespondenţei personale.

El nu era atât de sever ca Zim. Folosea termeni mai moderaţi şi trebuia să dea peste cineva cu adevărat tâmpit ca să-şi piardă permanentul surâs prietenesc. Dar asta nu trebuia să te înşele. Sub zâmbet se ascundea un adevărat blindaj de beriliu. N-am reuşit niciodată să mă decid, care din ei doi era soldat mai bun: Zim sau Frankel. Adică, făcând abstracţie de galoane şi insigne. Nu încăpea nici o îndoială că-i devansau, şi încă lăsându-i mult în urmă, pe absolut toţi ceilalţi instructori, dar între ei doi, care îl depăşea pe celălalt? Tot ce făcea Zim purta amprenta stilului şi preciziei. La Frankel îţi lua ochii impetuozitatea şi înflăcărarea. Pentru el totul era o joacă. Dar rezultatele amândurora erau echivalente. Şi nici nu trebuia să te amăgeşti, fiindcă nimic nu era atât de uşor, pe cât lăsa impresia căpitanul Frankel.

Dar să nu credeţi că toţi ceilalţi instructori erau de prisos. Deplasarea în scafandrul propulsat era, după cum v-am zis deja destul de comodă în condiţii de şes. Iar scafandrul te poate face să sari la fel de sus şi la munte. Numai că adevăratele dificultăţi apar când trebuie să sari, de exemplu, în direcţia unui perete stâncos de granit, printre două şiruri de brazi atât de apropiate încât abia dacă treci, şi să-ţi opreşti propulsoarele în ultima secundă. Atunci au avut loc trei accidente foarte grave, soldate cu doi morţi şi un rănit care a trebuit să fie evacuat în vederea demobilizării.

Dar peretele acela de granit era şi mai periculos *fără* scafandru, când trebuia să-l escaladezi cu coarda şi pitoanele. N-am reuşit niciodată să înţeleg cu adevărat utilitatea tuturor exerciţiilor astea de alpinism pentru un infanterist stelar; dar învăţasem însă, şi încă de multă vreme, că-i mult mai bine să taci şi să execuţi ce ţi se ordonă. Ca să fiu sincer, până la urmă totul s-a dovedit a nu fi atât de greu pe cât mă temusem. Dacă cineva mi-ar fi zis, cu numai un an în urmă, că voi reuşi să escaladez stânci la fel de înalte şi de abrupte ca nişte blocuri, înarmat numai cu un colac de coardă, câteva pitoane ridicol de minuscule şi un simplu ciocan, i-aş fi râs în nas. Sunt, cum s-ar

zice, un element al faunei de câmpie. Sau, mai degrabă, eram. Între timp, surveniseră ceva schimbări.

Însă abia acum începeam să le observ. În *Tabăra Adjutant Spooky Smith* eram liberi să coborâm în oraş. O, desigur, şi în *Tabăra Currie,* după o lună, ni se acordase puţină libertate. Duminica după-amiază, dacă nu erai de corvoadă, aveai voie să faci înconjurul taberei, cu condiţia să nu uiţi să fii prezent la apelul de seară. Dacă aveai puţin noroc, te puteai întâlni cu unul sau doi iepuri, care-ţi ţineau loc de baruri, teatre, cinema, discoteci, fete, etc.

Totuşi această scurtă perioadă de libertate era un privilegiu deosebit de apreciat în tabăra Currie. Puteai să mergi tacticos, nu în pas alergător, şi ajungând la marginea taberei nu mai vedeai nici corturile, nici pe adjutant. Reuşeai să uiţi chiar şi mutrele arhifamiliare ale camarazilor şi să mai visezi un pic cu ochii deschişi. Acest mic privilegiu putea fi redus treptat. De exemplu, te puteai trezi consemnat la comandamentul companiei, ceea ce însemna că nu mai puteai să te duci măcar la *cortul de recreere* (locul de întâlnire al şahiştilor şi al altor amatori de asemenea distracţii frenetice). Era de asemenea posibil să fii consemnat în propriul cort. Dar asta nu însemna mare lucru, pentru că această măsură era cuplată cu niscaiva corvezi, după urma cărora abia dacă mai aveai când să pui capul jos. Într-un fel, avea rolul cireşei puse în vârful cupei cu frişcă, adică să atragă atenţia companiei şi a lumii întregi că n-ai comis o greşeală obişnuită, ci un act care te face nedemn să te învârţi printre ceilalţi infanterişti până când nu-ţi vei ispăşi păcatele.

Dar în Tabăra Spooky aveam voie să ne ducem în oraş. În fiecare duminică după slujba religioasă, puteam lua autobuzul şi să mergem la Vancouver. La apelul de seară trebuia să fiu înapoi. Instructorii erau învoiţi de sâmbătă după-amiază, până duminică seara, iar unii dintre ei obţineau permisii de trei zile.

La prima mea ieşire, abia coborât din autobuz, mi-am dat seama cât de mult m-am schimbat. Drăguţul de Johnnie nu mai era adaptat la viaţa civilă. Toate din jur mi se păreau incredibil de dezordonate şi de complicate.

N-am nimic împotriva Vancouver-ului. E un oraş foarte frumos şi amplasamentul este magnific. Locuitorii erau foarte amabili cu soldaţii cu care erau de altfel obişnuiţi, şi ne întâmpinau cu plăcere, pe unde ne duceam. În centru exista chiar un fel de club, unde erau angajate nişte fete cu care puteai dansa şi care-i întâmpinau şi-i ajutau pe băieţii mult prea timizi. Ca mine, de exemplu. Da, eu, spre marea mea surprindere, devenisem un timid. Aş vrea însă să vă văd cum v-aţi manifesta, după ce câteva luni bune n-aţi fi văzut alte femei decât iepuroaicele de câmp!

Dar în această primă ieşire nu m-am dus la club. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului hoinărind la întâmplare, admirând casele, vitrinele magazinelor supraîncărcate de tot soiul de obiecte inutile (nici măcar o singură armă), uitându-mă la trecătorii care erau îmbrăcaţi fiecare altfel şi care se mişcau alandala şi privind... fetele. Mai ales fetele.

Se pare că nu-mi dădusem seama până atunci cu adevărat cât sunt de frumoase. Desigur, mie-mi plăcuseră întotdeauna fetele, chiar din ziua în care descoperisem că sunt cu totul *diferite* de băieţi. Şi nu încetaseră vreodată să-mi placă.

Dar, în acea primă zi petrecută la Vancouver, le găsisem literalmente splendide. Era un spectacol numai să le priveşti mergând. În fond, ele nici nu merg. Adică o fac, dar altfel decât noi. Ceva mai complicat, iar rezultatul este încântător. La ele se mişcă nu numai picioarele, ci şi toate celelalte părţi anatomice, fiecare într-o altă direcţie, însă cu aceeaşi graţie.

Rămăsesem cu câţiva camarazi la un colţ de stradă şi cred că ne-am fi pierdut toată ziua acolo, dacă nu s-ar fi apropiat un poliţist.

— Salut, băieţi! Ce faceţi, vă clătiţi ochii?

I-am văzut insignele care-i împodobeau pieptul şi, impresionaţi, i-am răspuns:

— Da, domnule ofiţer.

— Nu-mi spuneţi ofiţer. Pe aici nu se poartă. De ce nu vă duceţi la club?

Ne dădu adresa, ne explică pe unde s-o luăm şi tocmai vroiam s-o luăm din loc – eu, Pat Leivy şi Smith *Pisoiul* – când el adăugă:

— Distracţie plăcută, băieţi... şi fără probleme.

Acelaşi lucru ni-l spusese şi adjutantul Zim în clipa în care ne urcam în autobuz.

N-am mai ajuns însă la club. Pat Leivy copilărise la Seattle şi ar fi dorit să-şi revadă oraşul natal. Cum avea destui bani la el, ne propuse să ne plătească el drumul. Cum biletele noastre de voie nu specificau c-ar fi valabile numai pentru Vancouver şi cum o avionetă făcea naveta la fiecare 20 de minute, n-am mai stat pe gânduri.

Seattle semăna destul de mult cu Vancouver şi fetele erau la fel de numeroase. Există însă şi o diferenţă: localnicii nu erau obişnuiţi cu hoinăreala soldaţilor. Ca să luăm masa, am avut proasta inspiraţie să alegem un bar-restaurant situat pe undeva, prin cartierul docurilor.

Nici n-am prea băut. Doar *Pisoiul* a luat la bord vreo câteva sticle de bere, rămânând însă la fel de amabil şi blând ca de obicei. De altfel, de aici i se trăgea şi porecla. La primul exerciţiu de luptă cu mâinile goale, caporalul Jones îi spusese cu un aer dezgustat:

— Ptiu, până şi-un pisoi m-ar fi lovit mai tare!

În barul acela eram singurii militari. Ceilalţi consumatori erau, în cea mai mare parte, marinari. Doar Seattle este un important port comercial. Habar n-aveam că marinarii nu ne-nghit pe noi, militarii. După câte am aflat mai apoi, s-ar părea că asociaţia lor profesională ar fi încercat de mai multe ori, fără succes, să fie considerată ca un echivalent al Serviciului Federal. În orice caz, duşmănia asta nu datează de ieri, de alaltăieri.

În local mai erau şi câţiva tineri. Cam de vârsta noastră, adică numai buni de Serviciu. Numai că ei nu se înrolaseră. Părul le cădea în ochi şi erau îmbrăcaţi extrem de neglijent. Probabil că şi eu le semănam înainte de încorporare.

La masa din spatele nostru, doi golani dintr-aceştia beau cot la cot cu alţi doi marinari din comercială, însoţindu-şi beţia cu tot soiul de apropouri rostite cu voce tare, ca să fie auzite de toată lumea şi, în special, de noi. N-are rost să vi le repet aici. La început, n-am zis nimic. Apoi remarcile au devenit din ce în ce mai obraznice, întretăiate de hohote stridente de râs. În prezent, toţi clienţii restaurantului îi ascultau. *Pisoiul* se aplecă spre mine şi-mi şopti:

— Hai s-o întindem.

I-am aruncat o privire lui Leivy; ne aprobă cu o înclinare din cap. Cum plătisem deja, ne-am ridicat. Cei patru s-au luat după noi afară.

— Atenţie! a murmurat Pat.

Am continuat să mergem, fără a privi în spate. Iar ei ne-au atacat.

Pe cel care se aruncase asupra mea, l-am culcat dintr-o singură lovitură cu tăişul mâinii la baza gâtului. Când m-am întors să-mi ajut camarazii deja *Pisoiul* pusese doi jos, singur, iar Pat îşi încolăcise adversarul pe un stâlp de felinar.

Între timp cineva anunţase poliţia. Probabil patronul restaurantului. Când apăru patrula, noi încă ne mai gândeam ce să facem cu cele patru frumoase adormite. Erau doi poliţişti. Cel mai în vârstă ne solicită să depunem o plângere, dar cum Zim ne sfătuise să nu căutăm necazurile cu lumânarea... *Pisoiul* zise sfios ca o fată mare:

— Probabil că, fiind beţi, s-au ciocnit între ei şi au căzut.

— Mda, înţeleg – zise poliţistul. (Se aplecă şi scoase un cuţit din mâna celui care mă atacase. Îi frânse lama de bordura trotuarului şi adăugă) : Băieţi, eu vă sfătuiesc să vă întoarceţi în centrul oraşului.

I-am urmat sfatul. În sinea mea, eram foarte bucuros că Pat şi *Pisoiul* se hotărâseră, ca şi mine, să nu insiste. Este evident că atacarea unor militari de către civili era un delict grav. Dar îşi primiseră răsplata, nu? Atunci, ce mai...

Cred că-i foarte bine că nu ieşim înarmaţi în oraş... şi ştim cum să neutralizăm un agresor, fără să-l omorâm. Am acţionat pur şi simplu din reflex.

Şi, uite-aşa, am descoperit cât de mult mă schimbasem.

Am luat avioneta şi ne-am întors la Vancouver.

***

Chiar de a doua zi după întoarcere la Tabăra Spooky, am început antrenamentele la lansare. Rotaţia era de un pluton pe zi, un pluton complet în formula actuală, adică o fostă companie. Eram transportaţi până la un teren de decolare, la nord de Walla Walla, urcam la bordul unei nave şi ne luam zborul... După un mic tur prin spaţiu, eram lansaţi şi executam

un scurt exerciţiu la sol, înainte de a ne întoarce la baliza de adunare. Asta ne consuma o zi întreagă. La douăzeci de companii, asta însemna cam o lansare pe săptămână, dacă nu luai în calcul şi accidentele care accelerau ritmul. Trebuie spus că din ce în ce, lansările deveneau tot mai dificile. Am început cu lansările în munţi, apoi pe banchiza polară, în deşertul australian şi, cu puţină vreme înaintea brevetului, pe Lună. La vreo 30 de metri altitudine, capsula în care te afli se dezintegrează şi te ejectează, fiind necesar să fii foarte atent cum manevrezi scafandrul ca să ajungi cu bine la sol (nu-i atmosferă, n-ai nici paraşută;). O aterizare prea dură, o fisură, adio infanterist!

Apariţia golurilor în efective şi accelerarea rotaţiei la lansare se datorau, în cea mai mare parte, accidentelor. Am avut şi morţi, şi răniţi. Mai erau şi din aceia care refuzau să intre în capsule. Nu-i certa nimeni. Se sărea peste rândul lor şi chiar în cursul aceleiaşi seri, erau expediaţi acasă. Se putea întâmpla şi ca unul din băieţii care mai făcuseră lansări, să intre în panică. În asemenea cazuri, instructorii îl luau cu binişorul şi se purtau cu el de parcă ar fi fost bolnav un prieten de-al lor.

Eu, personal, n-am refuzat vreodată o lansare. Numai că m-am învăţat să tremur. Tremuram ca varga încă de la prima lansare. Şi, de atunci, am rămas cu acest reflex înaintea fiecărei lansări.

Nu eşti un adevărat infanterist dacă n-ai fost lansat.

Cunosc o istorioară, fără îndoială absolut falsă, despre un infanterist care vizita Parisul. Ajuns la Domul Invalizilor, se opreşte în faţa sarcofagului lui Napoleon, şi-l întreabă pe unul din supraveghetori:

— Cine-i tipul?

Supraveghetorul îi răspunse cu un ton de-a dreptul scandalizat:

— E posibil ca *monsieur* să nu ştie? Acesta este mormântul lui *Napoleon!* Napoleon Bonaparte! Cel mai mare soldat pe care l-a cunoscut istoria tuturor timpurilor.

Infanteristul stă pe gânduri un moment şi apoi întreabă:

— Adevărat? Unde a fost lansat?

***

Până la urmă ne-am obţinut brevetele.

Recitind ce-am scris până acum, mi-am dat seama că am uitat o mulţime de lucruri. N-am spus o vorbă despre armele din dotarea noastră, n-am vorbit nimic despre incendiul din pădure cu care ne-am luptat trei zile şi trei nopţi, nici despre alarma care a fost o alarmă adevărată (numai că noi am aflat mai târziu). Şi a mai fost o zi când vântul a luat cortul popotei. Da, uite că bag de seamă că nici despre vreme n-am zis nimic. Ori, pentru noi era unul din elementele vieţii cotidiene de cea mai mare importanţă; mai ales ploaia şi noroiul, cam bănuiţi de ce. Dar acum, după atâta timp, când te gândeşti retrospectiv nu mai au acelaşi impact emoţional.

În prima zi după încorporare, regimentul nostru număra 2009 oameni.

Am luat brevetul numai 187. Am avut 14 morţi (dintre care unul executat în baza unei sentinţe a Curţii marţiale). Restul au demisionat, au fost mutaţi, au fost excluşi, au fost evacuaţi în baza unui aviz medical etc.

Maiorul Malloy ne ţinu un scurt discurs, ne înmână fiecăruia un certificat şi ne trecu în revistă pentru ultima oară. Apoi regimentul fu declarat dizolvat şi drapelul fu strâns şi sigilat (aşa va rămâne timp de trei săptămâni, până la sosirea unui nou lot de 3000 de civili). O adunătură care va trebui să fie transformată într-o unitate militară.

Eu eram de-acum soldat. Aveam dreptul să-mi adaug cu mândrie *„S.A.”* (Soldat Antrenat) înaintea matricolei, în locul literei *„R”* de la recrut. A fost o zi mare pentru mine!

10

Arborele Libertăţii trebuie stropit, din când în când, cu sângele patrioţilor...
(1787)

Thomas Jefferson[14]

Mai bine zis, credeam că sunt soldat. Până în momentul în care m-am prezentat pe nava unde fusesem afectat.

Acum observ că am mai uitat ceva: cum trecuse Federaţia Terestră de la starea de *pace,* la cea de *urgenţă,* apoi la cea de *război.*

La timpul respectiv nici cu nu acordasem atenţie celor ce se petreceau. Când mă înrolasem, era *pace,* stare normală. Sau, cel puţin, aşa credea lumea. Pe când îmi făceam stagiul în Tabăra Currie, a fost declarată *stare de urgenţă,* fapt care pentru mine, prezenta mult mai puţină importanţă decât noua mea frizură, uniforma şi exerciţiile. Adică, vreau să spun, părerea adjutantului Zim asupra acestor trei aspecte se afla în centrul preocupărilor mele. Şi, în fond *starea de urgenţă* înseamnă că-i încă pace.

Pe timp de pace, civilii nu-s deloc interesaţi de pierderile militare, cu excepţia cazurilor când sunt anunţate pe prima pagină a ziarelor, sau când printre victime se aflǎ rude sau prieteni.

În ce mă priveşte, n-aş putea să vă citez nici măcar un singur exemplu din întreaga istorie când într-o perioadă de *pace* să nu fi avut loc nici o luptă.

În orice caz conflictul dura deja de mai mulţi ani când m-am prezentat la unitate mea – *Willy's Wild Cats*[15]*,* mai oficial

---

[14] Thomas Jefferson (1743-1826): avocat, unul din semnatarii Declarației de Independență al S.U.A., a fost ales de două ori președinte (1801-1805 și 1805-1809)

[15] Willy's Wild Cats: pisicile sălbatice ale lui Willy

cunoscută sub indicativul Compania *K,* din Regimentul 3, al Diviziei I-a Infanterie Stelară. Împreună cu ei m-am îmbarcat la bordul astronavei *Valley Forge,* având împăturit în buzunar pârlitul meu de certificat.

Istoricii par să nu se înţeleagă asupra genezei acestui conflict, pe care îl denumesc *Al treilea Război Spaţial* (sau uneori, *Al Patrulea*), iar alţii *Primul Război Interstelar* – ceea ce mie mi se pare potrivit. Pentru noi era *Războiul Ploşniţelor.* Oricum aş lua-o, începutul oficial al conflictului n-a coincis, istoric vorbind, cu îmbarcarea mea. Pe atunci se vorbea voalat despre *incidente, ciocniri de patrule* sau *operaţiuni de poliţie.* Vă asigur însă că poţi muri la fel de bine într-o *operaţiune de poliţie,* ca într-un război oficial declarat după toate regulile.

În realitate, sunt ferm convins că un soldat n-are o imagine mai clară asupra derulării războiului decât oricare dintre civili, cu excepţia unui foarte mic fragment care-l priveşte în mod direct şi personal în momentul declanşării unei operaţiuni la care participă. În restul timpului este mai mult preocupat de sacul de dormit, de adjutanţi şi de modalitatea în care s-ar putea învârti de o porţie suplimentară la cambuză.

Când ne-am prezentat la *Pisicile Sălbatice,* cantonate în Baza-Lună, eram întovărăşiţi de Al Jenkins şi Smith *Pisoiul.* Tustrei ne-am pomenit în mijlocul unor băieţi care participaseră la mai multe lansări de luptă. Ce mai, ei erau soldaţi şi noi eram din nou boboci. Dar nimeni nu se luă de noi şi nici nu ne prezentă. Caporalii şi adjutanţii ni se păreau chiar amabili, după cruzimea ştiinţific dozată a foştilor noştri instructori.

Ne-a trebuit ceva timp ca să ne dăm seama că amabilitatea lor nu reprezenta altceva decât completa noastră ignorare, noi nemeritând nici măcar o bruftuială până la primul salt de luptă, într-o luptă adevărată, în care să-ţi poţi pierde viaţa, ca *Pisicile Sălbatice* ale căror cuşete le ocupam noi acum.

Ca să vă daţi seama cât de nătâng eram, vedeţi, vă rog, ce mi s-a întâmplat. Pe când *Valley Forge* se mai afla încă la Baza Luna, m-am întâlnit cu comandantul meu de grupă, pus la patru ace în ţinuta de ieşire. În urechea stângă purta un mic pandantiv, un minuscul craniu din aur splendid cizelat, având în

locul celebrelor tibii încrucişate ale piraţilor mai multe mici oseminte tot din aur, microscopice.

Când eram acasă, purtam întotdeauna cercei, inel, mai ales când aveam întâlniri cu fete. Avusesem o pereche de cercei foarte frumoşi, împodobiţi cu nişte rubine mari cât unghia de la degetul mic. Aparţinuseră stră-stră-bunicului dinspre partea mamei. Îmi plăcuseră bijuteriile şi-mi păruse rău că trebuia să renunţ la ele, când intrasem în Armată. Dar vedeam acum că micuţul craniu de aur putea fi purtat cu uniforma. N-aveam găuri în loburile urechilor. Mama se opusese formal. Dar puteam foarte bine să montez craniul pe un clips. Îmi mai rămăseseră ceva bani de pe urma brevetului şi n-aveam de gând să-i las să facă purici.

— Hm... domnule adjutant... Unde aţi găsit cerceii aceia? Sunt foarte frumoşi.

Nu surâse şi nici nu-şi manifestă în vreun fel dispreţul. Îmi răspunse simplu.

— Îţi plac?

— Sigur că da.

Pe fondul uniformei, strălucirea aurului cizelat îţi fermeca ochii.

L-am întrebat:

— Se găsesc la magazinul bazei?

— Nu. Şi cred că nici n-ai să găseşti pe aici. Cel puţin aşa sper. Am să te anunţ... când vom ajunge acolo unde vei putea să ţi-i cumperi. Ţi-o promit.

— Hm... Mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

După aceea am întâlnit din ce în ce mai des micile cranii de aur. Singura diferenţă între ele consta în numărul micilor oseminte peste care tronau. Şi, în plus, ghicisem just: puteau fi purtate cu uniforma, cel puţin atunci când erai în permisie. Şi după aceea, în sfârşit, am avut şi eu ocazia să-mi *cumpăr* unul, numai că mi-am dat seama că preţul acestui flecuşteţ este al naibii de ridicat.

S-a întâmplat în timpul Operaţiunii D.D.T., numită în cărţile de istorie Prima Bătălie de la Klendathu. Puţin după distrugerea

oraşului Buenos Aires. Dintr-odată, marmotele[16] care locuiau pe planeta Pământ au constatat că se petrece ceva. Trebuie spus că majoritatea pământenilor nici nu credeau cu adevărat că mai există şi alte planete, în sfârşit, cei care nu călătoriseră niciodată pe acolo.

Atacul împotriva acestui oraş îi trezi pe toţi civilii, care începură să ceară în gura mare replierea tuturor forţelor disponibile şi instalarea unui adevărat scut spaţial în jurul Pământului. Ceea ce era o prostie monumentală. Nu se câştigă un război mizând exclusiv pe apărare, ci trecând la atac! Studiaţi istoria: niciodată *departamentele apărării* n-au câştigat vreo victorie. Dar asta-i o reacţie tipică a civililor când presimt c-ar putea fi vorba de război: să încerce impunerea unei tactici defensive. Se comportă exact la fel ca pasagerii unei astronave, care ar încerca să-l dea la o parte de la comenzi pe pilot, când aud soneria de alarmă.

Numai că, la ora declanşării operaţiunii, nu s-a găsit nimeni care să-mi ceară părerea.

De altfel, în loc să ne repliem forţele pe planeta natală – cu toate consecinţele catastrofale şi previzibile pe care o asemenea manevră le-ar fi avut asupra aliaţilor noştri şi asupra planetelor-colonii – noi am hotărât să transferăm războiul la Ploşniţe acasă.

Vestea catastrofei de la Buenos-Aires am aflat-o de la altă navă. Ne aflam la câţiva parseci[17] de Pământ şi abia ieşisem din efectul Şerenkov[18].

Îmi amintesc că m-am gândit atunci: *Dumnezeule! E îngrozitor!.* Numai că eu nici măcar n-aveam habar cum arată Buenos Aires, Pământul era undeva, hăt departe, iar noi ne pregăteam să atacăm Klendathu, planeta Ploşniţelor. *Valley Forge* se înscrisese pe o orbită de întâlnire, gravitaţia interioară fusese întreruptă ca să economisim energia în folosul vitezei şi

---

[16] Marmotă:mamifer rozător, în folclorul nord-american simbolizează leneșul veșnic somnoros.

[17] Parsec: unitate de măsură a distanței utilizată în astronomie, egală cu 3,08x10 la puterea 13 km.

[18] Noțiune imaginară privind navigația în hiperspațiu.

noi zăceam fixaţi cu centurile de siguranţă în cuşetele noastre, drogaţi şi inconştienţi.

Abia câteva luni mai târziu mi-am putut da seama de marea schimbare pe care mi-a adus-o în viaţă căderea oraşului Buenos Aires.

Urma să fim lansaţi pe Klendathu. S-a stabilit ca eu să urmez după fruntaşul Dutch Bamburger, care îşi exprimă bucuria nemărginită abia după ce locţiitorul comandantului de grupă se îndepărtase binişor.

— Ascultă, bă, mucosule: stai lipit de fundul meu şi să nu te pună dracu' să te mişti de acolo. Dacă mă faci să întârzii, te scalpez. 'Nţeles?

Am dat din cap, atât am îndrăznit. Pricepusem, în sfârşit, şi eu, că nu mai sunt la instrucţie.

Ca de obicei, m-a luat dârdâiala.

Şi după aceea, m-am trezit jos, pe planetă.

Operaţiunea D.D.T, s-ar fi putut numi, la fel de bine, operaţiunea *Kamikaze.*

Totul s-a derulat cum nu se poate mai prost pentru noi. Misiunea consta în nimicirea inamicului dintr-o singură lovitură şi ocuparea capitalei planetare şi a punctelor strategice, astfel încât războiul să se încheie fulger. Numai că am fost cât pe-aci să-l pierdem.

Nu vreau să-l critic pe generalul Diennes. Nici nu ştiu măcar dacă versiunea care circulă este exactă, respectiv că el ar fi cerut mereu trimiterea de noi trupe şi un sprijin sporit, lăsându-se în grija amiralului din Ceruri. Toate astea nu mă privesc: Şi nici nu mă pot împiedica să gândesc că toţi cei care o fac pe deştepţii după ce faza s-a răcit, nu cunosc nici măcar jumătate din elementele de bază.

Tot ce ştiu eu este că generalul a sărit odată cu noi şi că a condus operaţiunile de la sol. Când situaţia a devenit absolut catastrofală, el a condus personal contraatacul de diversiune, care a permis salvarea pieilor câtorva dintre noi (între care şi-a mea). Şi cu această ocazie şi-a lăsat-o pe-a lui. Cum rămăşiţele lui pământeşti radioactive zac şi acum acolo, pe Klendathu, cum e deja mult prea târziu să mai fie adus în faţa Curţii Marţiale, eu zic să nu mai insistăm.

Voi mai face însă un mic comentariu, destinat special strategilor de cafenea. Ştiu foarte bine că ar fi trebuit să împroşcăm planeta Ploşniţelor cu bombe H, până când întreaga ei suprafaţă ar fi fost acoperită de sticlă radioactivă. Dar oare aşa, am fi obţinut victoria? Ploşniţele sunt nişte creaturi care nu au nici o asemănare cu noi. În realitate sunt un fel de pseudo-arahnide care nu seamănă nici măcar cu păianjenii. Sunt artropode, de acord, dar te fac să te gândeşti la modul absolut demenţial în care un nebun vede un păianjen. Modul lor de viaţă, din punct de vedere psihologic şi economic, este foarte apropiat de cel al furnicilor sau termitelor. Ploşniţele alcătuiesc comunităţi în care funcţionează dictatura absolută a stupului. Distrugând suprafaţa planetei n-am fi nimicit decât *soldaţii* şi *muncitoarele.* Şi ne-ar fi scăpat *reginele,* care sunt creierele conducătoare.

Nu-s nici măcar sigur că o lovitură directă, cu o bombă H performantă, ar fi putut veni de hac măcar şi unei singure *regine.* Deoarece nu se ştie la ce adâncime se află acestea. Şi n-am nici un chef să aflu răspunsul. Nici unul din băieţii care au încercat să se strecoare acolo, nu s-a mai întors.

Şi chiar dacă am fi devastat întreaga zonă productivă de pe Klendathu? Ei bine, Ploşniţelor tot le-ar mai fi rămas astronavele şi coloniile de pe altă planetă. Unde mai pui că statul lor Major subteran ar fi rămas neatins.

Deci dacă nu se predau, războiul putea dura mult şi bine, o veşnicie.

E drept că, în momentul declanşării Operaţiunii D.D.T. nu dispuneau de bombele *nova,* deci nu se punea problema pulverizării întregii planete.

Dar dacă nu se predau, ce rost mai are o operaţiune de pedepsire?

Şi oare ştiau măcar să se predea?

Soldaţii lor nu puteau, pentru că nu ştiau ce înseamnă asta.

Muncitoarele nu se luptau şi noi pierdeam ore întregi şi tone de muniţii ca să lichidăm nişte muncitoare, care nici măcar nu mişcaseră dintr-o antenă.

N-aş vrea însă să credeţi că dacă le-am poreclit Ploşniţe şi sunt incapabile să se predea, inamicii noştri nu-s decât nişte

insecte stupide. Nici vorbă. Sunt nişte adversari inteligenţi, periculoşi şi bine antrenaţi. Chiar dacă le carbonizezi o labă, două, trei, ei continuă să atace. Când nu mai au nici o labă, e clar, se opresc, dar continuă să tragă. Dacă vrei să termini dintr-o dată o Ploşniţă, ai tot interesul să-i nimereşti centrii nervoşi, pentru că altfel scârba e în stare să treacă peste tine şi s-o ţină tot aşa drept, trăgând în toate direcţiile, până când dă peste vreun coleg de-al tău, mai bun ochitor sau mai norocos.

Lansarea a fost un adevărat masacru. Cincizeci de astronave luaseră parte la operaţiune. Se prevăzuse ca ieşirea din efectul Şerenkov să se facă coordonat, direct în formaţie, urmând a se trece imediat pe orbitele de unde să se facă lansarea imediata şi directa asupra obiectivelor stabilite. Nici nu putea fi vorba să se mai facă un tur al planetei pentru corectarea formaţiei. Nu cred, ci sunt *sigur* că n-ar fi fost posibil. Numai că există o singură hibă: dacă se întâmplă ceva neprevăzut, vreo încurcătură, vreo neînţelegere, vreo eroare, atunci oalele sparte le plăteşte infanteristul.

Se poate spune că, într-un fel, am avut noroc. *Valley Forge* s-a dus dracului, încă înainte ca noi să fi atins solul. Mai bine zis s-a ciocnit cu *Ypres.* Nici nu era de mirare într-o asemenea formaţie strânsă, orbitând cu o viteză de 10 km/secundă. Ambele nave au fost distruse. Epava lui *Valley Forge* a continuat să-şi ejecteze capsulele. În ce mă priveşte, habar n-aveam de ce se întâmplase. Eram în capsula mea şi picam către suprafaţa planetei. Presupun că numai comandantul nostru de companie ştia că *Valley Forge* nu mai există şi că, de la bun început, îşi pierduse deja jumătate din Pisicile Sălbatice. El fusese ejectat primul şi probabil că legătura radio cu comandantul navei i se întrerupsese aproape imediat.

Dar asta-i o simplă supoziţie. Vreau să spun că n-am mai avut ocazia să-l întreb, pentru că şi-a lăsat oasele pe acolo.

Puţin câte puţin, impresia de dezastru a început să mi se contureze. Şi în următoarele 18 ore am trăit un adevărat coşmar.

Nu pot să vă povestesc mare lucru. Singurele amintiri care mi-au rămas în minte sunt fragmentare, simple imagini disparate, impregnate de groază şi oroare.

Niciodată nu mi-au plăcut insectele şi, cu atât mai puţin, păianjenii, veninoşi sau nu. Acasă, dacă era găsesc în pat, chiar şi pe cel mai nepricopsit dintre păianjeni, mă înfioram şi mi se făcea pielea de găină. Respingeam până şi gândul că aş fi putut da ochii cu o tarantulă sau cu un mygal!

Şi-n viaţa mea n-am putut mânca languste, crabi, raci sau chiar şi creveţi.

Prima dată când am văzut o Ploşniţă, pe Klendathu, am crezut că-mi pierd minţile de greaţă şi că se-nvârteşte totul în jurul meu. Mi-au trebuit câteva secunde bune până să-mi dau seama că o omorâsem şi nu mai era nevoie să trag. Probabil era o *muncitoare.* Pentru că, după cum m-am comportat, dacă nimeream peste un *soldat* n-aş mai fi avut ocazia să vă mai povestesc acum.

Mult mai rău au păţit-o băieţii din echipele C.R.O.C. Ei fuseseră lansaţi la periferia zonei care trebuia încercuită, neocâinii având misiunea de a transmite în permanenţă informaţii tactice unităţilor însărcinate cu efectuarea blocajului propriu-zis. Zăvozii n-aveau alte mijloace de apărare decât colţii lor. Nu duceau cu ei decât un post de radio şi o bombă. Prin radio transmiteau partenerilor lor umani tot ce vedeau, auzeau sau adulmecau. Dacă erau răniţi sau capturaţi, recurgeau la bombă. Numai că bietele animale nici măcar n-au mai aşteptat să fie rănite sau capturate, că s-au şi sinucis. Majoritatea bombelor au fost acţionate în primele secunde de la contactul cu solul. Văzând Ploşniţele, neocâinii au avut aceleaşi reacţii ca şi mine, numai că de o sută de ori mai violente. După nenorocita Operaţiune D.D.T. s-a găsit o metodă de dresare a neocâinilor prin care să fie obişnuiţi cu aspectul şi duhoarea Ploşniţelor.

Dar aceasta n-a fost singura chestie aiurea. Totul se ducea dracului, numai că eu n-o ştiam încă. Îl urmam pas cu pas pe Dutch, pârjolind tot ce mişca, aruncându-mi grenadele în toate găurile pe care le observam. Pe măsură ce masacrul lua amploare, am început să învăţ şi eu cum se lichidează Ploşniţele, fără să faci risipă de muniţie. Dar tot nu ajunsesem să deosebesc *soldaţii* de *muncitoare.* Şi proporţia era un soldat la 50 de *muncitoare* inofensive.

Armamentul Ploşniţelor nu era atât de sofisticat ca al nostru, dar la fel de eficace. În special, aveau o rază care străpungea scafandrele şi despica oasele şi carnea ca pe unt. În plus, coordonarea trupei era superioară, deoarece creierul care comanda fiecare *pluton* inamic era de neatins, disimulat pe undeva, departe, prin vreo galerie subterană.

Dutch şi cu mine am avut baftă, o vreme. Ne deplasam într-o zonă de vreo 600 de metri pătraţi, împănând fiecare gaură cu grenade şi trăgând în stânga şi-n dreapta. Încercam, pe cât posibil, să ne economisim rachetele, pentru cazurile de urgenţă. Planul de bază prevedea să curăţim obiectivul, astfel încât să fie apt să primească întăririle şi armamentul greu fără a se întâmpina rezistenţă. Cred c-aţi înţeles că nu era vorba de un simplu raid, ci de o adevărată bătălie pentru stabilirea unui cap de pod. Zona trebuia curăţită, ocupată şi menţinută. Şi pornind de aici, marile unităţi şi trupele de înlocuire urmau să pornească la cucerirea planetei.

Numai că n-a fost să fie aşa.

Grupa noastră nu s-a comportat prea rău. Numai că nu ne aflam în sectorul care trebuia. Şi nici nu mai aveam legătură cu celelalte grupe. Comandantul de grupă şi sergentul fuseseră ucişi. Noi însă, de bine de rău, făcusem ce era de făcut. Zona era a noastră până când se vor arăta băieţii din trupele de înlocuire.

Numai că tipii nu s-au mai arătat vreodată. Adică, ei au fost lansaţi în zona în care ar fi trebuit să ne aflăm noi, dacă totul s-ar fi desfăşurat ca lumea. Au picat printre Ploşniţe şi nimeni nu i-a mai văzut vreodată. Noi, ei bine, noi am rămas acolo unde eram, strângându-ne rândurile, ca să compensăm pierderile în măsura posibilului. Rezervele de muniţii scădeau văzând cu ochii şi economiseam cât puteam energie pentru scafandre. Aveam impresia că suntem acolo de mii de ani.

La un moment dat, Dutch şi cu mine ne strecuram pe lângă un zid, care ne proteja într-o oarecare măsură, încercând să ajungem la plutonul de arme speciale ca să cerem sprijin. Deodată, chiar în faţa lui Dutch, dintr-o fisură brusc apărută în sol a ţâşnit o Ploşniţă. Dutch s-a prăbuşit.

Am pârjolit Ploşniţa, am aruncat o grenadă şi am obturat astfel gaura.   M-am aplecat asupra lui Dutch. Nu părea rănit. Un comandant de grupă ştie să deosebească morţii de răniţii transportabili prin simpla citire a automatelor de indici fiziologici. Poţi ajunge la acelaşi rezultat acţionând comenzile aflate pe centironul scafandrului. Dutch n-a răspuns când l-am chemat. Temperatura lui era de 38 grade. Dar respiraţia, ritmul cardiac şi undele encefalo erau la nivel zero. Erau semne proaste, dar – la fel de bine – putea fi şi-o alarmă falsă. Vreau să spun că poate numai scafandrul era mort, nu şi Dutch. Nu mă gândisem atunci că, dac-ar fi fost aşa, n-aş fi avut nici datele privind temperatura corpului. Atunci, mi-am luat de la brâu deschizătorul de conserve (aşa-i ziceam noi instrumentului de deblocare a închizătoarelor scafandrului) şi m-am apucat să-l extrag pe Dutch, supraveghind în acelaşi timp împrejurimile. În acea clipă am auzit acel ordin pe care n-aş mai vrea să-l mai aud vreodată, acea voce care zbiera isteric în ecutoarele căştii mele:

— *Scapă cine poate!* Retragerea! Retragerea! Luaţi răniţii! Şase minute! Şase minute! Ordin general! Opriţi lupta! Repliaţi-vă în punctele de evacuare! *Scăpă ci....*

N-am mai pierdut nici o clipă. Capul lui Dutch s-a deschis şi mi-a rămas în mâini, când am vrut să-l trag afară din scafandru. L-am lăsat acolo şi am sărit. Nici măcar nu m-am mai ostenit să-i recuperez muniţia. Nu mai făceam altceva decât să-mi număr salturile. O ţineam aţă către punctul de adunare care ni se fixase iniţial.

Numai că acesta fusese deja evacuat. Dintr-o dată m-am simţit pierdut şi singur pe lume. Şi abandonat. Apoi am auzit semnalul muzical al balizei de adunare. Numai că nu era *Yankee Doodle* al balizei de pe *Valley Forge* ci *Sugar Bush,* o melodie necunoscută. N-am mai stat pe gânduri şi m-am repezit într-acolo, consumându-mi şi ultimele rezerve de energie. Am reuşit să urc la bord, tocmai când navele se pregăteau să decoleze. Puţin după aceea mă aflam la bordul navei *Voortrek,* într-atâta de şocat, încât nici nu mai reuşeam să-mi amintesc numărul propriei matricole.

Mai târziu, am auzit vorbindu-se, de o *victorie strategică.* Dar, ascultaţi-mă pe mine, noi am luat-o pe coajă şi încă al dracului de rău.

***

Şase săptămâni mai târziu (şi mai bătrân cu 60 de ani) eram la Baza Spaţială, unde m-am prezentat la ordinele adjutantului Jelal, la bordul navei *Rodger Young.* Îmi perforasem lobul urechii stângi şi purtam şi eu acum un mic craniu din aur... surmontând un singur os. Al Jenkins, care mă întovărăşea, purta şi el unul. Cât despre bietul *Pisoi,* săracul nu mai apucase să fie ejectat de pe *Valley Forge. Pisicile Sălbatice* supravieţuitoare fuseseră redistribuite aproape peste tot. Peste jumătate din efectiv pierise în coliziunea dintre *Valley Forge* şi *Ypres.* Ca să nu mai vorbim despre cei pieriţi în lupte... Acest dezastru ridicase procentajul pierderilor noastre la peste 80 la sută. Având în vedere aceste circumstanţe, autorităţile superioare hotărâseră că nu mai era posibilă refacerea unităţii. Dosarul *Pisicilor Sălbatice* a fost deci clasat, în aşteptarea cicatrizării tuturor amintirilor. Mai târziu, fără îndoială, compania *K* va fi din nou constituită, figurile vor fi noi, dar tradiţiile – neschimbate.

Şi prin această măsură, se puteau completa şi golurile din efectivele celorlalte unităţi.

Adjutantul Jelal ne întâmpină cu multă cordialitate şi ne informă că noua noastră unitate e *cea mai bună din întreaga Flotă*, dar păru să nu fi remarcat micul craniu de la urechea noastră. După aceea, ne conduse la locotenent. Avusesem parte de o primire prietenească şi de câteva sfaturi cu iz paternalist. Din acel moment, Al Jenkins n-a mai purtat craniul său de aur. De altfel, nici eu, am fi fost singurii care ar fi purtat asemenea flecuşteţe printre *Căpoşii lui Rasczak.*

Există un motiv pentru a nu se purta craniile de aur. La *Căpoşii lui Rasczak* nu interesa pe nimeni de câte ori ai fost lansat în luptă, nici pe câte planele. Ori erai un *Căpos,* ori nu erai. Şi în acest din urmă caz, pur şi simplu li se rupea ce-ai fost sau ce-ai făcut. Noi am fost deci acceptaţi de camarazi ca veterani, nu ca boboci... până la eventuala probă contrarie.

La mai puţin de o săptămână, am fost lansaţi împreună cu ei, ne-am bătut împreună cu ei, şi n-a mai fost nevoie de nici o probă contrarie. Eram deci *Căpoşi,* membri ai familiei. Asta însemna că puteam să ne luăm în gură cu oricine în voie, să ne băgăm şi noi în încăierări sau în discuţie, fără a fi repeziţi din principiu. Ni se spunea pe numele mic şi, în anumite ocazii, puteam chiar să ne permitem şi noi asemenea familiarităţi cu subofiţerii. Lui Jelal, de exemplu, în timpul serviciului trebuia să i te adresezi numai cu *domnule adjutant.* Când îl întâlneai în timpul liber la sol, era numai *Jelly* şi nimeni nu mai pomenea de grade.

Locotenentul era întotdeauna *Locotenentul,* cu L mare. Niciodată *domnul Rasczak* sau *locotenentul Rasczak.* Chiar şi atunci când i te adresai lui direct, foloseai persoana a III-a. Căci nu există decât un singur Dumnezeu, şi acela este Locotenentul, iar Jelal este profetul său[19].

Se putea întâmpla ca Jelly să nu fie de acord cu ceva şi totuşi să fie contrazis (mai ales de tinerii sergenţi); dar dacă el spunea ca *Locotenentului nu i-ar place aşa ceva,* era o decizie ex cathedra[20], şi orice eventuală opoziţie se risipea ca fumul de ţigară. Şi vă asigur că nu i-a trecut prin minte nimănui să verifice dacă, într-adevăr, Locotenentului nu-i plăcea. Sentinţa fusese deja pronunţată.

Locotenentul ne era ca un tată. Ne iubea, era indulgent, şi totuşi – atât la sol, cât şi pe navă – rămânea distant.

Dar când eram lansaţi… Aveţi cuvântul meu că nu v-aţi crede ochilor. Veghea asupra fiecăruia din noi, chiar şi atunci când compania era dispersată pe câteva sute de kilometri pătraţi. Era bolnav de nelinişte pentru fiecare din oamenii unităţii lui. Niciodată n-am reuşit să pricepem cu adevărat cum reuşea să ne găsească pe toţi, dar ce reconfortat te simţeai când îi auzeai în cască vocea dominând tumultul bătăliei:

— Johnson! Sprijiniţi plutonul 6! Smitty are probleme!

Ce bine suna, chiar şi pentru comandantul plutonului lui Smith, care ar fi trebuit să intervină primul.

---

[19] Parafrază a dogmei islamice: Allah este singurul dumnezeu, iar Mohamed este profetul său.

[20] Fără drept de apel (lat.)

Şi mai ştiam încă un lucru. Atâta vreme cât Locotenentul era în viaţă nu exista pericolul să fii uitat la reambarcare. Era o certitudine absolută. Locotenentul era incapabil să plece lăsându-te singur.

Pe toată durata războiului cu Ploşniţele, n-a existat nici măcar un singur prizonier dintre *Căpoşii lui Rasczak.*

Iar Jelly ne era ca o mamă. Era foarte apropiat de noi, atent, dar fără pic de indulgenţă. Cu toate acestea, n-a scos pe nimeni vreodată la raport. Niciodată vreun *Căpos* n-a fost adus în faţa Curţii marţiale şi nici n-a fost biciuit. Ba Jelly nici nu prea dădea corvezi. Avea însă metodele sale cu totul personale de a face justiţie. De exemplu, la revistele de front. Se oprea în faţa ta, te măsura de jos până sus şi-ţi spunea pe cel mai potolit ton din lume:

— Pentru un marinar, te prezinţi excelent. De ce nu-ţi ceri transferul?

Şi asta era de-ajuns, pentru că fiecare dintre noi ştia că tipii de la marină dorm fără să-şi scoată uniforma şi nu se spală niciodată mai jos de bărbie.

Jelly nici măcar nu se ostenea să facă poliţia disciplinară printre soldaţi. Îşi ţinea din scurt numai subofiţerii, fiind sigur de transmisia pe cale ierarhică a dispoziţiilor sale. Când am intrat în rândul *Căpoşilor,* comandant de pluton mi-a fost Green *Roşcatul.* După vreo câteva lansări, îmi cam luasem nasul la purtare şi începusem să-i comentez ordinele. Să nu credeţi că s-a dus să se plângă lui Jelly. Nu. M-a invitat puţin la duşuri şi m-a chelfănit bine. După care, am devenit cei mai buni prieteni. De altfel, ceva mai târziu, chiar Roşcatul a fost cel care m-a propus să fiu avansat fruntaş.

Revenind acum la tipii de la Marină, noi n-aveam de unde să ştim dacă şi cei de pe *Rodger Young* dorm cu uniforma pe ei şi nu-şi spală fundul: ei ocupau o parte a navei şi noi, cealaltă. Li se dăduse de înţeles că n-ar fi tocmai bine veniţi pe la noi, aşa că se arătau exclusiv pentru motive de serviciu. Cabina Locotenentului se găsea în cartierul ofiţerilor, în teritoriul afectat marinei, dar noi aveam doar rareori ocazia să fim chemaţi acolo.

Serviciul de gardă îl executam în partea din faţă a vasului.

Rodger Young era o astronavă mixtă. Comandantul – căpitanul Deladrier – era femeie, ca de altfel şi alţi câţiva ofiţeri de navigaţie. Sectorul doamnelor începea de la uşa etanşă nr. 30. Zi şi noapte, doi infanterişti spaţiali făceau de gardă în faţa acestei unice uşi. Numai ofiţerii de serviciu, inclusiv Locotenentul, aveau dreptul să treacă dincolo de această faimoasă uşă. De asemenea, la popota ofiţerilor masa se servea într-o sală comună. Dar nimeni nu-şi pierdea vremea pe acolo. Or fi existând alte transportoare unde regulamentul interior să fie diferit, dar pe *Rodger Young* aşa era.

Serviciul de gardă era considerat un privilegiu. Era o adevărată plăcere să stai lângă uşă, cu braţele încrucişate şi picioarele bine depărtate, având certitudinea că o creatură de sex feminin îţi putea apare în faţa ochilor în orice moment, chiar dacă îţi era interzis să-i vorbeşti. S-a întâmplat chiar, o singură dată, să fiu convocat în biroul comandantului Deladrier. Şi-a ridicat ochii către mine şi mi-a spus:

— Du asta, te rog, inginerului şef.

În afara corvezilor de curăţenie, mă ocupam de întreţinerea echipamentelor electronice, sub vigilenta îndrumare a lui *Padre* Migliaccio, comandantul grupei întâi. Făceam acum ce făcusem pe vremuri împreună cu Carl. Lansările nu erau prea dese, aşa că, în fiecare zi, toată lumea muncea. Dacă vreunul din noi n-avea ceva înclinaţii mai deosebite, răzuia pereţii şi tot i se găsea de lucru. Pentru adjutantul Jelal, curăţenia nu cunoştea limite. Dealtfel, asta ne era legea: toată lumea munceşte. Bucătarul nostru era Johnson, adjutantul plutonului 2, un grăsan simpatic, original din Georgia (cea din emisfera vestică, nu cealaltă) şi gătea clasa întâi. Îi mergea destul de bine, îi plăcea să mănânce între mese şi nu vedea nici un motiv pentru care alţii să nu poată face la fel.

Padre şi Johnson vegheau asupra sufletelor şi, respectiv, burţilor noastre, dar dacă – la următoarea lansare – o mierleau, cine i-ar fi putut înlocui? Era un subiect pe care-l discutam deseori (bineînţeles, în lipsa lor) fără a găsi o soluţie.

Oricum, *Rodger Young* lua din plin parte la operaţiuni. Numai că nici o lansare nu semăna cu cealaltă. Pentru că acum nu mai era vorba de bătălii. Acţionam singuri: raiduri, patrule, acţiuni de

comando. Adevărul este că Federaţia Terestră nu mai era în măsură să se lanseze în operaţiuni de mare anvergură. Dezastrul *Operaţiuni D.D.T.* o costase prea mult în astronave şi în trupe. Trebuia ceva timp pentru lecuirea rănilor, pentru formarea de noi soldaţi.

Astronavele uşoare, corvetele de clasa lui *Rodger Young,* se puteau deplasa foarte repede, dezorientând inamicul prin faptul că păreau că sunt peste tot în acelaşi timp, aplicau lovitura şi dispăreau imediat. În acest tip de operaţiuni am înregistrat şi noi pierderi. Dar ne completam efectivele de fiecare dată, la bază.

Înaintea fiecărei lansări, mă apuca, ca de obicei, dârdâiala, numai că nu rămâneam prea multă vreme în teren. Îmi făceam treaba, ca toată lumea, şi-mi ziceam că-i una din cele mai bune perioade din viaţa mea.

Şi tocmai atunci, Locotenentul a fost ucis.

***

Pe neaşteptate, totul s-a schimbat şi m-am simţit mai deprimat ca niciodată. În plus, mai aveam şi un motiv personal: mama se aflase la Buenos Aires în momentul atacului Ploşniţelor.

Am aflat de abia la Bază. Ne întorsesem să ne completăm stocul de capsule, când ne-a fost distribuită corespondenţa. Mătuşă-mea Eleonora îmi comunica vestea morţii mamei în trei rânduri pline de amărăciune. Părea că mă face pe mine vinovat de asta. Poate pentru că, fiind soldat, ar fi trebuit – după ea – să resping atacul împotriva acelui oraş. Poate pentru că n-am stat acasă. Nu era prea clar. Sau, mai degrabă, reuşise să insinueze ambele acuzaţii în cele trei rânduri.

Am rupt scrisoarea şi am încercat să nu mă mai gândesc la ea. Pentru mine, erau morţi amândoi. Vreau să spun că tata n-ar fi trebuit s-o lase să plece singură la Buenos Aires. În cele trei rânduri, tanti Eleonora nu amintea de el, dar asta nu dovedea nimic. După aceea am aflat că nu mă înşelasem decât pe jumătate: tata fusese reţinut pentru câteva ore. Trebuia s-o întâlnească pe mama când Ploşniţele au atacat.

Peste vreo două ore, am fost chemat la Locotenent. M-a întrebat cu mult tact dacă n-aş dori să rămân la bază pe timpul următoarei misiuni de patrulare. Mi-a zis că sunt foarte în urmă cu zilele de permisie. Nu ştiu cum de a putut afla că am pierdut pe cineva care-mi era drag. I-am mulţumit de bunăvoinţă şi i-am zis c-aş prefera să-mi iau o permisie odată cu ceilalţi băieţi din unitate, când va fi posibil.

N-am regretat c-am procedat aşa. Dacă aş fi rămas la Bază, n-aş fi fost acolo când l-au doborât pe Locotenent şi nu mi-aş fi iertat-o toată viaţa.

Totul s-a petrecut fulgerător, chiar înainte de reîmbarcare. Un băiat din plutonul 3 fusese rănit. Nu prea grav, dar nu se mai putea mişca. Locţiitorul comandantului de grupă, care tocmai pornise după el, a fost lovit la rândul lui. Ca de obicei, Locotenentul supraveghea pe toată lumea în acelaşi timp. E posibil să fi avut diagramele fiziologice ale fiecăruia pe vreun monitor, dar asta n-o vom şti niciodată. Ştiind deci că şi locţiitorul era încă viu, s-a năpustit el însuşi în ajutorul amândurora şi i-a luat pe fiecare sub un braţ. A reuşit să-i aducă până lângă navetă şi i-a urcat înăuntru. În ultima secundă, când toată lumea era la bord şi el se pregătea să urce, câmpul de forţă protector fiind anulat, a fost atins şi ucis pe loc.

***

În mod absolut deliberat n-am pomenit numele soldatului şi al locţiitorului de comandant de grupă pe care îi cărase Locotenentul până la nava de recuperare. N-are, cu adevărat, nici o importanţă. Era însă cert că familia pe care o formam cu toţii până atunci se trezise decapitată; fără tată. Şi nici noi nu mai eram aceeaşi.

După moartea Locotenentului, căpitanul Deladrier l-a invitat pe adjutantul Jelal, să ia masa la popotă împreună cu ofiţerii, însă el s-a scuzat şi nu a dat curs invitaţiei. În zilele care au urmat, s-a comportat exact ca o văduvă care se străduie să creadă că defunctul soţ s-ar putea să revină dintr-o clipă într-alta. Poate s-a arătat ceva mai sever. Dar când i se întâmpla să zică (e drept, din ce în ce mai rar) : *Locotenentului nu i-ar place una ca asta,* nu cred să fi existat vreun băiat care să nu se simtă întors pe dos.

Jelal a lăsat formaţia noastră de luptă neschimbată, cu excepţia unor schimbări minore. Locţiitorul comandantului grupei a doua primi însărcinarea să funcţioneze ca adjutant de pluton. În ce mă priveşte, din fruntaş locţiitor al comandantului de pluton am fost avansat caporal, îndeplinind şi funcţia simbolică de ajutor de comandant de grupă. Iar Jelly se comporta de parcă Locotenentul s-ar fi aflat într-o permisie prelungită. El nu făcea decât să execute nişte ordine pe care le primise la plecarea acestuia. În fond, nimic nu părea să se fi schimbat.

Şi asta a fost ce ne-a salvat.

11

N-am nimic altceva să vă ofer decât sânge, sudoare şi lacrimi

Winston Churchill, militar şi om de stat din secolul XX.

După raidul împotriva scheletelor, cel în care pierise Dizzy Flores, şi care fusese prima operaţiune a adjutantului Jelal în calitate de comandant de companie, unul dintre tunarii de pe navă m-a întrebat:

— Ei, cum a fost?

Şi eu i-am răspuns:

— Ca de obicei...

Fusese, fără îndoială, o întrebare prietenească, însă eu eram încă tulburat şi n-aveam nici un chef să mă întind la vorbă. Dizzy era mort, dar eu eram bucuros că făcusem totul ca să-l recuperăm. Pe de altă parte, eram furios că până la urmă se dovedise un efort inutil. Dar, una peste alta, eram oarecum reconfortat, ajunsesem înapoi pe navă întreg, cu mâinile şi picioarele la locul lor.

Dar vă întreb şi eu pe dumneavoastră, cum poţi să-i vorbeşti cuiva despre o lansare, când el n-a participat în viaţa lui la aşa ceva?

Marinarul a adăugat:

— Vă merge bine, gagiilor. Aveţi treabă o juma' de oră şi după aia, 30 de zile de repaus. Ehe, eu n-am liber decât un sfert de zi din trei.

— Ce să-i faci, asta e – i-am răspuns eu. Unii au mai multă baftă decât alţii.

— Ia ascultă, bă, soldatule, nu-mi vinde mie gogoşi.

În fond, marinarul avea dreptate într-o oarecare măsură. Viaţa infanteristului seamănă în multe privinţe cu cea a aviatorilor din primele războaie mecanizate. Dacă te apuci să aduni, s-ar putea ca în întreaga ta carieră de soldat activ să nu totalizezi decât câteva ore de luptă reală! Restul nu-s decât antrenamente, instrucţie, exerciţii. Te pregăteşti, aştepţi, te duci la luptă şi,

dacă ai noroc, te întorci. După operaţiunea împotriva Scheletelor, am călătorit vreme de trei săptămâni până să efectuăm o nouă lansare, pe o altă planetă, într-un alt sistem stelar, o altă colonie de-a Ploşniţelor. Chiar cu efectul Şerenkov, stelele rămân totuşi foarte îndepărtate.

Între timp, am primit în mod oficial galoanele de caporal, care mi-au fost remise de adjutantul Jelal, cu confirmarea căpitanului Deladrier, în lipsa unui ofiţer de infanterie. Teoretic vorbind, gradul meu nu era oficial, dar procentul de pierderi era atât de ridicat, încât asemenea numiri abia dacă mai compensau din pierderi. Astfel că, din clipa în care Jelly m-a declarat caporal, asta şi eram.

Marinarul făcuse o mare eroare acuzându-ne că stăm degeaba. Numai în ce priveşte echipamentul de salt, aveam 53 de scafandre de verificat şi de întreţinut, ca să nu mai amintesc de armament şi de echipamentele speciale. Se întâmplase, de exemplu, ca Migliaccio să verifice un scafandru şi să-i găsească vreo hibă, Jelly să-i confirme raportul, iar locotenentul Farley, inginerul armurier, să concluzioneze că reparaţiile nu sunt posibile la bord şi că trebuie scos şi activat un scafandru nou din depozit, o joacă foarte interesantă care nu necesită niciodată mai puţin de 26 de ore de muncă continuă.

De aşa repaus, mai bine lipsă…

E drept că se întâmpla să petrecem şi clipe plăcute. În permanenţă aveau loc campionate de jocuri. De la table, la şah. În afară de asta, aveam cea mai bună formaţie de jazz pe o rază de câţiva parseci, (dacă nu chiar singura), cu adjutantul Johnson la trompetă, al cărui repertoriu mergea de la blues-urile cele mai sfâşietoare la hots-urile cele mai îndrăcite.

După incursiunea printre Schelete şi extraordinara joncţiune pe orbită realizată cu mâna de profesor (sau de profesoară?) de către comandantul Deladrier, mecanicul companiei, Archie Campbell, a realizat o machetă redusă a lui *Rodger Young* purtând semnătura tuturor pe plăcuţa cu următoarea dedicaţie:

Pilotului Yvette Deladrier; cu întreaga recunoştinţă a Căpoşilor lui Rasczak.

Comandantul a acceptat să ia masa împreună cu noi. În acordurile lui *Headstrong Brothers,* cântecul companiei noastre,

bobocii i-au înmânat macheta lui Archie, ea a lăcrimat puţin şi l-a sărutat, după care l-a sărutat şi pe Jelly, care s-a făcut roşu ca sfecla.

Întrucât eram caporal cu galoanele pe umăr, trebuia să lămuresc odată pentru totdeauna relaţiile mele cu Ace, deoarece Jelly voia să mă păstreze ca ajutor al comandantului de companie. Pe mine, chestia asta nu mă aranja deloc. Pentru că, în principiu, avansarea trebuie să fie ierarhică pe toate planurile. În mod normal ar fi trebuit să fiu comandant de pluton şi nu să mă transform din fruntaş în ajutor de comandant de pluton şi din caporal în ajutor de comandant de companie. Bineînţeles, Jelly ştia asta, dar probabil că făcuse această mişcare ca să păstreze formaţia aşa cum o concepuse Locotenentul, ceea ce însemna că nu voia să schimbe comandanţii de grupă şi de pluton.

Dar mai era ceva care nu-mi convenea: cei trei caporali care erau sub ordinele mele, în calitatea lor de comandanţi de pluton, erau cu toţii mai vechi în funcţie ca mine... Şi dacă, Doamne fereşte, adjutantul Johnson o mierlea, nu numai că vom rămâne fără un bucătar nemaipomenit, dar eu mă voi trezi ca sunt comandant de companie. Când se dă un ordin, mai ales în timp de luptă, nu trebuie să existe nici un pic de şovăire. Deci toate trebuiau lămurite până la următoarea misiune.

Ace era problema numărul unu. Nu numai că era cel mai vechi în grad dintre cei trei caporali din subordinea mea, dar era şi mai în vârstă decât mine, ca să nu mai amintesc că era soldat de carieră. Dacă el mă accepta, mă vor accepta şi ceilalţi. Şi nu voi mai avea probleme nici cu celelalte două plutoane.

Până atunci totul fusese O.K. între noi. Şi, de când îl adusesem împreună la bord pe Flores, se arătase destul de amabil. E drept că nici n-avusesem de la ce să ne ciondănim. Fiecare îşi văzuse de treburile lui cotidiene şi nu ne întâlnisem decât la revistele de front şi când făcusem împreună de gardă, de câteva ori. Dar ştiam că nu mă consideră superiorul lui.

Aşa că m-am dus să-l caut. L-am găsit întins în cuşeta lui, cufundat în lectura unui roman – *Ranger-ii Spaţiali împotriva Galaxiei.* Îl citisem şi eu, dar îl găsisem de-a dreptul neverosimil.

— Ace... Trebuie să-ţi vorbesc.

— Ce spui? Nu sunt de serviciu.
— Nu, trebuie să-ţi vorbesc acum. Lasă cartea.
— Ce poate fi atât de urgent? Stai să termin capitolul.
— Las-o dracului, Ace. Ori vrei să-ţi spun cum se termină?
— Dacă faci asta te pocnesc – replică el încruntat.
Dar puse totuşi cartea jos.
— Ace, vreau să vorbesc cu tine despre reorganizarea companiei. Tu eşti mai vechi în grad. Tu ar trebui să fii ajutorul comandantului de companie.
— Of, iar începi cu asta...
— Da... Părerea mea este să mergem amândoi la Johnson să-i spunem problema şi să-l lăsăm pe el să se descurce cum ştie cu Jelly.
— Hm... Aşa crezi tu?
— Da, aşa cred eu. Altfel nu se poate.
— Ascultă-mă bine, puştiule... Vreau să-ţi fie foarte clar. Personal, n-am nimic cu tine. Ba, mai mult, ai fost cu mine când l-am cărat pe Dizzy... Nu spun nu... Dar dacă vrei să-ţi faci rost de un pluton, caută-ţi-l. Nu-ncerca să mi-l sufli pe-al meu. Băieţii mei n-ar merge, cu tine, nici la spălatul veselei. Ai priceput?
— Ăsta-i ultimul tău cuvânt?
— Primul, ultimul şi singurul, puştiule.
— Mă aşteptam la asta (Am suspinat) : Dar vroiam să fiu sigur. Bine, deci problema asta e rezolvată. Însă... a, da, mai e o chestie: am impresia că la duşuri sunt câteva garnituri care nu funcţionează cum trebuie. Nu crezi c-ar merge mai repede dacă ne-am pune amândoi pe treabă? Tu ştii ce zice Jelly: gradaţii sunt în permanenţă de serviciu.
Ace m-a privit lung, apoi mi-a zis liniştit:
— Crezi că-i nevoie, puştiule? Ţi-am spus deja că n-am nimic cu tine personal.
— Asta nu-i şi părerea mea.
— Şi tu crezi că ai vreo şansă?
— Nu ştiu, dar măcar pot încerca.
— O.K. Haide.
N-am găsit acolo decât pe un singur recrut, căruia i-am zis s-o şteargă. Era destul de curat şi n-avea nevoie de duş. Ace a zăvorât uşa şi m-a întrebat:

— Ai vreo regulă de sugerat, puştiule?
— Ştiu şi eu... n-am de gând să te omor.
— O.K. Şi fără fracturi. Doar n-o să lipsim la următoarea lansare. De acord?
— În regulă... Stai puţin să-mi scot cămaşa.
— Aha, nu vrei să ţi-o pătezi cu Ketchup?
Mai aveam încă cămaşa în mână, când m-a atacat cu piciorul. Lovitura nu era prea violentă, dar îmi viza genunchiul.
Numai că genunchiul meu nu mai era acolo. Învăţasem şmecheria asta.
Amândoi eram tari, bine antrenaţi. Ace era ceva mai solid ca mine, dar eu eram mai rapid.
Înfruntarea a fost lungă, penibilă, epuizantă. Alte detalii n-ar aduce nimic în plus povestirii. Şi, de altfel, nici n-am avut timp să iau notiţe.
La un moment dat, nu ştiu când, dar târziu, foarte târziu m-am trezit întins pe jos. Ace mă stropea cu apă pe obraz. M-a ajutat să mă ridic, m-a sprijinit de perete şi mi-a zis, ţinându-mă bine de umeri:
— Hai, loveşte-mă!
— Mmm?
Eram ameţit. Îl vedeam ca prin ceaţă.
— Hai, loveşte-mă, Johnnie!
Figura lui dansa undeva prin faţa ochilor mei. Am reuşit să mă concentrez şi să-l aduc în centrul colimatorului. Apoi l-am lovit cu toată forţa pe care o mai aveam, adică forţa unei muşte convalescente. Dar Ace a dat ochii peste cap şi a lunecat în jos, către punte. A trebuit să mă agăţ bine de un mâner, ca să nu fac şi eu la fel.
S-a ridicat cătinel.
— O.K., Johnnie... (Şi-a scuturat capul) : Mi-ai dat o lecţie. Cu mine n-o să mai ai probleme. Şi toţi băieţii din companie o să te asculte.
Am încuviinţat din cap, pentru că de vorbit, nu puteam.
— Ne dăm mâna? m-a întrebat Ace.
Ne-am dat-o şi până şi asta a durut.
Noi ne aflam chiar în inima luptelor, dar, după toate aparenţele, ştiam mai puţin decât oricine despre derularea

generală a războiului. Ne găseam în perioada care urmase distrugerii oraşului Buenos Aires. Scheletele le ajutaseră pe Ploşniţe să ne localizeze planeta de origine. Primele ciocniri spaţiale se transformaseră într-un adevărat război. Bineînţeles, cele despre care vă vorbesc s-au întâmplat înainte ca noi să ne fi refăcut forţele, înainte ca Scheletele să fi trecut de partea noastră. Realitatea este că noi, pe atunci, habar n-aveam că Pământul era asediat şi că Federaţia era pe punctul de a pierde războiul.

În această fază, forţele terestre încercau să determine o inversare a alianţelor şi să le facă pe Schelete să lupte alături de noi. Evident că nu ştiam nici asta, după cum nu ştiam nici restul. Atât doar că ni se ceruse, la briefingul[21] dinaintea misiunii în care murise Flores, ca – în măsura posibilului – să evităm pierderile de civili şi să ne concentrăm eforturile asupra obiectivelor materiale.

În orice caz, dacă eram capturaţi, nu puteam dezvălui ceea ce nu ştiam. Nici tortura, nici utilizarea drogurilor, nici tratamentele psihologice n-ar fi putut scoate nimic de la noi. Tot ce ni se spunea erau instrucţiunile tactice esenţiale. În trecut existaseră, este adevărat, armate întregi care se retrăseseră pentru că soldaţii nu ştiuseră pentru ce sau pentru cine se luptă. Dar în Infanteria Spaţială asemenea slăbiciuni erau de neconceput. Fiecare dintre noi se înrolase absolut de bună voie, din motive ideologice sau personale, bune sau rele. Noi ne luptam pentru că eram infanterişti, punct. Eram nişte profesionişti, uniţi prin *l'esprit de corps.* Eram Căpoşii lui Rasczak.

Dar nu ştiam că suntem pe cale să pierdem războiul.

Ploşniţele depuneau ouă. Şi le păstrau în rezervă, la adăpost. Le revitalizau pe măsura nevoilor. Când unul din soldaţii lor era doborât – sau o mie, sau zece mii – înlocuitorii ieşeau din ouă, chiar înainte ca noi să ne fi întors la bază. Dar să nu credeţi că totul se explica pur şi simplu prin instinct, ca la furnici sau la termite. Nu, toate actele lor dovedeau o inteligenţă certă şi, ca să fim sinceri, Ploşniţele aveau o coordonare mai bună ca a noastră. În orice caz, rasele neinteligente nu construiesc astronave.

---

[21] Briefing: ședință de instruire înainte misiunii

Pentru noi era necesar cel puţin un an de antrenament pentru ca un soldat să fie în măsură să se lupte. La Ploşniţe, soldatul venea pe lume, ca să zicem aşa, gata instruit.

Din punct de vedere matematic, scorul de un soldat ucis la o mie de Ploşniţe nimicite reprezenta o victorie absolută a adversarilor noştri. Astfel apucam să învăţăm pe spinarea noastră eficienţa comunismului total, dezvoltat la o rasă perfect adaptată la el prin întreaga sa evoluţie biologică. Fără îndoială că ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta, pornind de la dificultăţile pe care le crease Hegemonia Chineză Alianţei anglo-ruso-americane, însă asta-i soarta *lecţiilor istoriei:* le asimilezi mai bine doar când o iei peste bot.

De exemplu, acum tocmai începusem să asimilăm. Învăţasem deja să-i deosebim pe *soldaţi* de *muncitoare.* Dacă aveai timp să le examinezi cu atenţie, puteai remarca o mică diferenţă în formarea carapacei. Dar exista şi o metodă mai rapidă: dacă Ploşniţa se repezea la tine, era un *soldat.* N-avea nici un rost să-ţi strici muniţia pe *muncitoare,* cum o făceam din ignoranţă la început. Chiar şi asupra *soldaţilor* nu mai deschideam foc decât ca să ne apărăm. Era mult mai eficient să găseşti gaura de intrare a unei galerii şi să arunci înăuntru o bombă cu gaz care explodează după câteva secunde de la lansare, împrăştiind un lichid uleios care se evaporă treptat degajând un gaz toxic pentru Ploşniţe şi mai greu decât aerul.

N-aveam de unde să ştiu dacă reuşeam să ajungem astfel la adâncimea necesara lichidării *reginelor,* dar – în orice caz – această nouă tactică nu părea să le placă Ploşniţelor. O ştiam din informaţiile furnizate de schelete. Şi, uite aşa, i-am venit de hac coloniei lor de pe Sheol.

Pentru noi, Căpoşii, diferenţa nu era prea mare. Era doar o armă în plus în arsenalul nostru, căci ritualul nostru rămăsese neschimbat. Picam din cer şi după aceea atacam în salturi, conform planurilor prevăzute.

***

O capsulă lansată fiind o capsulă pierdută, periodic ne întorceam la Sanctuar – cum începusem să-i zicem bazei – ca să ne reaprovizionăm. Chiar fiind dotaţi cu generatoarele Şerenkov,

cu care puteam face ocolul galaxiei, nu ne puteam rupe de baza noastră, pentru că nu ne puteam lipsi de capsule.

Tocmai schimbasem direcţia, luând-o spre Sanctuar, când ne-a sosit mesajul prin care se confirma avansarea lui Jelly la gradul de locotenent, în locul lui Rasczak. El se strădui cât putu ca ştirea să nu devină publică, însă căpitanul Deladrier o comunică oficial şi-l invită să binevoiască să ia masa în careul de la provă, alături de ceilalţi ofiţeri.

Cu toţii fusesem împreună cu el şi luptasem cot la cot. Îl regretam încă pe Locotenent, dar ne obişnuisem cu Jelly. Când avansarea lui deveni oficială, ne-am gândit că ar fi cazul să ne schimbăm şi numele.

Cum Johnson era cel mai vechi dintre noi, a fost însărcinat să-i comunice lui Jelly solicitarea noastră. Întâlnindu-mă în drum, m-a rechiziţionat ca să-l însoţesc şi să-i susţin moralul.

— Mda?... – ne-a întâmpinat mormăitul lui Jelly.

— Păi, domnule adju... domnule locotenent, noi ne-am gândit...

— Şi, mă rog, la ce?

— Cum să vă zic, păi, băieţii s-au vorbit între ei şi-au zis... adică, ei cred că unitatea noastră ar trebui să se cheme *Jaguarii lui Jelly!*

— Ia te uită? Şi câţi au votat pentru asta?

— În unanimitate – răspunse scurt Johnson.

— Pardon. Vrei să spui că au votat *da* cincizeci şi doi şi *nu* unul singur. Ei bine, să ştiţi că acest *nu* este cel care contează – ne-a expediat Jelly.

Nimeni n-a mai revenit asupra acestui subiect.

Puţin timp după aceea, ne-am înscris pe o orbită în jurul Sanctuarului. Era foarte plăcut după cele două zile de imponderabilitate de care avusesem parte cât timp meşterise inginerul şef la generatorul de pseudo-gravitaţie. Eu, unul, uram imponderabilitatea şi-mi dădeam seama că nu voi fi niciodată un adevărat om al spaţiului. Mie-mi plăcea să simt ceva solid sub tălpi, să fie stabil când păşesc. Întreaga noastră companie primi 10 zile de permisie pentru recreere şi fu transferată în barăcile bazei.

Tot din cauza legii asupra secretului (nu poţi destăinui ceea ce nu ştii) ignoram totul, atât coordonatele Sanctuarului, cât şi numărul NGC al soarelui său. Asemenea detalii galactografice erau pentru noi ultra-secrete, ele neputând fi cunoscute decât de piloţi, navigatori şi căpitani de astronave. Presupun că şi ei erau hipno-condiţionaţi să se sinucidă în caz de captură. Luna putea oricând să cadă şi Pământul să fie ocupat. Federaţia îşi concentrase principalele mijloace de luptă în Sanctuar, astfel încât eventuala cădere a leagănului umanităţii să nu însemne şi capitularea.

Să vă spun două vorbe şi despre Sanctuar. Planeta semăna cu Pământul, fiind însă mai primitivă. Pentru planetologi, avea aceeaşi vârstă ca Pământul, o atmosferă similară şi aproape la fel de densă, aproximativ aceleaşi climate şi suficientă faună şi floră. Pentru astrofizicieni, soarele său era de acelaşi tip ca soarele terestru şi cam de aceeaşi vechime. Nu-i lipsea nici satelitul, de o dimensiune suficientă ca să producă maree comparabile celor din Pacific.

În ciuda tuturor acestor condiţii avantajoase, evoluţia nu parcursese practic decât câţiva centimetri. Şi asta din cauza absenţei mutaţiilor. Căci exista totuşi şi o diferenţă: pe Sanctuar nivelul radiaţiilor naturale nu atingea cotele excepţionale de care a beneficiat Terra.

Cea mai tipică şi mai dezvoltată dintre formele vieţii vegetale era o ferigă gigantică primitivă. Culmea regnului animal o constituia o protoinsectă, dar care nu atinsese încă stadiul vieţii în colectivităţi. Nu vorbesc de fauna şi flora importate. Speciile terestre se răspândeau libere, neîntâmpinând nici cea mai mică rezistenţă.

Procentajul anormal de scăzut de mutaţii frâna evoluţia formelor de viaţă locale, incapabile de luptă. Schemele genetice rămăseseră prea multă vreme neschimbate ca să mai permită adaptarea. Era o situaţie asemănătoare celei dintr-o partidă de bridge în care jucătorii, timp de secole, au fost mereu serviţi cu aceleaşi cărţi.

Asta n-avusese absolut nici o importanţă, atâta vreme cât speciile locale se confruntaseră unele cu altele. Dar atunci când

apăruseră noi forme de viaţă, originale de pe o planetă scăldată în radiaţii, competiţia se dovedise inegală chiar din start.

Tot ce v-am povestit este pur şi simplu elementar pentru oricare student în biologie. Dar şeful staţiunii de cercetări, care îmi explicase toate acestea, îmi ridicase o problemă la care nici măcar nu mă gândisem: dar cu oamenii care colonizaseră planeta ce se va întâmpla? Nu se referea la cei de pe Terra sau la cei care erau în tranzit, ca mine, ci la oamenii care trăiau acolo, care se născuseră acolo şi ai căror descendenţi vor avea parte de acele condiţii până într-a nu ştiu câtă generaţie… Ce se va întâmpla cu ei? Desigur, nu-i face nimănui rău lipsa unui bombardament permanent cu radiaţii. Ba s-ar spune chiar că-i mai sănătos. Leucemia şi o mulţime de forme de cancer erau necunoscute pe acolo. Iar din punct de vedere economic, există şi unele avantaje: când seamănă grâul, n-au nevoie de erbicide. Grâul îşi ocupă teritoriul ce-i este destinat, fără să întâlnească vreo rezistenţă.

Dar descendenţii primilor colonişti de pe Sanctuar nu vor evolua vreodată. Tipul de la staţiune mi-a zis că unele mutaţii minore ar putea fi provocate şi cu ajutorul altor agenţi decât radiaţiile, că trebuie pus la socoteală şi permanentul aport de sânge nou de fiecare val de emigraţie şi că nu trebuie neglijată nici selecţia naturală la nivelul genelor. Dar niciodată cei de pe Sanctuar nu se vor apropia de ritmul de evoluţie de pe Pământ sau de pe majoritatea celorlalte planete. Atunci? Vor rămâne ei oare încremeniţi în timp, neschimbaţi, în vreme ce restul rasei umane îşi va continua mersul înainte, lăsându-i în urmă, ca pe nişte adevărate fosile vii?

Pentru a asigura un viitor urmaşilor, ar fi fost posibil, de exemplu, să facă şedinţele zilnice de raze X sau chiar să declanşeze câteva explozii nucleare, prin care să se constituie un veritabil rezervor de pulberi radioactive în atmosferă, cu alte cuvinte, să accepte un pericol imediat de iradiere, deci într-un fel să se sacrifice, numai şi numai ca să asigure destinul genetic al rasei lor.

Dar, după părerea lui, probabil că nu vor face nimic. Rasa umană, îmi zicea el – este mult prea individualistă, mult prea egocentrică, ca să-i pese de generaţiile viitoare. Secătuirea

genetică provocată de absenţa radiaţiilor nu era o problemă de stringentă actualitate. Pentru actualii colonişti ameninţarea era vagă, îndepărtată, undeva la mii de ani.

N-am idee care va fi destinul acestei planete. Vă pot garanta însă sută la sută, că ea va fi colonizată integral, fie de către noi, fie de către Ploşniţe. Ori poate de către alte fiinţe. Este poate o utopie, dar este realizabilă. Planetele locuibile sunt rare în această parte a galaxiei şi este de neconceput să laşi o asemenea lume la dispoziţia unor forme de viaţă primitive, incapabile să urce pe scara evoluţiei.

Mai întâi de toate, este o planetă foarte frumoasă, chiar mai plăcută decât Pământul dacă-i vorba să-ţi petreci câteva zile de odihnă. Civilii sunt numeroşi, peste un milion, şi sunt destul de simpatici pentru nişte civili. Ei ştiu că ne aflăm în război. Peste jumătate din ei lucrează în cadrul bazei sau în industria de război. Alţii se ocupă cu aprovizionarea Flotei, astfel că se poate spune că au numai de câştigat de pe urma ostilităţilor în curs. Şi, orice s-ar zice, ştiu să respecte uniforma. Unde mai pui că jumătate sunt de sex feminin.

Trebuie să fi stat câteva săptămâni în spaţiu ca să apreciezi asta. Şi trebuie să fi aşteptat cu sufletul la gură zilele de gardă, când beneficiezi de deliciosul privilegiu de a-ţi petrece două din cele şase ore în faţa uşii nr. 30, cu speranţa de a auzi, dacă-ţi ciuleşti bine urechile, sunetul cristalin al unei voci feminine. Presupun că pe navele cu echipaj complet mixt nu-i aceeaşi situaţie. De altfel, peste patruzeci la sută din angajaţii Serviciului Federal din Sanctuar, erau de sex feminin.

La aceste statistici ademenitoare, mai trebuie adăugat şi faptul că la Sanctuar se luaseră toate măsurile ca permisiile să fie cu adevărat prilejuri de destindere. Şi toţi civilii fuseseră angrenaţi în acest efort.

Bulevardul Churchill, care ducea de la Bază în oraş, era plin de localuri a căror specialitate consta în scuturarea soldatului de bani. Operaţia se practica fără dureri, cu muzică şi companie dintre cele mai agreabile. Dar dacă reuşeai să eviţi toate capcanele şi să-ţi mai rămână ceva parale, oraşul îţi putea oferi el însuşi alte surprize. Fete, bineînţeles, dar şi alte ocazii de delectare. Întreaga populaţie părea să se fi străduit să

transforme Espiritu Santo – aşa se numea capitala – într-un vast centru de recuperare, în multe privinţe asemănător cu Vancouver, însă mult mai primitor. Îmi plăcea aşa de mult, încât o vreme am cochetat cu ideea de a mă stabili acolo după ce-mi va expira contractul. Puţin îmi pasă că, peste 25.000 de ani, urmaşii mei nu vor avea tentacule verzi ca restul rasei umane şi se vor simţi complexaţi din această cauză. Deşteptul ăla de la staţiune nu reuşise să mă sperie cu povestea lui cu lipsa radiaţiilor. Privind în jurul meu nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc că omenirea a atins apogeul evoluţiei sale.

Revenind acum la divertismentele variate pe care ni le oferea Espiritu Santo, îmi amintesc cu deosebită plăcere de o anumită seară când noi, Căpoşii, aflaţi la o masă ne-am angrenat într-o discuţie prietenească cu o altă masă ocupată de nişte tipi de la Marină (care nu erau însă de pe *Rodger Young).* Dezbaterile au fost foarte însufleţite, un pic prea zgomotoase, poate. Poliţia militară a Bazei a fost nevoită să folosească bastoanele paralizante ca să-i pună capăt. A trebuit să plătim cu toţii pagubele şi nimeni n-a mai zis nimic. Pentru comandantul Bazei, soldatul trebuia să aibă şi el dreptul la puţină libertate. Câtă vreme nu încerca vreunul din cele *treizeci şi unu de moduri de a rupe pisica.*

Cazarea era la înălţime. Dacă-ţi prisoseau banii, erai liber să stai şi la hotel, dar – după cum am spus – în cazarmă condiţiile erau excelente şi masa foarte bună. Civilii sunt cei care se ocupă de bucătărie, 25 de ore pe zi. Nu se dă deşteptarea, nu se fac apeluri. Te simţi de-adevăratelea în permisie. Ace şi cu mine aveam împreună o cameră dublă şi ne-am fi putut crede la hotel. Într-o dimineaţă, când mai erau doar vreo câteva zile până la jalnicul sfârşit al permisiei, Ace se apucă să-mi scuture patul:

— Scoală, soldat! Atacă Ploşniţele!

I-am zis că probabil Ploşniţele o să fie ocupate cu maică-sa, dar el, nimic:

— Hai! scoală-te!

— Nu ies nicăieri. Sunt lefter...

În seara precedentă avusesem o *ciocnire* cu o splendidă chimistă de la Staţia de Cercetări. Ea îl cunoscuse pe Carl pe

Pluto, iar acesta îmi scrisese, mai înainte, că tipa urma să fie transferată la Sanctuar şi dacă, cine ştie, mi se iveşte ocazia... Fătuca era minionă, era roşcovană şi avea înclinaţii spre lux. Eu îl cam bănuiam pe Carl că o lăsase să înţeleagă c-aş fi doldora de parale. Ăsta era motivul, sunt sigur, că o apucase brusc cheful să guste din şampania locală. Cum n-aveam de gând să-l dezmint pe Carl, explicându-i că n-am de pus la bătaie decât solda, i-am comandat ei şampanie, iar eu m-am mulţumit cu un suc de ananas, calificat drept *rece* (dar care nu era). A trebuit să mă întorc la cazarmă pe jos, taxiurile nefiind gratuite. Dar nu eram deloc nemulţumit de seara petrecută împreună. La urma urmei, ce înseamnă banii?

— Nu-ţi fă probleme – mi-a zis Ace. Am rezerve. Am avut baftă ieri. Am dat peste un tip de la Marină care nu prea ştia să calculeze.

Deci, m-am dat jos din pat, m-am ras, am făcut duş şi am înghiţit în mare viteză nişte ouă, întovărăşite de nişte cartofi sote cu şuncă şi câteva prăjiturele.

Era destul de cald pe bulevardul Churchill. Ne-am oprit la o *cantina.* Le-am încercat şi sucul lor de ananas. Nu era de ananas, dar era rece. Nu le poţi avea pe toate deodată.

Am cerut şi un suc de căpşuni. Acelaşi lucru. Ace îşi contempla visător fundul paharului. După o vreme, îmi zise:

— Nu te-ai gândit vreodată să devii ofiţer?

— Ce face? Nu te simţi bine?

— Ba din contră... Ascultă-mă Johnnie: războiul ăsta o să dureze mult timp. Ştii la fel de bine ca şi mine că toată propaganda, pe care o toarnă cu cofa în capul pământenilor, n-are nici o legătură cu realitatea. Nici vorbă de vreo repliere a Ploşniţelor. Atunci, de ce nu-ncerci tu să te cațeri ceva mai sus? Ştii cum se zice, într-o orchestră e mai bine să fii cu bagheta, decât cu toba.

Am rămas trăsnit de ce puteam auzi din gura lui Ace.

— Dar tu? De ce nu încerci tu chestia asta?

— Eu? Măi, puştiule, verifică-ţi circuitele, că nu-ţi merge computerul... Păi bine, mă, eu n-am educaţia ta şi-n plus sunt cu 10 ani mai în vârstă decât tine. Tu ai cunoştinţe destule ca să te poţi prezenta la examen. Coeficientul tău de inteligenţă o să le

placă. Pariez cu tine că dacă te reangajezi, o să ajungi adjutant înaintea mea... şi, de azi pe mâine, o să te trezeşti în corpul ofiţeresc.

— Măi, Ace, ţie-ţi filează o lampă, nu mie.

— Ascultă, tăticu'... Îmi pare rău să ţi-o zic, dar tu eşti suficient de sincer, de fraier şi de curajos ca să fii genul ăla de ofiţer, pe care oamenii îl urmează până la mama-naibii. Eu... ei bine, eu sunt născut să fiu subofiţer, să am exact doza aia de pesimism ca să sleiască entuziasmul unora ca tine. Într-o zi, o să ajung şi eu adjutant. Şi când îmi voi fi făcut cei douăzeci de ani de serviciu, o să trec în rezervă şi o să-mi iau o slujbă. Poate ca poliţist... O să am o nevestică grăsulie şi cu gusturi la fel de nasoale, ca şi ale mele. O să mă intereseze meciurile, o să mă duc la pescuit şi-ntr-o bună zi, o să dau ortu popii, liniştit, la mine-n pat. Ehehei, pe când tu... Tu o să rămâi în Armată, o să capeţi grad după grad şi-o să mori glorios. Eu îţi voi citi necrologul în ziare şi-am să zic cu mândrie, l-am cunoscut pe tipul ăla. Am fost amândoi caporali, pe vremuri. Îl împrumutam cu bani, când era lefter... Ori, poate nu mă crezi?

— Nu m-am gândit niciodată, Ace... Tot ce vreau este să-mi fac stagiul în Serviciu, atât.

Buzele i se strânseseră într-un surâs amar:

— Stagiul în Serviciu, zici? Păi, până astăzi, ai văzut tu pe cineva plecând de-aici? Ce, tu chiar crezi c-o să faci numai doi ani?

Cu asta, marcase un punct. Atâta vreme cât dura războiul, *timpul de serviciu* nu însemna nimic. Practic, n-avea sfârşit.

— Poate o să fie ceva mai mult de doi ani – am zis eu – dar războiul nu poate dura o veşnicie, nu?

— Asta o crezi tu.

— Imposibil.

— Mi-ar place să ai dreptate. Dar n-am auzit pe nimeni vorbind de asta. Dar, în fond, asta-i problema ta, Johnnie... Ai vreo fată care te aşteaptă?

— Nu... Adică, aveam una... Da' mi-a scris un bileţel care începea cu *Dragă Johnnie...* mă-nţelegi.

Era o minciunică pur decorativă. Dar ăsta era genul de răspuns pe care îl aştepta Ace. Evident, Carmen nu aşteptase

vreodată pe cineva. Dar tot la fel de adevărat, ea era cea care-mi trimitea scrisori începând cu *Dragă Johnnie,* din păcate rar, foarte rar.

Ace clătină înţelegător din cap,

— Aşa se-ntâmplă întotdeauna, Johnnie. Fetele ar trebui să se mărite imediat cu civili. Dar nu-ţi fă sânge rău, băiete: când o să te-ntorci, o să fie o mulţime care să vrea să te ia de bărbat. Şi tu vei fi destul de în vârstă ca să ştii cum să le joci... Ascultă-mă pe mine, căsătoria e o catastrofă pentru cel tânăr şi o binecuvântare pentru bărbatul mai copt. (Se uită, strâmbându-se, la paharul meu) : Zău că mi se întorc maţele pe dos când văd porcăria aia pe care o bei.

— Acelaşi lucru pot să spun şi eu despre ce bei tu.

Înălţă din umeri:

— Că bine zici: câte căciuli, atâtea obiceiuri. Da' gândeşte-te la ce ţi-am spus.

— Îţi promit.

Ace nu întârzie să-şi găsească nişte parteneri pentru un poker. Îmi împrumută şi mie câţiva gologani şi plecai să hoinăresc puţin. Simţeam nevoia să reflectez asupra discuţiei noastre.

Eu, militar de carieră? Pentru că, în fond, asta însemna dacă deveneam ofiţer. Dar, oare, vroiam eu să rămân în Armată? Dacă mă înrolasem, o făcusem ca să-mi obţin dreptul de a putea fi cetăţean, nu? Iar dacă alegeam cariera militară, pentru ce m-am mai înrolat? Uniforma interzice dreptul de vot. Ceea ce este normal, desigur. Dacă s-ar apuca să voteze şi *Căpoşii,* în mod sigur s-ar găsi unul sau doi nătărăi, care să fie contra executării următoarei misiuni. De neconceput.

Dar eu mă înrolasem ca să capăt dreptul de vot.

Eram sigur, dar aş putea oare pune mâna în foc că-i aşa?

Votul era chiar atât de important pentru mine? Nu, mai degrabă statutul de cetăţean. O chestiune de prestigiu... şi de orgoliu.

Sau pentru...?

Ei, asta-i bună, că doar n-o să-mi petrec restul vieţii încercând să-mi amintesc ce m-a împins să mă înrolez.

Şi, după aia, simplul drept de vot nu-i suficient să facă dintr-un om, un cetăţean. Locotenentul, de exemplu, fusese un cetăţean, unul din cei adevăraţi, în cel mai nobil sens al cuvântului. Fiecare lansare echivala cu introducerea unui buletin de vot în urnă. El vota, luptând.

Şi eu la fel!

Parcă-l auzeam pe colonelul Dubois: *Cetăţenia este o atitudine, o stare de spirit, ferma convingere că întregul este mai mare decât fracţiunea... şi că fiecare fracţiune trebuie să fie mândră de sacrificiul la care consimte, pentru ca întregul să supravieţuiască.*

N-aş putea spune dacă doream într-adevăr cu sinceritate *să-mi interpun trupul meu de muritor între căminul celor dragi şi ororile războiului* (eu încă mai dârdâiam la fiecare operaţiune, iar *ororile* îmi tulburau încă visele), dar, cel puţin, înţelegeam ce mesaj dorise dl. Dubois să ne transmită. Eu aparţineam Infanteriei Spaţiale, iar ea îmi aparţinea. Patriotismul era pentru mine un concept relativ abstract, ca să nu spun ezoteric. Pe când Infanteria Stelară era *reală.* Îmi găsisem atâţia fraţi, cât n-aş fi crezut vreodată, şi fiecare din ei îmi era mai aproape decât îmi fusese Carl vreodată. Dacă părăseam Infanteria, m-aş fi trezit singur, abandonat.

Atunci de ce să nu-mi fac din meseria armelor o carieră?

O.K., O.K.!... dar ce să cred despre sugestia aia idioată de a deveni ofiţer? Ei, asta era altă gâscă, în altă traistă! Parcă mă vedeam peste 20 de ani, cu pieptul plin de decoraţii, petrecându-mi serile la *Clubul Veteranilor* cu povestiri despre campaniile la care am luat parte.

Sau să-mi văd de treabă, să stau pe craca mea!... Cum îmi zisese odată Jenkins, într-una din interminabilele noastre conversaţii nocturne de la bord: *Dom'le, eu sunt soldat prost! Şi asta vreau să rămân! Câtă vreme eşti simplu soldat, nu te-ntreabă nimeni nimic. La ce bun să devii ofiţer, hai? Sau chiar adjutant? Nu respiri acelaşi aer ca ei? Eşti lansat odată cu ei, te baţi alături de ei pe aceleaşi planete... dar nu trebuie să-ţi baţi capul!*

Cu asta, marcase şi Al un punct. În fond galoanele nu-mi aduseseră decât necazuri suplimentare.

Totuşi, eram sigur că aş deveni adjutant, dacă mi s-ar oferi o şansa. Şi aşa ceva nu se refuză, niciodată. Există o regulă generală: un infanterist nu refuză nimic, niciodată. Inclusiv epoleţii de ofiţer.

Dar asta nu mi se părea posibil. Cum aş fi putut eu să sper că voi fi vreodată ceea ce fusese Locotenentul pentru noi?

Hoinărind aşa, la întâmplare, m-am trezit în faţa Şcolii de Aspiranţi. Pe platou, o companie de cadeţi făcea instrucţie. M-am oprit să-i privesc. Soarele ardea straşnic şi ei transpirau în uniforme, acompaniaţi de ordinele lătrate ale adjutanţilor. Ehehei, vechea rutină! Am clătinat gânditor din cap şi am făcut calea-ntoarsă, spre cazarmă. M-am dus drept la clădirea ofiţerilor. Jelly era în camera lui. Citea o revistă, cu picioarele puse pe masă. Cum uşa era deschisă, am ciocănit în tocul uşii. Îşi ridică privirea:

— Da?

— Domnule adj... vreau să spun, domnule locotenent...

— Dă-i drumu'!

— Vreau să fac carieră...

Imediat îşi coborî picioarele de pe masă şi-mi zise:

— Ridică mâna dreaptă.

Am depus jurământul. A scos un teanc de documente dintr-un sertar. Toate erau deja completate. Nu mai trebuia decât să le semnez. El mă aştepta, deşi eu nu discutasem despre asta decât cu Ace. Cum dracu' o fi posibil?

12

În nici un caz unui ofiţer nu-i este suficientă numai competenţa (...) El trebuie să fie totodată un gentleman, un om cu educaţie liberală, cu maniere rafinate şi de o curtoazie fără cusur, cu un înalt simţ al onoarei personale (...). Nici una din faptele meritorii ale subordonaţilor nu trebuie să-i scape, chiar dacă recompensa se va limita la o simplă aprobare verbală. Şi, tot aşa, nu trebuie să existe vreo greşeală pe care să n-o observe. Pe cât de adevărate sunt principiile politice pe care le susţinem astăzi (...) vasele noastre trebuie comandate conform principiilor despotismului celui mai absolut. Sper să fi pus în evidenţă grelele responsabilităţi care ne revin (...) Trebuie să facem cum putem mai bine, cu ce avem la dispoziţie.

14 septembrie 1775 John Paul Jones[22] **(extrase dintr-o scrisoare adresată Comitetului naval al insurgenţilor)**

RODGER YOUNG se înapoiase din nou la bază ca să-şi refacă stocul de capsule şi să-şi completeze rândurile combatanţilor. Al Jenkins se prăpădise în cursul ultimei misiuni, în timp ce încerca să-şi ajute un camarad rănit. *Padre* pierise şi el. Iar eu trebuia să fiu înlocuit. Pe umăr purtam galoanele nou-nouţe de adjutant. Eu îi ţinusem locul lui Migliaccio, dar numai cu titlu strict provizoriu. Ace urma să fie avansat pe acest post, imediat ce ajungea la Bază. Eu urma să fiu detaşat la corpul ofiţeresc şi Jelly dorise să-mi spună la revedere în felul lui. Ca să fiu sincer, mă simţeam foarte mândru.

De cum am ajuns, m-am îndreptat cu fruntea sus spre biroul administrativ ca să-mi vizez ordinul. În timp ce mă aplecam spre ghişeu, cineva mi se adresă pe un ton politicos, plin de respect:

— Scuzaţi-mă, domnule adjutant, dar naveta care tocmai a aterizat... nu vine cumva de la *Rodger Young?*

---

[22] John Paul Jones (1747-1792): erou al marinei americane, a luat parte la bătăliile navale ale Războiului de Independență.

M-am întors. Era un caporal mărunţel, puţin gârbovit, fără îndoială unul din noii...

— *Tată* !

Caporalul mă strânse în braţe.

— Juan! Juan! Johnnie băieţelul meu!

L-am sărutat şi am început să plâng. Nu cred că civilul, care se afla în spatele ghişeului, mai văzuse până atunci doi subofiţeri sărutându-se. Dar dacă ar fi manifestat chiar şi cea mai mică reacţie deplasată, l-aş fi fulgerat pe loc. N-o făcu. Mă rugă să am amabilitatea de a-i da ordinul să mi-l vizeze.

Când emoţia mi se mai potoli, am reuşit să-mi recapăt glasul.

— Tată... Hai să găsim un loc liniştit unde să putem vorbi. Să-mi povesteşti... Oh, vreau să aflu *tot!* Am crezut... (M-am oprit ca să-mi înghit nodul care mă sufoca) : Am crezut că ai murit şi tu...

— Vezi bine că nu, dar am văzut, o dată sau de două ori, moartea cu ochii. Dar, băiatule... Domnule adjutant... trebuie să mă prezint la bordul navetei şi... Mă-nţelegi...

— A, da, naveta de pe *Rodger Young...* Cu ea tocmai am venit eu...

Tata păru tare dezamăgit.

— De pe *Rodger Young!...* Atunci nu mai am timp de pierdut. Trebuie să mă prezint la bord şi... dar tu, Juanito, nu te-ntorci? Ori eşti în permisie?

— Hm... Nu... Ascultă-mă, tăticule. Cunosc foarte bine graficul sosirilor şi plecărilor navetei de pe *Rodger...* Mai ai timp, încă o oră. Încărcarea materialului militar are prioritate. Abia la următoarea cursă se urcă la bord trupa şi naveta face joncţiunea cu R*odger* în orbită scurtă... dacă pilotul nu-i obligat să aştepte.

— Dar în ordinul meu e stipulat expres că trebuie să mă prezint imediat pilotului primei navete...

— Ascultă-mă pe mine... Nu te speria chiar aşa de ordine! Fetei care pilotează drăcovenia asta, puţin îi pasă dacă te prezinţi acum la bord sau abia când porneşte motoarele... Şi, în orice caz, adunarea se anunţă la difuzoare cu 10 minute înainte de decolare... N-ai cum să ratezi plecarea!

Am găsit un colţişor liniştit şi ne-am pus pe vorbă.

— Juan, pleci odată cu mine? Sau ne întâlnim mai târziu?
— Hm...
După o clipă de ezitare, i-am arătat ordinul meu. În felul acesta putea afla totul, fără să mai fie necesare explicaţiile. Tata l-a citit şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Am intervenit în grabă:
— Tăticule, o să mă întorc tot acolo... la *Căpoşi...* Nu-mi trebuie altă unitate. Mai ales că, acum, te ştiu şi pe tine acolo... Te rog să nu fii dezamăgit...
— Cum să fiu dezamăgit, Juan. Din contră, sunt foarte mândru că micuţul meu Johnnie va deveni ofiţer... Desigur, am aşteptat mult această întâlnire... Dar nu-i nimic, o să mai aştept un pic (Mi-a zâmbit printre lacrimi) : Ce mare ai crescut, băieţel. Şi cum te-ai maturizat...
— Poate, tăticule... Dar, ascultă, eu nu-s încă ofiţer şi este foarte posibil să mă-ntorc la bordul lui *Rodger* după numai câteva zile. Cum să-ţi spun... dacă nu reuşesc, lucru foarte posibil...
— Taci, măi, băieţel!
— Cum adică?
— Taci! Ştii doar foarte bine că vei reuşi! (Şi dintr-o dată se înveseli): Asta-i bună! Am ajuns să trăiesc şi clipa în care i-am închis gura unui adjutant.
— Tată... Voi face tot posibilul să reuşesc. Şi, după aia, tot la bordul bătrânului *Rodger* mă întorc, însă...
— Lasă, ştiu. Dorinţa ta se va îndeplini, numai dacă cei de sus îţi aprobă cererea, nu-i aşa?... Stai s-ajungem atunci. Dacă tot n-avem decât o oră, hai să profităm de ea. Crede-mă, mă umflu în pene de mândrie pentru tine, de cred c-am să plesnesc... Spune-mi, dragul meu, spune-mi mai degrabă, tu, cum te-ai descurcat?
— Bine, tată. Foarte bine, până acum.
Mă gândeam că dracul nu era chiar atât de negru, cum mi se păruse la început. Tata era mai în siguranţă printre *Căpoşi,* decât în orice altă unitate. Unde mai pui că aveam şi prieteni... Şi aceştia o să aibă grijă de el. Trebuie să găsesc o cale ca să-l anunţ pe Ace. Pentru că pe tata îl ştiam cum este: în mod sigur n-o să zică nimănui că-s fiul lui.
— Tată – l-am întrebat eu – de când te-ai înrolat?

— De mai mult de un an, Johnnie.

— Şi eşti deja caporal?

Mi-a surâs trist:

— Ştii cât de mare e cererea, în ultima vreme.

N-am mai insistat. Aşa era. Pierderile exercitau o presiune formidabilă. Şi producţia centrelor de instrucţie era total depăşită de cerere.

— Dar, tăticule, nu eşti... Cum să-ţi spun... nu eşti prea în vârstă pentru Infanterie? Adică, n-ar fi fost mai bine la Marină s-au la Intendenţă...

— Nu, *eu* am vrut la Infanteria Spaţială şi acolo am şi nimerit. Şi nu-s mai bătrân decât mulţi adjutanţi, măi băiete... Şi, ascultă-mă bine, chiar dacă am douăzeci şi trei de ani mai mult decât tine, asta nu înseamnă că, zor nevoie, trebuie să mă mişc cu scaunul rulant. Vârsta are şi ea unele avantaje, chiar şi în Armată.

Era mult adevăr în ce spunea. Îmi aminteam foarte bine că adjutantul Zim le acorda o primă şansă celor mai vârstnici, pe vremea când eram boboc. Şi eram absolut sigur că tata nu făcuse absolut nici o greşeală în perioada de instrucţie. Pentru el nu era nevoie de ameninţarea biciului. Probabil fusese considerat drept potenţial subofiţer, chiar înainte de obţinerea brevetului. Armata a avut întotdeauna nevoie de oameni maturi pentru acoperirea necesarului de gradaţi. Sistemul său de organizare paternalistă o cerea.

N-avea rost să-l mai întreb pe tata de ce alesese Infanteria Spaţială şi cum de fusese repartizat tocmai pe *Rodger...* Era cel mai frumos compliment pe care mi-l făcuse vreodată. Cât despre motivul principal care-l determinase să facă acest pas... eu îl cunoşteam: Mama... Nici unul, nici celălalt n-am îndrăznit să discutăm.

— Deci – am schimbat eu vorba – cum a fost? Şi unde?

— Păi, mai întâi am început instrucţia la Tabăra *San Martin.*

— Aha!... Dar *Currie?*

— *San Martin* este un centru nou. Dar, presupun, exerciţiile şi instrucţia sunt tot cele cunoscute. Am cerut repartizarea pe *Rodger Young,* dar prima dată n-am avut succes. Am nimerit la *Voluntarii lui McSlattery.* O unitate foarte bună.

— Aşa-i. Am auzit vorbindu-se de ea.

E drept că aveau o bună reputaţie. Nişte tipi daţi dracului, aproape la nivelul *Căpoşilor.*

— Mai bine spus, Johnnie, *a fost* o unitate bună. Am executat împreună cu ei o mulţime de lansări, am avut pierderi multe şi, după câtăva vreme, m-au avansat... (şi-mi arătă galoanele) : Tocmai fusesem avansat, când am ajuns pe Sheol...

— Pe Sheol? Păi, acolo am fost şi eu, tată!

— Ştiam. Sau mai bine zis, ştiam că unitatea ta participă la operaţiune. Noi eram la vreo sută de kilometri mai la nord, dacă nu mă-nşel. Tocmai le respinsesem contraatacul, când deodată au început să iasă din sol ca furnicile, mii şi mii... (înălţă din umeri) : Când totul s-a terminat, eram tot caporal, dar oamenii care mai rămăseseră nu erau destui nici pentru un pluton. Atunci m-au trimis aici. În mod normal, ar fi trebuit să fiu mutat la *The Kodiaks of King,* însă i-am făcut puţin tărăboi adjutantului însărcinat cu repartizările. Şi, în plus, după cum tu prea bine ştii, pe *Rodger Young* este vacant un post de caporal.

— Tu când te-ai înrolat exact, tată?

Nu era chiar cea mai potrivită întrebare. Dar voiam cu orice preţ să evit ca discuţia să alunece din nou către *Voluntarii lui McSlattery.* Nu se cade sa îi ceri orfanului sa îţi vorbească despre familia sa.

— La puţin timp după Buenos Aires – mi-a răspuns tata, absolut calm.

Am rămas un timp tăcuţi. Apoi el a adăugat, aproape murmurând:

— Nu sunt sigur că mă poţi înţelege, băieţel.

— Cum adică, tată?...

— Ei bine... nici mie nu mi-e uşor să-ţi explic. Moartea mamei tale a însemnat o lovitură îngrozitoare pentru mine dar... eu nu m-am înrolat ca s-o răzbun. Am făcut-o mai mult pentru tine...

— *Pentru mine!*

— Da, pentru tine, fiul meu... Eu te-am înţeles mai bine decât maică-ta. Dar nu era vina ei. Ce, o pasăre ştie ce-i acela înotul? Şi, mai mult, eu îmi dădeam seama care ţi-s *motivele* care te-au determinat să faci ce ai făcut, deşi nici măcar până astăzi nu-s sigur că, la vremea respectivă, tu ai acţionat în cunoştinţă de

cauză. Am fost în bună parte supărat şi datorită unui resentiment pe care-l încercam, resentiment care se explică prin certitudinea că tu ai procedat, cum aş fi vrut şi eu să procedez, dar n-am avut curaj. Tu m-ai ajutat pur şi simplu să mă hotărăsc şi, în plus, să-mi aleg arma. Trebuie să ştii că, atunci când te-ai înrolat tu, nu mă simţeam prea bine. Aveam şedinţe regulate la hipnoterapeut... Tu n-aveai de unde să bănuieşti... Şi singurul rezultat la care am ajuns în urma tuturor acelor consultaţii, fii atent, a fost diagnosticarea unei profunde stări de insatisfacţie. După plecarea ta, mi-am zis că toate necazurile ţi se datorează ţie. Dar nu era deloc aşa. O ştiam şi eu, şi doctorul. Poate presimţeam nenorocirile care ne pândeau? O lună înaintea decretării *stării de urgenţă,* întreprinderile noastre au fost convertite pe producţie militară.

O vreme, m-am simţit mai bine. Eram mult prea ocupat ca să mai am timp de hipnoterapeut. Apoi, dintr-o dată m-am trezit cu atâtea belele pe cap, câte n-am avut vreodată. (Se opri, apoi mă întrebă surâzând) : Spune-mi, băieţel, tu îi cunoşti bine pe civili?

— De un singur lucru sunt sigur: că nu vorbim aceeaşi limbă.

— O precizare foarte corectă... Ţi-o aminteşti pe doamna Ruitman, nu? Ei bine, la încheierea perioadei de instrucţie, deci cu câteva zile înainte de a pleca, am dat pe acasă. M-am întâlnit cu câţiva prieteni, am avut exact timpul cât să le spun *la revedere.* Ea, desigur nu putea lipsi... Şi ştii ce mi-a spus? *A, deci chiar te-ai hotărât să pleci? Auzi, dacă faci cumva escală pe Limite, te rog transmite salutările mele familiei Regatos.* N-am mai răbdat şi i-am spus atunci, cât mai delicat posibil, că mi-ar fi foarte greu, având în vedere că arahnidele au ocupat planeta Limite. Dar cotoroanţa, pas să priceapă... *O, dar nu-i o problemă! Ei sunt civili!*

— Clar...

Tata a surâs din nou cu amărăciune.

— Dar să revin unde rămăsesem... Deci traversam o perioadă în care toate, mai mult ca oricând, îmi mergeau pe dos. Când biata maică-ta s-a prăpădit, deşi ţineam atât de mult unul la altul... m-am simţit, într-un fel, eliberat. Şi atunci i-am transferat societatea pe numele lui Morales.

— Bătrânului Morales? Păi o să se descurce?

— Da. Trebuie. Doar nu suntem singurii care ne-am apucat de treburi de care nu ne-am fi crezut vreodată capabili... I-am cedat lui o parte din profituri, iar restul va merge în contul societăţii de binefacere *Surorile Carităţii* şi... în contul tău, dacă te vei întoarce şi vei avea nevoie de capital. Nu-ţi bate capul cu asta. Dar, în sfârşit, descoperisem cauza impasului în care ajunsesem. (Vocea aproape i se stinse): Trebuia să fac un act de curaj. Să-mi dovedesc mie însumi că sunt încă un om, nu un simplu animal care numai produce şi consumă...

În aceeaşi clipă, înainte de a-i putea răspunde ceva, din difuzoare s-a revărsat melodia: *...străluci-va în veci numele tău, Rodger Young! Străluci-va în veci numele tău, Rodger Young!*

O voce feminină a adăugat:

— Personalul este rugat să se prezinte la bord. Poarta *H.* Plecarea peste 9 minute!

Tata a sărit în picioare şi şi-a strâns actele.

— De data asta, anunţul e pentru mine! Fii prudent, băieţel... şi, mai ales, ia examenul!

— Îţi promit, tăticule!

M-a sărutat în grabă.

— Ne vedem când mă-ntorc!

Şi s-a îndepărtat în pas alergător.

***

În secretariatul biroului comandantului, sergentul de serviciu semăna leit cu sergentul Ho. Ba, chiar îi lipsea şi lui un braţ. Dar, în schimb, îi lipsea zâmbetul lui Ho.

— Adjutant Juan Rico. M-am prezentat la raport comandantului.

Şi-a aruncat ochii la pendula din perete.

— Nava cu care aţi venit a aterizat acum exact 73 de minute, ori mă-nşel?

A trebuit să-i povestesc totul. Când am terminat şi-a muşcat buza şi m-a privit cu un aer gânditor.

— Credeam c-am auzit toate scuzele posibile şi imposibile, cu care aş putea scrie o carte. Dar dumneata deschizi o nouă pagină. Dacă am înţeles eu bine, vrei să-mi spui că propriul tău

tată se prezintă chiar în acest moment, chiar la bordul navei de unde chiar dumneata ai fost detaşat?

— Dar ăsta-i adevărul, sergent. Se poate verifica... Caporalul Emilio Rico.

— Aici, n-avem obiceiul să verificăm spusele *tinerilor aspiranţi.* Dacă par să nu spună adevărul, se face o simplă adnotare la dosarul lor. Dar un tânăr care nu şi-a găsit timp să schimbe câteva vorbe cu bătrânul său tată, n-ar face nici două parale în ochii noştri. Problema e închisă.

— Mulţumesc, sergent. Trebuie acum să mă prezint comandantului?

— Ai făcut-o deja – îmi răspunse el, bifându-mi numele pe o listă. Cam peste o lună, s-ar putea să te convoace, împreună cu alţi zece aspiranţi. Până atunci, poftim ordinul de repartizare. Şi încă ceva... pentru început, îţi scoţi galoanele. Dar păstrează-ţi-le: s-ar putea să mai ai nevoie de ele... eventual. De acum înainte veţi fi *domnule,* simplu, fără adjutant.

N-are rost să vă mai descriu Şcoala de Elevi Ofiţeri. Era întru totul asemănătoare primei mele baze de instrucţie, numai că avea ceva mai multe cărţi. În fiecare dimineaţă, făceam instrucţie ca nişte simpli soldaţi, întovărăşiţi de lătrăturile adjutanţilor. După-amiaza, eram *cadeţi, domni* şi urmam cursurile unei mulţimi de discipline: matematică, ştiinţe naturale, galactografie, xenologie, hipnopedie, logistică, strategie, comunicaţii, drept militar, cartografie, arme speciale, psihologia comandantului... totul, totul, de la raţia de hrană a recrutului, până la înfrângerea lui Xerxes.

Şi uitam exact ce era mai important, cum să devii zmeul zmeilor care răspunde de alţi cincizeci de bărbaţi, pe care trebuie să-i comande şi să-i folosească, fără să-i răsfeţe vreodată.

Camerele noastre aveau duşuri şi paturi confortabile, pe care nu prea aveam însă timp să le apreciem. Pentru fiecare patru cadeţi era afectat câte un civil pe post de ordonanţă, în a cărui atribuţii intrau făcutul curăţeniei, lustruitul ghetelor şi întreţinerea uniformelor. Nu era un lux şi nimeni nu-l considera ca atare. Pur şi simplu ne scuteau de unele mărunţişuri strict

elementare, astfel încât să ne putem consacra cât mai mult timp îndeplinirii unor sarcini de cele mai multe ori imposibile.

Un minut pe lună aveam şi eu timp să visez şi atunci visam să invit un civil să împărtăşească şi el, tot o lună, existenţa de *huzur* a militarului!

Seară de seară, şi duminica toată ziua, buchiseam cursuri şi tratate, unul după altul, de ajunsesem să ne usture ochii şi să ne zgârie urechile. Când mai apucam să dormim (dar ce-i ăla, somn?), perna – o pernă hipnopedică – ne şuşotea alte cursuri.

Cântecele noastre de marş erau deosebit de interesante şi de antrenante: *No Army For Mine, No Army For Mine! I'd Rather Be Behind The Plow Any Old Time!, Don't Make My Boy a Soldier, The Weeping Mother Cried* şi altele de acelaşi gen.

Dar nu-mi aduc aminte să fi fost cu adevărat nefericit în toată această perioadă. Fără îndoială, pentru că n-aveam timp. Unde mai pui că iarăşi îmi apăruse în cale faimosul *prag,* de care trebuia să trec şi trăiam cu frica să nu eşuez. Mai ales că eram foarte slab la matematică, ceea ce mă neliniştea de-a binelea. Colegul meu de cameră, un colonist de pe Hesperus, avea un nume parcă predestinat, Angel[23], căci îşi pierdea nopţile dându-mi meditaţii.

Majoritatea instructorilor noştri erau mutilaţi. Doar câţiva dintre subofiţerii care ne antrenau în disciplinele de luptă erau întregi la corp, aveau doi ochi şi două urechi. Dar, chiar şi printre ei... cel care conducea antrenamentul de luptă-comando era complet paralizat, de la gât în jos. Purta un guler de plastic şi se deplasa într-un scaun electric cu comenzi verbale. Că avea o gură, şi nişte ochi, de nu-i scăpa nimic, iar când te analiza şi te critica...

La început m-am tot întrebat de ce toţi oamenii aceştia, în mod evident buni de trecut în *retragere,* nu se duceau pe la casele lor, să-şi vadă liniştiţi de pensie. Dar, după o vreme, am renunţat.

Eu cred că marele moment pe care l-am trăit în întreaga perioadă de formare a fost vizita sublocotenentului de marină Ibanez, cea cu ochii mari şi negri, aspirant-pilot pe corveta de transport *Mannerheim.* Chiar Carmencita personal, trăsnet de

---

[23] Angel: înger (en)

frumoasă în ţinuta ei albă a Marinei, minionă ca o păpuşică, şi-a făcut apariţia la ora apelului de seară din sala de mese. Carmencita a trecut prin faţa întregului rând de cadeţi aliniaţi, făcându-i să clipească uluiţi, şi s-a dus drept la ofiţerul de serviciu, căruia i-a pronunţat clar şi răspicat numele meu.

Ofiţerul de serviciu în săptămâna aceea era căpitanul Chandar. Eu mă îndoiesc că tipul i-a zâmbit vreodată chiar şi propriei mame... dar Carmencitei i-a surâs şi a admis, aproape cu uşurinţă, că aş exista. Urmarea a fost că, după o fulgerare a genelor ei imense, i-a spus că nava ei urmează să decoleze în curând şi că ea, personal, i-ar fi *deosebit de recunoscătoare* dacă ar binevoi să mă autorizeze să iau masa în oraş.

Drept care m-am pomenit cu un bilet de învoire pentru 3 ore, absolut neregulamentar, unic în analele Şcolii... să fi pus la punct Marina ceva tehnici noi de hipnotizare şi Carmencita să le fi testat pe ofiţerii Armatei... mai ştii? Ori era vorba de o armă mult mai veche?

În orice caz, drept rezultat am avut parte de unul din cele mai frumoase momente ale existenţei mele, care a coincis şi cu o creştere senzaţională a prestigiului meu în rândurile camarazilor de promoţie. Această seară glorioasă a meritat din plin cele două cursuri la care a trebuit să chiulesc a doua zi. Dar bucuria revederii noastre a fost întrucâtva întunecată de cele aflate: Carl fusese ucis pe Pluto, în timpul unei incursiuni a Ploşniţelor. Am folosit cuvântul *întrucâtva,* pentru că amândoi învăţasem să ne obişnuim cu asemenea ştiri.

Carmen reuşi să mă mai şocheze o dată, când, înainte de a ne aşeza la masă, îşi scoase boneta marinărească: din bogatele ei cosiţe negre ca pana corbului nu mai rămăsese nici urmă. Este de la sine înţeles că-mi era cunoscut obiceiul fetelor din Marină de a-şi rade capul, însă mie-mi rămăsese în minte o anumită imagine a Carmencitei cu pletele ei fâlfâind în bătaia vântului. Eu însumi nu-mi lăsam părul mai lung de o jumătate de centimetru. Era şi practic şi igienic. Dar, cum v-am spus, am fost totuşi şocat. Evident, pentru fetele-pilot din Marină, părul lung pune oarecare probleme, mai ales în starea de imponderabilitate.

Trebuie să vă mărturisesc ceva: din momentul în care am reuşit să estompez, sau mai bine zis să şterg această imagine mintală a Carmencitei de pe vremuri, am găsit-o chiar mai drăguţă aşa. Asta, pentru că ea era *atât de frumoasă* încât lipsa părului n-o afecta. Unde mai pui că asta o deosebea de fetele civile, având, într-un anume fel, acelaşi rol ca micile cranii de aur ale *Pisicilor Sălbatice.* În orice caz, aceasta îi conferea un plus de demnitate şi, pentru prima dată văzând-o cu capul descoperit am realizat că-i şi ea ofiţer, că şi ea luptă... şi că rămăsese foarte frumoasă.

M-am întors în acea seară ameţit de fericire, păstrând amintirea unui suav parfum. Când ne-am despărţit, Carmen mă sărutase.

Singurul curs de la Ş.E.O. (Şcoală de Elevi Ofiţeri) din care aş vrea să vă prezint unele extrase este cel de filozofie morală şi istorie.

Fusesem surprins să-l regăsesc în programă. După mine, n-avea nici în clin nici în mânecă cu tehnicile de luptă sau cu arta de a comanda o companie. Cursul se referea exclusiv la *motivele* războiului, ori acestea erau clare pentru toată lumea, înainte de a ajunge eu la Ş.E.O. Vreau să spun că un infanterist se bate pentru că-i infanterist, pentru că face parte din Infanteria Spaţială.

Atunci m-am gândit că, poate, acest curs de istorie şi filozofie morală nu era destinat decât acelora dintre noi (cam o treime) care nu fuseseră vreodată la şcoală. Aproape 20 la sută din cadeţii promoţiei mele nu erau originari de pe Pământ (şi acest enorm procentaj de coloniali înrolaţi mi-a spus multe). Cât despre ceilalţi, aceştia proveneau din teritorii unde istoria şi filozofia morală nu constituiau obiecte de învăţământ. Deci pentru mine, la început, părea un curs fără probleme, care să-mi permită să-mi mai trag şi eu sufletul în competiţia cu ceilalţi, cei pentru care contează fiecare zecimală.

Din nou mă înşelam. Nu era aceeaşi materie ca la colegiu. Trebuia s-o promovezi, dar nu printr-un examen. Mai rău. Aveai de răspuns la chestionare, să treci prin anumite teste şi probe... la care însă nu ţi se dădeau note. Singurul *criteriu* de apreciere

era opinia instructorului tău. Respectiv, el decidea dacă puteai deveni sau nu ofiţer.

Dacă el spunea *nu,* ajungeai în faţa unui consiliu care-ţi hotăra viitorul, care delibera asupra gradului ce îl vei primi sau care decidea trecerea ta în rândul civililor. Oricare ţi-ar fi fost performanţele pe câmpul de luptă, puteai fi retrimis să mai urmezi o nouă perioadă de instrucţie ca soldat şi s-o reiei de la zero.

Cursul de istorie şi filozofie morală funcţiona ca un fel de bombă cu explozie întârziată. În general, te trezeai brusc în miez de noapte şi începeai să te întrebi; *Ce naiba o fi vrut să spună când ne-a explicat....* Aşa mi s-a întâmplat şi mie, pe vremea când eram elevul d-lui Dubois. Pe atunci mă tot întrebam ce au de-a face istoria şi filozofia morală cu domeniile ştiinţifice. Ce legătură au cu chimia şi fizica? De ce nu le-or fi expediat peste gard, în curtea aiuriţilor de la secţia literară?

Dar eu nu-mi dădeam seama că dl. Dubois îmi furniza, încă de pe atunci, *motivaţia* hotărârii mele de a intra în luptă, şi care rămânea valabilă chiar şi acum, la atâta vreme de la începerea războiului.

În ce consta această motivaţie? Oare nu era absurd să-mi expun trupul meu atât de fragil şi muritor violenţelor unor străini ostili? Solda era mică, pericolele – nenumărate şi condiţiile de viaţă şi de luptă – aproape imposibile. Oare n-ar fi fost mai bine să rămân acasă, liniştit, lăsând lupta pe seama haimanalelor şi mitocanilor, că tot le place să se bată? Că doar străinii aceştia cu care suntem în război, mie personal nu-mi făcuseră niciodată nimic! La prima vedere, părea absurd!

Cât despre raţiunea de a te bate, numai pentru că eşti infanterist în Infanteria Spaţială... Doamne! Că doar n-am ajuns asemenea câinilor lui Pavlov! Nu... Atunci, hai să stăm şi să judecăm puţin.

Instructorul nostru, maiorul Reid, era orb. Din această cauză, erai de-a dreptul stingherit când îţi striga numele, îndreptându-şi privirea moartă a ochilor exact în direcţia ta... Tocmai studiam perioada care urmase războiului între Hegemonia Chineză şi Alianţa Ruso-Anglo-Americană după 1987... Când am aflat că San Francisco şi întreaga vale San Joaquin tocmai au fost

distruse. Mi-am zis că maiorul va atinge şi acest subiect. Până şi un civil ar fi făcut-o. Doar era clar că războiul intrase într-o fază decisivă: ori Ploşniţele, ori noi.

Dar el n-a făcut nici cea mai mică referire la San Francisco. L-a ales, la întâmplare, pe unul din *tonţii* clasei şi l-a pus să rezume Tratatul de la New Delhi şi să comenteze omisiunea privind soarta prizonierilor de război. Armistiţiul îi *uitase* pe prizonierii unei tabere şi-i eliberase pe cei ai celeilalte, oferindu-le posibilitatea de a se întoarce acasă (dacă o doreau) în haosul provocat de dezordini.

Victima desemnată de maior se apucă să îndruge despre calvarul prizonierilor neeliberaţi, supravieţuitorii a două divizii de paraşutişti britanici şi vreo câteva mii de civili, cei mai mulţi capturaţi în Japonia, în Filipine şi în Rusia, ulterior condamnaţi pentru *crime politice.*

— ... se numărau printre ei, de asemenea, mulţi alţi prizonieri militari, care fuseseră prinşi... adică, vreau să spun... că erau deja în captivitate înainte de începerea războiului. Se spune chiar c-ar mai fi fost şi prizonieri dintr-un război anterior. Cifra exactă a prizonierilor neeliberaţi nu s-a cunoscut niciodată. După cele mai corecte estimări, acesta s-ar situa în jur de 65.000.

— *Cele mai corecte?* – îl întrerupse maiorul.

— Păi... asta-i cifra care scrie în carte, domnule maior.

— Aaa... Atunci foloseşte cuvintele care trebuie şi exprimă-te precis. Cifra care s-a avansat *atunci* era inferioară sau superioară a 100.000?

— Păi... nu ştiu, domnule maior.

— Nimeni n-o ştie. Era peste 1.000?

— Probabil, domnule maior. Adică, în mod sigur.

— Exact. Pentru că numărul celor care reuşiseră să evadeze era deja superior. Îmi pare rău, dar constat că nu aţi citit cu atenţie acest curs. *Domnule Rico!*

Îmi venise mie rândul.

— O mie de prizonieri neeliberaţi... constituie un motiv suficient pentru justificarea reluării unui război?

N-am ezitat nici o clipă:

— Da, domnule maior. Un motiv arhisuficient.

— Arhisuficient... Foarte bine... Dar un singur prizonier neeliberat ar fi fost suficient, ca motiv, pentru reluarea ostilităţilor?

De data asta, am şovăit. Eu cunoşteam răspunsul Infanteriei Spaţiale, dar mă gândeam dacă ăsta ar fi răspunsul care îl dorea maiorul.

— Haide, domnule! Haide! – îmi zise el. Ca limită superioară, avem cifra de 1.000 de prizonieri. Acum să luăm în consideraţie şi limita inferioară... Doar n-o să-mi spui că ai fi dispus să achiţi o factură a cărei sumă variază *între una şi o mie de lire.* Ori, un război reprezintă o factură foarte importantă. Înţelegi esenţa problemei? Să rişti existenţa unei naţiuni sau două, în fond pentru salvarea vieţii unui singur om... Care, poate nici nu merită? Poate a şi murit între timp? În fiecare zi, mii de fiinţe omeneşti îşi pierd viaţa accidental... atunci de ce să ne punem o asemenea problemă pentru un singur om? Răspunde! Da sau nu... Faci o clasă întreagă să te aştepte!

Mi-am zis: fie ce-o fi... şi i-am dat răspunsul infanteristului.

— Da, domnule maior.

— Da? Ce?

— Nu contează dacă-i un singur om sau o mie, domnule maior. Trebuie să te lupţi.

— Ohaha! Deci numărul prizonierilor nu constituie un factor de raportare directă!.. Foarte bine! Acum, aştept justificarea răspunsului.

Cu asta mă-ncuiase. Ştiam că am dat răspunsul corect. Dar nu ştiam de ce.

— Vorbiţi, domnule Rico. Aceasta este o ştiinţă exactă. Dumneata ai enunţat o lege matematică. Dar trebuie s-o demonstrezi. S-ar putea ca cineva, pornind de la afirmaţia dumitale, să creadă – prin analogie – că un cartof valorează tot atâta cât o mie, nu?

— Nu, domnule maior!

— De ce, nu? Dovedeşte-mi-o!

— Oamenii nu-s cartofi!

— Ohoho, foarte bine, domnule Rico! Dar cred că, pentru ziua de astăzi, am chinuit suficient bietul dumneavoastră creier şi aşa suprasolicitat. Dar am să te rog să-mi aduci o justificare

logică, în scris, a răspunsului pe care mi l-ai dat. Şi am să-ţi ofer un punct de plecare. Aruncă-ţi puţin ochii pe paragraful 7 al capitolului pe care l-am pus în discuţie astăzi... Şi, acum, domnule Salomon! Cum a evoluat situaţia politică din epoca Dezordinilor şi până în prezent? Şi în ce constă justificarea sa morală?

De bine, de rău, Sally se apucă să răspundă la primul punct. În realitate, nimeni n-ar fi în stare să descrie în detaliu naşterea Federaţiei. Ea s-a constituit cam aşa. La sfârşitul secolului al XX-lea, guvernele diferitelor naţiuni se prăbuşeau unul după altul. Trebuia ceva care să umple vidul creat. Veteranii jucaseră şi ei un rol important. Ei tocmai pierduseră un război. Cea mai mare parte dintre ei n-aveau un loc de muncă şi stipulaţiile Tratatului de la New Delhi îi lăsaseră fără vreun mijloc de subzistenţă. Dar ei învăţaseră să se lupte. N-a fost o adevărată revoluţie. Semăna, mai degrabă, cu ce se întâmplase în Rusia anului 1917. Sistemul se prăbuşise, pentru a fi înlocuit cu altceva.

Primele evenimente, semnalate la Aberdeen, în Scoţia, sunt un exemplu tipic.

Câţiva veterani s-au constituit într-un comando de supraveghere, având drept obiectiv combaterea violenţelor şi a tâlhăriilor. Au spânzurat câţiva indivizi (printre care şi doi veterani) şi apoi s-au transformat într-un Comitet. Din aceştia nu puteau face parte decât veteranii. Poate era arbitrar, dar ei nu aveau încredere decât într-ai lor. Astfel, ce fusese la început o simplă măsură de urgenţă, a devenit – pe parcursul a una sau două generaţii – o Constituţie.

Este foarte posibil că acei veterani scoţieni, care nu ezitaseră să-i spânzure chiar pe unii din foştii lor camarazi, ajunseseră la concluzia că, date fiind împrejurările, n-aveau de ce să mai primească ordine din partea civililor, toţi nişte lichele, şobolani şi javre, o adunătură de profitori, trădători şi colaboraţionişti... N-aveau altă soluţie decât să-i lase pe foştii soldaţi să reconstruiască lumea, făcând ce li se ordonă. Eu cred că aşa s-a întâmplat, pentru că şi eu aş fi procedat la fel. Dealtfel şi istoricii sunt cu toţii de acord că, în aceea epocă istorică, antagonismul între civili şi soldaţii veterani depăşea orice ne-am putea închipui noi în zilele noastre.

Sally nu făcu nici o referire la manual. În cele din urmă, maiorul îl întrerupse:

— Domnule Salomon, dumneata, îmi vei prezenta, tot pentru cursul de mâine, un rezumat de 5-6 pagini. Iar acum, te-aş ruga să-mi explici pentru ce – în afara oricărei justificări istorice, teoretice sau practice – privilegiul cetăţeniei nu se acordă decât veteranilor?

— Păi... pentru că au fost selecţionaţi, domnule maior. Sunt mai inteligenţi.

— Aberant!

— Domnule maior?

— E un cuvânt prea greu pentru dumneata, domnule Salomon? Defineşte drept stupid conceptul dumitale. Cei care-şi satisfac serviciul nu-s mai buni decât civilii. Ba, în multe cazuri, civilii se dovedesc chiar mai inteligenţi. Cu asta s-a şi încercat tentativa de *coup d'état* care a precedat Tratatul de la New Delhi: lăsaţi elita intelectuală să conducă şi veţi realiza utopia. Şi vă este cunoscut cât ne-a costat. Ştiinţa, în ciuda efectelor benefice din punct de vedere social pe care le poate aduce, nu este deloc o virtute socială. Cei care se reclamă drept adepţii ei, sunt mult prea adesea numai nişte egocentrişti, lipsiţi de cel mai elementar simţ al responsabilităţii sociale. Te-ai mai luminat un pic, scumpule domn?

— Hm... Cei care-şi satisfac Serviciul sunt disciplinaţi, domnule maior.

Tonul maiorului deveni amabil, chiar prea amabil.

— Sunt sincer dezolat. Această seducătoare teorie nu este coroborată de fapte. Dumneata, ca dealtfel şi eu, nu putem vota atâta vreme cât suntem în Serviciu. Şi nimeni nu poate dovedi că disciplina militară formează totodată şi oameni socialmente disciplinaţi. Nivelul criminalităţii este sensibil egal printre civili şi printre veterani... şi unde mai pui că dumneata uiţi că, în timp de pace, cea mai mare parte a veteranilor provin din unităţile auxiliare, care nu sunt supuse rigorilor strictei discipline militare. Cu toate acestea, ei au drept de vot. (Maiorul surâse). Domnule Salomon, întrebarea mea era cu tâlc. Singurul motiv care ne face să trăim conform sistemului actual este de ordin practic şi stă la baza multor alte sisteme: *el funcţionează.*

Totuşi, analiza tuturor detaliilor este foarte instructivă. În decursul întregii istorii, oamenii s-au străduit să remită puterea în mâinile celor care să ştie s-o folosească cu înţelepciune, pentru binele tuturor. Unul dintre primele sisteme a fost cel al monarhiei absolute, în apărarea căruia se făceau referiri pasionale la *dreptul divin* al regilor.

Câteodată, acest privilegiu al alegerii n-a fost lăsat doar în voia Domnului. De exemplu, suedezii şi-au ales drept conducător un francez, pe generalul Bernadotte. Dezavantajul acestei abordări e stocul limitat de indivizi de genul lui Bernadotte.

Dar ăsta nu-i un exemplu.

Ansamblul sistemelor merge de la monarhia absolută, la anarhia totală. Omenirea a încercat mii de sisteme şi i s-au propus alte câteva mii, printre care şi straniul comunism de furnicar, eronat denumit de Platon *Republica* în dialogul omonim. Dar motivaţiile au fost întotdeauna de ordin moral: găsirea unei forme de guvernământ, în acelaşi timp şi stabilă, şi benefică.

Toate sistemele au încercat să ajungă la acest rezultat limitând privilegiul dreptului de vot la acei oameni care erau *presupuşi* a fi suficient de înţelepţi ca să-şi exercite acest drept. Fiţi atenţi: toate sistemele. Până chiar şi democraţiile cele mai liberale interziceau acest drept la peste un sfert din populaţia lor, pe baza unor criterii legate de vârstă, loc de naştere, plata impozitelor, cazier judiciar... şi aşa mai departe. (Maiorul surâse cu cinism). Sincer să fiu, eu personal nu văd în ce ar consta diferenţa între votul unui creştin de 30 de ani şi cel al unui geniu de 15 ani... Mă refer la era *dreptului divin la vot al cetăţeanului obişnuit...* În sfârşit, ce-a fost, a fost, şi oamenii din acele timpuri şi-au plătit din plin greşelile.

După cum am amintit, privilegiul dreptului la vot a fost acordat conform unor reguli multiple şi variate; după naştere, pe baze ereditare, după rasă, sex, proprietate, nivel de educaţie, prin concesionare... Toate sistemele au fost experimentate, toate au funcţionat, însă niciunul într-un mod satisfăcător. Toate s-au prăbuşit datorită propriilor erori sau au fost răsturnate, fiind considerate drept tiranice.

Sistemul nostru e oarecum mai aparte... mai degrabă satisfăcător. Unii se plâng, dar nimeni nu se revoltă. Libertatea individului n-a fost niciodată mai mare, în toată istoria; legile nu-s multe, impozitele sunt reduse şi nivelul de viaţă este pe atât de ridicat, pe cât o permite productivitatea societăţii.

Criminalitatea este foarte scăzută. De ce? În mod sigur, nu pentru că aceia care au drept la vot sunt mai inteligenţi decât ceilalţi. Acest argument l-am respins deja. Domnule Tammany... puteţi să ne spuneţi pentru ce sistemul nostru este mai eficient decât toate celelalte care l-au precedat?

N-aveam idee de unde venea Clyde Tammany. Până atunci îl crezusem indian.

— Hm... Eu cred că datorită numărului redus al electorilor. Ei constituie un grup restrâns, conştient de importanţa deciziilor pe care le adoptă... şi, implicit, de consecinţele acestora.

— Îţi repet că avem de-a face cu o ştiinţă exactă. Eu nu te întreb ce *crezi* şi de altfel ce-ai spus este inexact. Nobilii au deţinut puterea într-o mulţime din sistemele trecutului, ei constituiau un grup restrâns şi perfect conştient de importanţa prerogativelor sale. Mai mult, ar trebui să ştii că procentajul cetăţenilor cu drept de vot, faţă de totalul populaţiei adulte, nu reprezintă întotdeauna o fracţiune minoră. Acesta ajunge până la 80 la sută pe Iskander, faţă de 3 la sută la unele naţiuni pe Pământ. Şi, cu toate acestea, sistemul de guvernare este unul şi acelaşi pentru toţi. Cetăţenii cu drept de vot nu sunt deloc selecţionaţi. Nu-s nici mai inteligenţi şi nici nu au însuşiri deosebite, după cum nu sunt nici special şcolarizaţi în vederea exercitării drepturilor lor suverane. Atunci, spune-mi care ar fi diferenţa între cei aleşi prin vot în zilele noastre şi trecutele guvernări? Dar dumneata crezi, bănuieşti, presupui... Îţi voi spune eu în ce constă diferenţa absolută: în sistemul nostru, fiecare alegător, fiecare funcţionar este un cetăţean care a dovedit, prin înrolarea sa voluntară în Serviciu, că pune salvarea, apărarea comunităţii, mai presus de propriile interese personale.

Şi asta este o diferenţă esenţială.

Poate că nu-i chiar atât de inteligent sau poate conştiinţa civică nu-i este strălucită, dar valoarea sa medie este

considerabil superioară oricărei clase conducătoare din veacurile trecute. (Maiorul făcu o pauză ca să-şi plimbe degetele pe cadranul unui ceas antic cu limbi, „citind” ora). Aproape c-am terminat ora de curs şi am avut de stabilit care ar fi cauza morală a succesului sistemului nostru de guvernare. Succesul permanent nu-i în nici un caz efectul hazardului. Nu uitaţi că noi vorbim despre o ştiinţă, nu despre interpretarea viselor. Universul este ce este, nu ce am dori noi să fie. A vota, înseamnă a participa la exercitarea autorităţii. O autoritate supremă, din care derivă toate celelalte... Între care şi aceea de care mă bucur eu, şi care-mi permite să vă hărţuiesc o dată pe zi. *Puterea,* dacă vreţi să o numiţi aşa! Dreptul de vot, dreptul cetăţeanului, înseamnă putere, putere în adevăratul sens al cuvântului, puterea Fierului şi a Focului. Fie că-i exercitată de zece oameni, fie de zece miliarde de oameni, autoritatea politică înseamnă *puterea*!

Însă acest univers este format din dualităţi conjugate. Spuneţi-mi, domnule Rico... care este reciproca autorităţii?

— Responsabilitatea, domnule maior.

— Bravo! Din motive practice, morale şi matematice verificabile, autoritatea şi responsabilitatea trebuie să fie egale, în caz contrar existând riscul unui dezastru la fel de inevitabil ca şi scurgerea curentului între două puncte cu potenţiale diferite. A se permite exercitarea unei autorităţi lipsite de responsabilitate, înseamnă a deschide poarta dezastrului. Pe de altă parte, a-l face pe un om responsabil de fapte pe care nu le poate controla, este o certă dovadă de imbecilitate. Democraţiile erau instabile în măsura în care cetăţenii lor nu erau responsabili de modul în care îşi exercitau dreptul suveran de autoritate... Nimeni n-auzise pe atunci de acest unic tribut, de modul în care îşi exercitau dreptul suveran de autoritate... Nimeni n-auzise pe atunci de acest unic tribut pe care-l suportăm noi acum. Nimeni nu încercase să determine dacă un cetăţean era socialmente responsabil, în măsura în care el îşi exercită autoritatea literalmente în mod nelimitat. Dacă el a votat imposibilul, atunci rezultatul a constat în obţinerea dezastrului ceea ce a condus în mod inevitabil la tragerea sa la răspundere, la eliminarea sa, odată cu fragilul său templu.

Sistemul nostru, la primă vedere, nu diferă prea mult de celelalte. Noi trăim într-o democraţie care nu este deloc limitată de rasă, credinţă religioasă, naştere, avere, sex sau convingeri. Este un sistem în care fiecare poate dobândi dreptul de decizie după un Serviciu relativ uşor şi, în mod obişnuit, de scurtă durată. Însă diferenţa este cea care separă un sistem eficace, bazat pe fapte, de un sistem cu desăvârşire instabil. Dreptul suveran la vot este forma finală a autorităţii umane şi trebuiesc luate toate măsurile că cei care îl dobândesc sunt gata să accepte supremul risc al responsabilităţii sociale. Dacă doresc să participe la conducerea Statului să fie gata, în aceeaşi măsură, să-şi rişte viaţa – şi chiar să şi-o piardă – pentru binele aceluiaşi Stat. Un maximum de responsabilitate este astfel compensat de un maximum de autoritate. Două măsuri, două greutăţi perfect egale.

Acum, poate să-mi spună cineva dintre voi, de ce n-a existat niciodată vreo revoluţie împotriva sistemului nostru? Contrar celor întâmplate tuturor sistemelor de guvernare care ne-au precedat? Şi în ciuda tuturor protestelor şi plângerilor care ne ajung la urechi?

Unul dintre cei mai vechi dintre noi se hotărî să răspundă.

— Domnule maior, revoluţia este imposibilă.

— Da, dar de ce?

— Pentru că revoluţia, revolta armată, are la origine nu numai nemulţumirea, ci şi agresivitatea. Revoluţionarul trebuie să fie capabil să se lupte şi să moară. Dacă elementele agresive sunt câinii ciobăneşti, atunci oile nu-ţi vor crea niciodată probleme.

— Mda... Destul de bine formulat... De obicei mă feresc de exemplificări imagistice, însă aceasta rezumă destul de bine faptele. Adu-mi, totuşi, o dovadă matematică mâine... Ne-a mai rămas exact timp pentru o singură întrebare... Însă voi veţi fi cei care întreabă şi eu cel care răspunde. Cine încearcă?...

— Domnule maior... Pentru ce... De ce nu se merge până la capăt? De ce n-ar fi obligată toată lumea să-şi facă stagiul în Serviciu, astfel ca toată lumea să poată vota?

— Tinere... dumneata ai fi în stare să-mi redai vederea?

— Păi... Nu... Sigur că nu, domnule maior.

— Totuşi, dacă ai încerca, ar fi mult mai uşor decât să cauţi să conferi virtuţi morale sau simţul responsabilităţii sociale cuiva care nu le are. Cuiva care nu le simte lipsa şi care le respinge ca pe o povară inutilă. Tocmai de aceea e atât de greu să te înrolezi şi atât de uşor să demisionezi. Responsabilitatea socială necesită imaginaţie, lealitate şi devotament, mai mult decât la nivelul familial sau de clan... Toate aceste virtuţi superioare nu se pot dezvolta decât cu acordul deplin şi conştient al omului. Încercaţi să i le impuneţi şi el le va respinge. Deseori, în trecut armatele erau formate din soldaţi recrutaţi în baza serviciului militar obligatoriu. Mergeţi la bibliotecă şi consultaţi raportul psihiatric privindu-i pe prizonierii care au suferit spălarea creierului, prin anii '950, în timpul aşa-numitului război din Coreea. Este vorba despre Raportul Mayer pe care îl vom analiza mai târziu. Maiorul îşi atinse din nou cadranul ceasului cu degetele. Sunteţi liberi.

După cum vedeţi, cu maiorul Reid n-aveai timp de lenevit. Dar nici nu te plictiseai. Cu altă ocazie mă alesesem cu alta din acele teze, cu care te cadorisea cu atâta largheţe. Atunci mă găsisem eu să sugerez ideea că Cruciadele ar fi fost diferite de majoritatea altor războaie. Am fost executat pe loc şi am primit următorul plan de teză:

a) Temă: demonstraţi că războiul şi perfecţiunea *morală au la bază aceeaşi zestre genetică.*

b) *Enunţ: toate războaiele izbucnesc sub presiunea exercitată de creşterea demografică* (Da, da, chiar şi Cruciadele, deşi este necesară totodată luarea în considerare a principalelor căi comerciale, a ratei natalităţii şi a altor câtorva elemente). *Oricare morală decurge din instinctul de supravieţuire. Atitudinea morală este o atitudine de supravieţuire, care transcende nivelul individului. Cazul tatălui care îşi dă viaţa pentru a-şi salva copiii. Presiunea demografică rezultă în urma procesului de supravieţuire în detrimentul altuia, şi războiul – ca rezultat al presiunii demografice – decurge din acelaşi instinct ancestral, care se află la originea oricăror reguli morale adaptabile fiinţei umane.*

e) *De demonstrat: Este posibilă abolirea războiului prin reducerea ritmului de creştere a populaţiei, punând astfel capăt*

tuturor nenorocirilor, în paralel cu elaborarea unui cod moral prin care numărul populaţiei să fie limitat în funcţie de resursele disponibile.

Fără să mă refer aici la utilizarea şi justificarea morală a natalităţii planificate, se poate constata dintr-o simplă privire că orice specie a cărei creştere a încetat, a fost înlăturată de celelalte aflate în expansiune.

Dar, hai să presupunem că specia umană ar reuşi să echilibreze rata natalităţii cu rata mortalităţii şi ar realiza pacea eternă. Ce s-ar întâmpla atunci? Păi, să zicem că joia viitoare, Ploşniţele vor debarca şi vor masacra şi ce-a mai rămas din această rasă care s-a debarasat de mocofanii aceia de soldăţoi. Şi atunci nimeni în univers nu va mai auzi vorbindu-se de noi. Ceea ce este foarte posibil să se şi întâmple.

Sau... sau noi vom fi primii care să lovim.

Ambele rase sunt inteligente, înverşunate şi amândouă au nevoie de spaţiu.

Ştiaţi că presiunea demografică ne-ar putea împinge să ocupăm toate planetele locuibile din univers, într-un interval de timp incredibil de scurt? O clipită, comparat la scara duratei vieţii omeneşti?

Încercaţi să calculaţi. Este o expansiune cu dobândă compensată.

Dar omul are *dreptul* să se răspândească în întregul univers?

În fond, ce este omul: un animal sălbatic dotat cu voinţa de a supravieţui. Până acum, s-a dovedit capabil de asta, eliminându-şi toţi adversarii. Bineînţeles, dacă nu ne-am apuca să considerăm că tot ce s-a spus în decursul întregii istorii despre morală, război, politică, religie, n-are absolut nici un sens.

Universul va fi cel care ne va da răspunsul. Vom şti atunci dacă omul are *dreptul* să-l invadeze.

Până una, alta, Infanteria Stelară este la post, în permanentă alertă, gata să susţină interesele umanităţii.

***

Perioada de instrucţie apropiindu-se de sfârşit, fiecare dintre noi a fost repartizat să servească o vreme sub ordinele unui comandant-instructor, la bordul unei nave de luptă. Era o probă eliminatorie, înaintea examenului final, deoarece respectivul

comandant decidea dacă ai sau nu stofă de ofiţer. Bineînţeles, la nevoie exista şi posibilitatea să ceri să fii totuşi reexaminat de o comisie, dar eu n-am auzit să fi existat cineva care s-o facă. Sau te întorceai cu brevetul sau nu mai auzea nimeni de tine. În această din urmă categorie intrau şi morţii.

Trebuia să avem efectele pregătite în permanenţă de plecare. S-a întâmplat odată ca, la ora mesei, toţi elevii ofiţeri din compania mea să fie convocaţi. Au plecat în pas alergător, fără să mai aibă timpul să ia măcar o îmbucătură, iar eu m-am pomenit, în modul cel mai penibil, promovat comandant de companie.

Două zile mai târziu, mi-a venit şi mie rândul.

M-am năpustit spre biroul comandantului, cu sacul de efecte pe umăr, emoţionat şi excitat. Mă săturasem până peste cap de cursuri şi-mi ziceam că vreo câteva săptămâni de lupte într-o bună tovărăşie era exact ce-mi trebuia!

Am trecut pe lângă nişte cadeţi ce se deplasau în formaţie către sala de curs, feţele lor arborau aceea expresie tragică a elevului ce a comis o greşeala în urma căreia va fi dat afară din rândurile ofiţerilor. Dintr-o dată m-am pomenit fredonând un cântecel, am făcut asta până la uşa comandantului. Când mai aveam câţiva paşi până la biroul comandantului am tăcut.

La uşă mai erau doi cadeţi, Hassan şi Byrd. Hassan, poreclit şi Hassan *Asasinul,* era cel mai în vârstă din promoţia noastră. Semăna cu duhul ieşit din lampa lui Aladin, iar Birdie părea că-i peste tot, în acelaşi timp. Mai ales dacă făceai vreo boroboaţă.

Comandantul mă aştepta în scaunul său cu rotile. Nu se ridica din el decât la inspecţiile de Duminică şi la parade, cred că statul în picioare şi mersul erau dureroase pentru el. Dar asta nu înseamnă că nu te întâlneai cu el – puteai să fii la tablă, rezolvând o problemă, să te întorci şi să găseşti scaunul cu rotile în spatele tău şi pe colonelul Nielssen citindu-ţi greşelile.

Nu dădea niciodată buzna în sala de curs. Dealtfel, chiar interzisese să se strige *Drepţi!.* Însă apariţia lui îşi făcea întotdeauna efectul. Ubicuitatea colonelului Nielssen ne neliniştea pe toţi.

Adevăratul său grad era cel de amiral în flota spaţială. Avea gradul temporar de colonel, doar ca să poată comanda şcoala.

Această informaţie îmi fusese confirmată de un subofiţer de intendenţă, care-mi spusese că *domnul colonel* ar putea deveni oricând doreşte general. Ceea ce uimea era faptul că acceptase diminuarea soldei, proporţional cu gradul, numai şi numai ca să-i poată instrui pe viitorii ofiţeri. Dar, vorba jupânului Ace, dacă ăsta-i este gustul!

La intrarea noastră, îşi ridică privirea şi ne spuse:

— Bună ziua, domnilor! Luaţi loc şi relaxaţi-vă.

M-am aşezat, dar n-am reuşit să mă relaxez.

Comandantul îşi dirijă scaunul-rulant până la automatul de cafea, prepară patru ceşti şi Hassan ni le distribui. N-aveam nici un chef de cafea, dar un cadet nu-şi poate permite să refuze ospitalitatea comandantului.

— Domnilor, repartizările dumneavoastră se află la mine, ca, dealtfel, şi gradele provizorii ce le veţi avea. Dar aş dori să fiţi pe deplin conştienţi de statutul vostru.

Mai avusesem parte de câteva predici privind acest subiect. Nu eram ofiţeri decât pentru necesităţile instrucţiei şi pentru examen. Statutul nostru prevedea că suntem cu titlu *supranumerar, probatoriu şi provizoriu.* La întoarcere, vom redeveni cadeţi şi puteam fi exmatriculaţi oricând, pe baza unui simplu aviz al unuia dintre ofiţerii comisiei de examinare.

La bord urma să avem funcţia de *locotenent rangul III,* grad fantezist părând a fi la fel de important ca a cincea roată la căruţă, ceva între aspirant şi veritabil ofiţer de bord. Daca te pomeneai salutat ca *locotenent rangul III*, mai mult ca sigur, era din cauza întunericului de pe coridor.

— Desigur, solda voastră rămâne neschimbată şi veţi fi numiţi tot *domnule* de cei care vi se adresează. Singura schimbare va fi la uniformă, respectiv galoanele voastre vor fi ceva mai discrete, chiar şi faţă de cele de cadet. Nu uitaţi că sunteţi în continuare în perioada de instrucţie, atâta vreme cât n-aţi fost încă declaraţi oficial ofiţeri. Poate vreunul dintre voi să-mi spună de ce aţi fost desemnaţi fiecare drept *locotenent rangul III*?

Bună întrebare, pe care eu însumi mi-o pusesem. De ce primeam nişte grade, în fond, inexistente? Ei, dacă era să mă iau după ce scrie în manual…

— Domnule Byrd? – întrebă comandantul.

— Hm... Ca să ni se ofere un post de comandă, domnule colonel.

— Exact.

Comandantul se apropie de organigrama care ocupa un perete întreg şi indică un dreptunghi aflat în imediata apropierea a celui care menţiona numele său; legenda menţiona: *ASISTENT AL COMANDANTULUI – DOMNIŞOARA KENDRICK.*

— Domnilor, mi-ar fi deosebit de greu să conduc această şcoală fără d-ra Kendrick. În mintea ei este o întreagă arhivă şi oricare dintre dosare îmi este imediat accesibil. (Apasă un mic buton de pe braţul scaunului rulant şi întrebă cu voce tare) Domnişoară Kendrick, care este ultima notă a cadetului Byrd la jurisdicţia militară, vorbesc de ultima perioadă?

— 93 la sută, domnule comandant – răsună vocea d-rei Kendrick.

— Mulţumesc. Vedeţi? Aş semna cu ochii închişi orice document vizat de d-ra Kendrick... dar nu mi-ar place deloc ca vreo nu-ştiu-care comisie de anchetă să descopere de câte ori a semnat ea în locul meu... Ia spune-mi, domnule Byrd... dacă eu mor subit, acum, pe loc, d-ra Kendrick ar putea să comande în locul meu?

— Ei bine... bun... eu cred că în problemele curente, ar putea...

— N-ar putea *nimic!* – mârâi colonelul. Absolut nimic, atâta vreme cât colonelul Chauncey nu i-ar fi ordonat! Ea este o fată inteligentă, plină de calităţi şi la prima vedere pare, că pricepe mai bine decât dumneata, şi mai repede... *că nu ocupă un post de comandă şi deci n-are nici o autoritate!*

Postul de comandă nu-i o simplă vorbă goală. Este la fel de real ca un pumn în gură. Dacă te-aş trimite în luptă cu gradul de cadet, domnule Byrd, singurul lucru pe care l-ai putea face ar fi să transmiţi ordinele. Dacă comandantul companiei dumitale ar fi ucis, iar dumneata i-ai da un ordin unui simplu soldat – chiar un ordin corect şi judicios exprimat – ai face o greşeală, iar soldatul ar greşi şi el, dacă l-ar executa. Cadetul nu poate deţine o funcţie de comandă. El nu există din punct de vedere militar. Cadetul n-are grad. Nu ocupă nici un post. Este un student care

urmează să devină un militar... care speră să devină ofiţer... În caz contrar, urmând să-şi recapete gradul anterior. El se supune disciplinei militare, dar încă nu aparţine Armatei. Acesta-i motivul!

Zero. Zero barat! Asta-i bună, cadetul nici nu mai face parte din Armată!...

— Domnule colonel!

— Da? Spune, tinere... domnule Rico.

Mă luase gura pe dinainte. Dar de vorbit, trebuia să vorbesc.

— Deci... deci dacă nu mai facem parte din Armată... nu mai facem parte nici din Infanteria Stelară... domnule colonel?

Colonelul nu mă scăpa din ochi.

— Te deranjează asta, domnule Rico?

— Păi... nu-mi prea place, domnule colonel.

Ca să fiu sincer, mă îngrozea. Mă simţeam gol şi fără apărare.

— Mda, înţeleg... (în orice caz, nu prea supărat) Tinere, te rog să mă laşi pe mine să mă ocup de aspectele spaţial-juridice ale discuţiei.

— Dar...

— E un ordin. Administrativ vorbind, dumneata nu mai faci parte din Infanteria Stelară. Dar ea nu te-a uitat. Infanteria nu-şi uită niciodată oamenii, oriunde ar fi ei. Dacă mori acum, vei fi incinerat cu gradul de sublocotenent al Infanteriei Stelare. (Se întrerupse pentru a întreba) Domnişoară Kendrick, dl. Rico de pe ce navă provine?

— *Rodger Young,* domnule comandant.

— Mulţumesc... Deci Infanteria Stelară de pe *Rodger Young* alcătuind Compania a II-a de luptă, indicativ *George,* din Regimentul 3, din cadrul Diviziei I-a Stelară... altfel numită Compania *Căpoşilor* (Nu ezitase nici o clipă în enumerare; îi fusese de-ajuns să audă numele navei). Este o unitate excelentă, domnule Rico. Oameni îndrăzneţi şi de temut. Ultimele ordine ce le veţi primi vor fi comunicate şi unităţii, şi sub indicativul acesteia veţi figura în Sala Memorială. Când un cadet îşi pierde viaţa în luptă, este avansat post-mortem.

M-am simţit uşurat şi, în acelaşi timp, copleşit de un val de nostalgie, astfel că una sau două secunde n-am mai urmărit firul discuţiei.

— ...şi dacă nu mă veţi mai întrerupe tot timpul, veţi avea o şansă să vă mai revedeţi unităţile voastre. La bordul navelor unde sunteţi repartizaţi, veţi fi ofiţeri pentru că, pur şi simplu, nu puteţi rămâne într-o postură pasivă. Trebuie să vă bateţi, să primiţi şi să daţi ordine. Ordine *legale*, pentru că veţi avea un grad şi veţi face parte dintr-o unitate. Ba, mai mult, din moment ce ocupaţi un post de comandă, puteţi fi în măsură să vă asumaţi pe loc, la nevoie o funcţie superioară. Dacă sunteţi ajutorul comandantului de companie şi dacă acesta este ucis... din acea clipă, deveniţi, automat, comandantul de companie! (Încuviinţă din cap). Da, aţi auzit bine. N-am zis că *sunteţi pe post* de comandant de companie, într-un asemenea caz nu mai sunteţi nişte cadeţi în curs de instruire. Nu mai sunteţi *elevi-ofiţeri în probe.* Nu, deveniţi dintr-odată Şeful, Bătrânul, Patronul, Boss-ul şi veţi descoperi, cu o strângere de inimă, că toţi ceilalţi, dar absolut toţi ceilalţi, depind exclusiv de voi. Vouă vă revine greaua sarcină de a le spune cum să procedeze ca să înainteze, cum să lupte ca să-şi îndeplinească misiunea, cum să supravieţuiască! Trupa ştie un singur lucru: să urmeze ordinele vocii comandantului. Ori, această voce este vocea voastră! Voi sunteţi cei care ordonaţi... Calm, cu sânge rece. Pentru că, domnilor, dacă unitatea este în pericol... Vreau să spun, dacă se află într-o situaţie critică.... cea mai uşoară nuanţă de panică din vocea voastră poate transforma, chiar şi pe cea mai bună unitate combatantă, într-o gloată de fugari înnebuniţi de frică.

Şi, reţineţi, vă rog, nimeni nu vă va preveni de sosirea unui asemenea moment de grea responsabilitate. Vă va cădea pe cap, uite aşa, din senin, şi din acea clipă numai Dumnezeu vă mai poate ajuta. Dar nu contaţi pe el să vă sufle indicaţiile tactice. Asta este treaba voastră. Făcând însă ce trebuie, nelăsându-vă cuprinşi de frică, puteţi spera ca pronia divină să fie alături de voi.

Comandantul făcu o pauză. Acum eram calm. Birdie căpătase o mină teribil de serioasă, care contrasta cu faţa lui de puşti, iar Hassan privea încruntat. În acele clipe, ce n-aş fi dat să fiu din nou în sala de lansare de pe *Rod,* fără prea multe galoane pe umăr, după o seară petrecută printre camarazi şi agrementată de o mică încăierare, aşa ca-ntre prieteni. Poţi zice o mulţime de

lucruri despre rolul ajutorului de comandant de companie, însă, credeţi-mă, este mult mai uşor să mori decât să-ţi pui capul să gândească.

— Domnilor – reluă comandantul – a sosit momentul adevărului. Este foarte regretabil că nu s-a pus încă la punct o metodă ştiinţifică şi militară, care să deosebească adevăratul ofiţer, de imitaţia fără valoare, alta decât proba de foc a luptei. Căci, până acum, numai ea singură permite veritabilului ofiţer să-şi dovedească talentul... sau să moară. Imitaţiile se dau în vileag... şi pot muri, la rândul lor, făcându-se de râs. Numai că într-o asemenea situaţie, doar moartea celorlalţi contează, moartea celor curajoşi, sergenţi, adjutanţi, caporali, simpli soldaţi, al căror ghinion a fost să se afle sub ordinele unui incompetent.

Noi dorim să evităm, pe cât posibil, situaţiile de acest gen. Regula absolută impune ca fiecare candidat la gradul de ofiţer să fie un soldat perfect antrenat, format în focul luptei, un veteran al lansărilor. În decursul istoriei, nu se cunosc armate care să fi respectat cu adevărat această regulă. Câteodată s-a aplicat, pe ici, pe colo. De exemplu, cele mai celebre şcoli militare din trecut – Saint-Cyr, West Point, Sandhurst, Colorado Springs, – nici măcar n-au încercat să recurgă la ea. Aceste şcoli îşi deschideau larg porţile tinerilor civili, aceştia urmau o oarecare pregătire, erau făcuţi ofiţeri şi apoi erau aruncaţi în focul luptei fără pic de experienţă în ceea ce priveşte exercitarea autorităţii. Foarte adesea se descoperea – însă mult prea târziu – că unii dintre tinerii şi sclipitorii ofiţeri din sala de clasă, pe câmpul de bătălie nu erau decât laşi, nebuni sau nepricepuţi.

Măcar noi nu mai acceptăm un asemenea risc. Suntem siguri că sunteţi deja nişte soldaţi buni, că ştiţi să vă bateţi şi că v-aţi dovedit curajul. Altfel, n-aţi fi aici. Cunoştinţele pe care le aveţi, inteligenţa voastră, corespund standardelor minimale. Pornind de la aceste date de bază, noi dorim să eliminăm, pe cât posibil, toate elementele imperfecte. Şi încă repede. N-avem de gând să ne pierdem soldaţii valoroşi, forţându-i să meargă dincolo de propriile posibilităţi. Încercarea la care veţi fi supuşi este dură, pentru că viitorul vă rezervă încercări şi mai dure.

Deci avem la îndemână un grup restrâns, dar ale cărui şanse sunt foarte ridicate. Dar, totodată, unul dintre criterii, şi încă unul din cele mai importante, dar pe care nu avem cum să-l verificăm; este acel ceva greu de definit, acel ceva care diferenţiază pe adevăratul conducător în timp de război... de cel care are capacitatea, dar nu şi vocaţia. Şi acest lucru nu se poate verifica decât în condiţii de luptă. Domnilor, dumneavoastră aţi atins acest stadiu! Sunteţi gata să depuneţi jurământul?

După o scurtă tăcere, *Hassan Asasinul* rosti răspicat:

— Da, domnule colonel.

Birdie şi cu mine răspunserăm ca un ecou.

Comandantul se încruntă.

— Vă mai fac un scurt rezumat al tuturor calităţilor voastre. Sunteţi într-o perfectă condiţie fizică, inteligenţa voastră funcţionează fără cusur, sunteţi bine instruiţi şi disciplinaţi. Aveţi clasă... modelul standard al tânărului ofiţer. (Apoi mârâi) Ce prostie! Veţi ajunge, poate, ofiţeri *cândva!* Sper... Nu numai că mă îngrozesc de toţi banii şi de toate strădaniile ce se risipesc în vânt, dar pur şi simplu tremur de fiecare dată când trebuie să trimit Flotei vreunul din semiofiţerii-ucenici, zicându-mi că arunc în mijlocul unei unităţi combatante, pe care cel mai adesea nici n-o cunosc, – un fel de monstru de-al lui Frankenstein lipsit de orice control... Dacă aţi bănui cu adevărat ce vă aşteaptă, sunt sigur că nu v-aţi grăbi cu depunerea Jurământului uite aşa, pe loc, la prima invitaţie. Ar trebui să-mi răspundeţi *nu,* să mă lăsaţi să vă trimit înapoi la unităţile voastre, cu vechiul grad... Dar voi, ce, parcă ştiţi în ce vă băgaţi?! Deci, voi mai încerca o dată... Domnule Rico, v-aţi gândit vreodată că aţi putea ajunge în faţa Curţii marţiale pentru pierderea unui regiment?

Am rămas pur şi simplu trăsnit:

— Sincer să fiu... Nu, domnule colonel, niciodată...

Singurul lucru pe care-l ştiam era că, pentru un ofiţer, a ajunge la Curtea Marţială este de zeci de ori mai grav decât pentru un soldat. Cele câteva lovituri de bici şi excluderea, valabile pentru soldat, echivalau cu condamnarea la moarte pentru ofiţer.

— Ei bine, ia gândiţi-vă puţin – continuă colonelul pe un ton sinistru. Când vă vorbeam despre posibila moarte a comandantului de companie, nu evocam dezastrul militar absolut. Domnule Hassan! Care este cel mai mare număr de eşaloane de comandă, ce au rămas fără titular pe parcursul unei singure lupte?

— Nu sunt tocmai sigur, domnule colonel... dar ştiu că un maior a ajuns să comande o brigadă în timpul operaţiunii D.D.T., înaintea de Sove-ki-poo... Eu n-am fost însă acolo.

— Se numea Fredericks. Maiorul Fredericks. A fost avansat locotenent-colonel şi a fost decorat. Dacă veţi studia Al Doilea Război Global, veţi găsi interesantul caz al unui tânăr cadet-ofiţer care a ajuns să comande o navă maritimă de război. Nu numai că a condus lupta, dar a şi înălţat pavilionul de amiral. Sub ordinele lui s-au găsit ofiţeri superiori în grad şi în vechime, care nu erau răniţi, dar el a ştiut să-şi impună competenţa. E drept însă că împrejurările erau într-adevăr excepţionale, comunicaţiile fuseseră întrerupte. Dar eu mă gândeam la un cu totul alt caz, când patru eşaloane de comandă au fost nimicite în mai puţin de 6 minute. Astfel că, în doi timpi şi trei mişcări, un comandant de pluton s-a trezit în fruntea unei brigăzi. Aţi auzit vorbindu-se de asta?

Tăcere mormântală.

— Foarte bine... Iată cum s-a întâmplat: era pe vremea războaielor napoleoniene, când, în paralel, proliferaseră o mulţime de alte mici conflicte gen gherilă. Tânărul ofiţer despre care vă vorbeam era cadetul navei pe care naviga. Cred că, vă este cunoscut că, pe vremea aceea navele erau din lemn şi propulsia o asigurau pânzele. Ca vârstă, tânărul se încadra în media promoţiei voastre şi avea gradul de *al treilea locotenent, cu titlu temporar.* Băgaţi deci de seamă că până şi gradul era acelaşi cu al vostru. N-avea nici o experienţă de luptă şi, pe nava respectivă, patru ofiţeri îl precedau în ordine ierarhică. Chiar de la începutul bătăliei navale, superiorul lui imediat a fost rănit. Tânărul nostru i-a sărit în ajutor şi a reuşit să-l pună la adăpost de tirul inamic. Atât şi nimic mai mult. A făcut exact ce-ar fi făcut pentru oricare alt camarad. Numai că, în timp ce el se ocupa cu asta, au fost ucişi şi ceilalţi trei ofiţeri. A fost trimis în

faţa Curţii Marţiale sub acuzaţia de *părăsire a postului de comandant al navei pe timp de luptă,* a fost condamnat şi a înfundat puşcăria.

Nu m-am putut împiedica să nu exclam:

— *Pentru asta,* domnule colonel?

— De ce nu? Bineînţeles, este adevărat că noi trebuie să ne ajutăm în luptă. Dar noi o facem în cu totul alte condiţii decât pe vremea navigaţiei cu vele, şi conform unor ordine precise. Noi n-o luăm niciodată la fugă în plină bătălie. Timp de peste un secol şi jumătate, familia şi urmaşii tânărului marinar au încercat să obţină anularea acelui verdict. Desigur, n-au reuşit. Doar nu-şi părăsise postul, fără să primească ordin? În această privinţă nu exista nici un dubiu, chiar în acele circumstanţe extraordinare. S-a ţinut totuşi cont de faptul că era un începător lipsit de experienţă... şi a avut norocul să nu fie spânzurat. (Colonelul îşi întoarse privirea de gheaţă spre mine) : Domnule Rico... vi s-ar putea întâmpla aşa ceva?

— Eu..., eu sper că nu, domnule colonel.

— Totuşi, orice poate fi posibil în cursul acestei croaziere de instrucţie. Iată cum aş vedea eu o asemenea eventualitate. Să presupunem că veţi fi angrenaţi într-o operaţiune de mai mare anvergură. Mai multe nave lansează un regiment. Ofiţerii, cred că o ştiţi, sunt lansaţi primii. Aceasta prezintă pe câte avantaje, tot atâtea riscuri, dar este o regulă pe care noi o respectăm în mod absolut, din stricte motive psihologice: soldaţii, în momentul ajungerii lor pe sol sunt de la bun început încadraţi de proprii ofiţeri. Şi mai presupunem că Ploşniţele sunt la curent cu această tactică. Ceea ce nu este imposibil. Şi, în sfârşit, să presupunem că pun la cale o capcană. Primul val de asalt este nimicit integral. Voi, nefăcând parte propriu-zis din efectiv, nu sunteţi lansaţi de la bun început. Vă ocupaţi locul în prima capsulă vacantă ce vi se prezintă. În ce situaţie veţi fi puşi deci, domnilor?

— Nu sunt sigur c-o ştiu, domnule colonel.

— De a vă trezi comandând un regiment! Şi dumneata ce vei face, tinere domn? Hai, repede! Că doar Ploşniţele nu stau să te aştepte!

— Păi... (şi i-am turuit ce scria în manual, aproape cuvânt cu cuvânt): Iau comanda şi acţionez în funcţie de împrejurări şi de situaţia tactică, aşa cum mi se prezintă aceasta, domnule colonel.

— Chiar aşa? Ei bine, eu cred că o să daţi de dracu'. De altfel, într-o astfel de situaţie nici nu s-ar putea altceva. Măi băieţi, ce aştept eu de la voi este să nu staţi o clipă locului şi să nu vă tacă gura, să vă zbieraţi ordinele cum aţi atins solul, chiar dacă vi se par inutile. Nimeni nu cere unui pisoi să se bată ca un tigru şi, pe deasupra, să-şi mai şi devoreze inamicul! Se poate spera însă ca măcar s-o încerce şi să-şi dea străduinţa. Bine. Drepţi! Ridicaţi mâna dreaptă!

Cu greu, reuşi să se ridice şi el în picioare.

Treizeci de secunde mai târziu, eram ofiţeri... cu titlu *supranumerar, probatoriu şi provizoriu.*

Credeam că vom primi tresele de pus pe umeri şi că vom fi liberi după aceea. Mă înşelam. Colonelul păru că se destinde şi ni se adresă pe un ton aproape părintesc.

— Vă rog să înţelegeţi un lucru, măi băieţi... V-am ţinut întreg acel discurs, ca să vă daţi seama cât de greu vă va fi în tot ce urmează. Trebuie să vă gândiţi la asta, să vă imaginaţi cum veţi proceda dacă situaţia ia o turnură proastă. Şi trebuie să vă mai intre bine în cap că viaţa voastră aparţine celor pe care îi comandaţi şi că nu aveţi dreptul să vi-o riscaţi în tot soiul de acte de bravură sinucigaşă, numai ca să vă acoperiţi de o glorie postumă... După cum n-aveţi nici dreptul de a vi-o pune la adăpost cu orice preţ, dacă împrejurările necesită un sacrificiu. Ţin foarte mult să meditaţi la toate acestea, până când veţi simţi că vă plesneşte capul, în orele premergătoare lansării. Pentru ca o eventuală nenorocire să vă găsească pregătiţi, calmi şi cu sânge rece... Deşi e greu, nu-i imposibil... A, da, era să uit... Există totuşi un *unic* element care vă poate salva! Cunoaşte vreunul din voi răspunsul?... Hai! Doar nu mai sunteţi recruţi, nu? Domnule Hassan?...

— Adjutantul, domnule colonel – răspunse fără grabă *Asasinul.*

— Sigur că da! În mod sigur are mai multă experienţă, a fost lansat de mult mai multe ori şi, în mod cert, îşi cunoaşte la

perfecţie unitatea. Şi cum nu-i îngreunat de această sarcină suplimentară care este comanda, are mai mult timp de gândire. La nevoie cereţi-i sfatul. Pentru asta aveţi un circuit radio special! Şi nici n-o să-i pierdeţi încrederea numai pentru asta. El este obişnuit să i se ceară sfatul. Dar dacă n-o faceţi, vă va considera nişte imbecili, nişte incapabili şi, pe deasupra, şi îngâmfaţi. Şi, în acest caz, n-ar greşi deloc.

Dar, atenţie! nu sunteţi absolut obligaţi să-i urmaţi sfatul. Puteţi însă să vă inspiraţi din ideile lui şi să concepeţi un plan propriu. În oricare din cazuri, decizia finală vă aparţine şi voi sunteţi cei care daţi ordinele. Repede fără zăbavă! Fiindcă un şef nehotărât, care nu ştie ce decizie să ia şi şovăie, este singurul care poate băga frica-n oase chiar şi celui mai bun dintre adjutanţi!

În unităţile Infanteriei Spaţiale, mai mult ca oriunde, trupa şi ofiţerii depind unii de alţii, iar adjutanţii sunt cimentul de legătură. N-o uitaţi asta niciodată.

Comandantul se apropie cu scaunul rulant de un mic fişet, aflat lângă biroul său. Interiorul era împărţit în mici compartimente, fiecare din acestea conţinând o cutioară. Luă una şi o deschise.

— Domnule Hassan!

— *Yes, sir!*

— Aceste barete au fost purtate de căpitanul Terence O'Kelly cu ocazia primei sale croaziere de instrucţie. Eşti de acord să le primeşti?

— Domnule colonel... *(Asasinul* părea că răguşise dintr-odată şi lăsa impresia că va izbucni în lacrimi) : Da... domnule colonel.

— Apropie-te, domnule Hassan (Colonelul îi prinse tresele pe umeri)) : Poartă-le cu acelaşi curaj ca şi el... şi... *adu-mi-le înapoi!* Ai înţeles!

— Voi face tot ce pot, domnule colonel.

— Sunt sigur. Nava dumitale decolează peste 20 de minute. O navetă aşteaptă pe acoperiş. Iată-ţi şi ordinul, domnule. Poţi pleca.

Hassan salută scurt şi ieşi. Colonelul luase deja o altă cutioară.

— Domnule Byrd, sunteţi superstiţios?

— Nu, domnule colonel.

— Ia te uită? Ei bine, eu sunt. În cazul dumitale deci nu cred că va exista vreo obiecţiune dacă îţi voi încredinţa spre purtare aceste trese, după alţi cinci ofiţeri care, toţi, au fost ucişi în luptă?

— Nu, domnule colonel. (Birdie abia dacă avusese o scurtă ezitare, abia perceptibilă).

— Atunci e bine. Pentru că aceşti cinci ofiţeri au fost citaţi de şaptesprezece ori şi au primit mai multe decoraţii militare, de la *Medalia Pământului* la *Leul rănit.* Apropie-te, domnule Byrd... Tresa aceasta cu o pată brună trebuie purtată pe umărul stâng. Niciodată altfel! Doar dacă nu va fi cazul, dar atunci o veţi şti. Iată lista celor cinci ofiţeri. Mai ai 30 de minute până la plecarea navetei. Dă o fugă până la Sala Memorială şi aruncă-ţi ochii pe biografiile lor.

— *Yes, sir!*

— Poftim ordinul.

În sfârşit se întoarse şi spre mine, mă măsură din ochi şi mă întrebă fără menajamente:

— Te frământă ceva, băiete? Spune!

— Domnule colonel... acel locotenent care a fost comandant... cum aş putea afla ce s-a întâmplat atunci?

— Ei, tinere... nu mi-a fost în intenţie să vă îngrozesc, ci să vă deschid ochii asupra unor situaţii limită. Cele ce v-am povestit s-au petrecut în timpul bătăliei din iunie 1813, între nava americană *Chesapeake* şi velierul britanic *Shannon.* Mai multe poţi citi în *Enciclopedia Navală* pe care o poţi găsi în biblioteca oricărei nave. (Reveni la fişetul cu barete şi rămase o clipă încruntat): Domnule Rico, am primit o scrisoare din partea unuia din foştii dumitale profesori, ofiţer în retragere, care îşi exprimase dorinţa să-ţi încredinţez tresele lui de locotenent III. Îmi pare rău, dar a trebuit să-l refuz.

— *Sir!*

Eram bucuros să aflu că locotenent-colonelul Dubois nu-mi pierduse urma... dar, în acelaşi timp, mă simţeam dezamăgit.

— Pentru că îmi este imposibil, domnule Rico! Aceste trese le-am dat unui elev, acum doi ani... şi nu mi le-a mai restituit. Dar... (luă o cutie şi mă privi): ai putea încerca această pereche

de trese. Important este că fostul tău profesor şi-a manifestat dorinţa de a-i călca pe urme, nu-i aşa?

— Aveţi dreptate, domnule colonel.

— Aceste trese au fost purtate de cinci ori. Ultimii patru candidaţi n-au reuşit să-l promoveze. A, nu... nimic dezonorant. Pur şi simplu, neşansă. Eşti dispus să înfrunţi ghinionul, domnule Rico? Să transformi aceste trese într-un talisman care aduce noroc?

— Voi încerca, domnule colonel – am răspuns eu, deşi mai bine mi-aş fi băgat un mygal în sacul cu efecte.

— O.K.

Îmi prinse tresele pe umeri.

— Îţi mulţumesc, domnule Rico. Să ştii că eu am fost primul care le-a purtat. Şi aş fi foarte fericit dacă mi le vei înapoia şi vei reuşi, purificându-le astfel de reputaţia de purtătoare de ghinion.

Am simţit un val de căldură în suflet.

— Voi face tot posibilul, domnule colonel.

— De asta, sunt sigur. Ordinul e aici. Vei călători în aceeaşi navetă cu Byrd... O clipă: ţi-ai luat cu tine cursurile de matematică?

— Hm... nu, domnule colonel.

— Ia-le. Intendentul navei dumitale a fost anunţat de acest excedent de bagaj.

L-am salutat şi am ieşit în pas alergător. Coborâsem cu picioarele pe pământ când îl auzeam pomenind de matematică.

Cărţile erau pe biroul meu. Cineva deja le împachetase, adăugând şi file cu exerciţiile pe ziua curentă. Acum eram sigur că hazardul şi întâmplarea erau noţiuni străine colonelului Nielssen.

Birdie mă aştepta pe acoperiş, lângă navetă. Când îmi văzu pachetul cu cărţi, îl umflă râsul.

— Jalnic! Dac-am fi fost pe aceeaşi navă, te mai ajutam şi eu.

— Păi, eu sunt pe *Tours.*

— Îmi pare răi. Eu mă îmbarc pe *Moskva.*

Ne-am urcat la bord. Am verificat pilotul automat, am închis portiera şi am decolat.

— Ai scăpat uşor – îmi zise Birdie. *Asasinul* a trebuit să care după el, în afară de matematici, şi catastifele altor două materii.

Birdie nu se lăudase când îmi propusese să mă ajute, dacă am fi fost pe aceeaşi navă. Era soldat, dar era, în acelaşi timp, şi profesor. Într-un fel, ca micul Shujumi care ne dădea lecţii de judo în Tabăra *Currie;* numai că Birdie preda matematica. În Infanteria Stelară nu era irosit nici un talent. Birdie fusese foarte repede reperat, căci îşi luase licenţa în matematici superioare exact când împlinise 18 ani. Cursurile de matematică pe care le preda la Ş.E.O. nu erau decât o corvoadă suplimentară, pentru că nu-l scutea nimeni de frecuşul la alte materii. Dar pentru el, asta nu era o problemă. Căci Birdie era într-adevăr o *rara avis:* inteligenţă sclipitoare, bine educat, mult bun simţ şi un curaj extraordinar. Ce mai, materie primă de general.

Cu toţii eram de acord că va ajunge să comande o brigadă la 30 de ani.

În ce mă priveşte, ambiţiile mele nu ţinteau atât de sus.

— Mda... ar fi o chestie cam nasoală dacă *Asasinul* pică examenul – am zis şi eu, ca să mă aflu în treabă, gândindu-mă, în acelaşi timp, că chestia cea mai nasoală ar fi dacă Johnnie Rico pică examenul.

— A, fii sigur, n-o să pice – îmi răspunse Birdie cu multă siguranţă. Dacă o să fie nevoie, o să-l bage într-o hipno-cabină, o să-l hrănească prin perfuzie intravenoasă şi-o să-l ţină acolo, până când va şti toate cursurile pe dinafară... Dar, oricum, Hassan, tot se alege cu o avansare, chiar dacă nu ia examenul.

— Ce face?

— Cum adică, nu ştiai? Păi, el este locotenent rangul I. Numai că gradul l-a obţinut pe câmpul de luptă. Deci orice s-ar întâmpla, tot locotenent rămâne. Citeşte în regulament.

Nu era nevoie, că ştiam regulamentul. De exemplu, dacă o încurcam la matematică, redeveneam adjutant. Dar asta n-are nici o legătură cu situaţia despre care vorbeam!...

— Ia stai un pic... Vrei să spui că el a renunţat la gradul *permanent* de locotenent *rangul întâi,* că adineauri a fost numit *provizoriu* locotenent MI rangul doi... şi asta numai pentru a deveni *poate* locotenent *rangul doi!* Ori tu, ori el, unul din voi doi e nebun!

Birdie surâse.

— Cu toţii suntem, exact cât trebuie ca să fim în Infanteria Stelară.

— Birdie... Să fiu al naibii, dacă pricep ceva...

— Ba pricepi foarte bine... *Asasinul* n-are decât bagajul de cunoştinţe pe care l-a ciupit pe ici, pe colo, de când este în Infanterie. Ai impresia că ar mai avea multe şanse de avansare, bazându-se numai pe atât? Bunăoară, eu sunt sigur că el ar putea comanda un regiment în luptă şi că s-ar descurca binişor... Însă cu condiţia ca altcineva să-i fi elaborat tactica. Dragă Johnnie, să dai comenzile care trebuie în timpul acţiunii nu-i decât una din atribuţiile care îi revin ofiţerului, mai ales dacă este ofiţer superior. Pentru că acestuia îi poate reveni sarcina de a conduce un război, o bătălie sau o simplă incursiune. Pentru asta el trebuie să fie pregătit, să cunoască strategia, teoria jocurilor, analiza operaţională, logica simbolică, sinteza pesimistă şi alte vreo zece discipline la fel de sofisticate! Toate trebuie parcurse şi asimilate dacă vrei să ajungi căpitan sau maior. Crede-mă, *Asasinul* ştie prea bine ce face.

— Te cred, Birdie, dar... colonelul Nielssen nu ştia că Hassan a fost ofiţer... în sfârşit, că este ofiţer?

— Ba da, cum să nu.

— Eu n-am avut impresia asta. I-a ţinut şi lui, ca şi nouă, cam aceeaşi predică.

— Nu tocmai. N-ai remarcat că atunci când dorea anumite răspunsuri, aşa mai deosebite, i se adresa în special lui?

Avea dreptate, recunosc.

— Birdie, care-i gradul tău permanent? De unde ai pornit?

Naveta făcea manevrele de cuplare. Birdie se ridică, puse mâna pe clanţa portierei şi zâmbi.

— Eu? Soldat fruntaş. Eu n-am nici un interes să nu iau examenul.

— Fii serios! E imposibil să nu-l iei.

Eram sincer surprins că nu-i nici măcar caporal. Dar un băiat atât de inteligent şi de şcolit ca el, trebuie că fusese propulsat către Ş.E.O. de îndată ce-şi dovedise şi calităţile de luptător. Pe timp de război, probabil că ocaziile nu lipsiră...

— Să ne vedem cu bine – îmi zise el surâzător.

— O să reuşeşti, Birdie. Hassan şi cu mine avem de ce să fim neliniştiţi. Tu n-ai probleme.

— Asta s-o crezi tu! Dacă mă ia la ochi d-ra Kendrick.. Ei, am ajuns la nava mea! Salut, Johnnie!

— La revedere, Birdie!

Dar nu l-am mai revăzut vreodată. Două săptămâni mai târziu a fost citat prin ordinul de zi, şi tresele au revenit la Şcoala cu cea de-a optsprezecea decoraţie: *Leul Rănit.* Conferită post-mortem.

13

Aha, vă credeţi la grădiniţă? Ei bine, aici
nu-i nici o grădiniţă! Şi-am să v-o dovedesc!

Cuvinte atribuite unui caporal din trupele ahee care asediau Troia (1194 î.e.n.).

CU o companie la bord, *Rodger Young* avea efectivul complet. Nava *Tours* putea îmbarca şase. Şi, chiar atunci, părea destul de pustie. La nevoie, putea lua de două ori mai multă lume şi avea destule tuburi de lansare ca să ejecteze două valuri de asalt succesive. Este evident că având douăsprezece companii la bord era necesară raţionalizarea apei, servirea mesei în mai multe serii şi instalarea de hamacuri pe coridoare şi în camerele de lansare. Pe timp de noapte, trebuia să te fereşti de loviturile de bocanc în ochi şi, mai ales, să inspiri când vecinul inspiră. Eu am avut norocul să n-am parte de croaziera dublă, categoria specială.

Viteza şi puterea motoarelor îi permit astronavei Tours să transporte trupele în perfectă condiţie de luptă în oricare punct al Federaţiei, ba chiar până la Spaţiul Ploşniţelor. Recurgând la efectul Şerenkov, poate depăşi 400 Mike.

Deci, de la Soare şi până la Capella, respectiv 46 ani-lumină, face ceva mai puţin de 6 săptămâni.

Desigur, un transportor de trupe cu o capacitate de şase companii nu se poate compara cu un pachebot spaţial sau cu un crucişător de bătălie. Infanteria Stelară preferă corvetele uşoare, care permit operaţiuni rapide. În ce o priveşte, Marina ar fi mai favorabilă navelor gigantice, care pot îmbarca regimente întregi.

Şi, într-un fel, este de înţeles: chiar şi cea mai uşoară corvetă necesită acelaşi număr de membri ai echipajului ca şi cel mai monstruos transportor de trupe. Ca să nu mai vorbim de întreţinere. Ei, dar de asta se pot ocupa şi infanteriştii. La urma urmei, toată lumea ştie că leneşii ăştia nu fac decât să mănânce

şi să doarmă, trândăvind în aşteptarea vreunei lansări; ori, spălatul şi curăţitul coridoarelor le pot oferi o oarecare distracţie, că doar s-or fi plictisit şi ei tot lustruindu-şi nasturii şi ghetele. În rezumat, asta-i părerea tipilor din Flota Spaţială.

În realitate, ei consideră că Armata este total depăşită, demodată şi că ar trebui desfiinţată.

Bineînţeles că asta n-au zis-o niciodată oficial, dar e suficient să faci puţină conversaţie cu un ofiţer de Marină aflat în permisie, de preferinţă la un pahar de vorbă într-un bar, ca să-ţi împuie capul. După mintea lor, ei s-ar putea ocupa singuri de orice conflict, ar obţine victoria cât ai bate din palme, şi-ar debarca câţiva din oamenii lor şi n-ar mai rămâne de făcut decât să se aştepte sosirea membrilor corpului diplomatic.

Eu sunt de acord că unele din noile jucării pot şterge o planetă de pe harta cerească. Dar nu cred că au dreptate… deşi poate sunt demodat, ca un tyrannosaur. Pentru că pârlitul ăsta de infanterist este în măsură să facă o mulţime de lucruri, de care chiar şi cea mai modernă navă de luptă este incapabilă. Şi dacă guvernul este de altă părere, n-are decât să ne-o spună.

Dar poate-i mai bine că nici Armata, nici Marina să nu aibă ultimul cuvânt. Pentru că nimeni nu poate opera la gradul de Amiral al Cerului dacă n-a comandat, pe rând, un regiment şi o navă militară, fără să fi urmat instrucţia de infanterist înainte de a deveni ofiţer de marină, cu excepţia cazului când a început-o ca astrogator înainte de a ajunge în Tabăra Currie… Fără îndoială, aşa se gândise şi Birdie. Şi eu personal îmi voi înclina capul cu respect în faţa oricărui om care a reuşit o asemenea performanţă.

La fel ca majoritatea transportoarelor de trupe, *Tours* era o navă cu echipaj mixt. Cel mai ciudat mi s-a părut când am fost repartizat *la Nord de 30.* Uşa care constituie frontiera între sectorul femeilor şi teritoriul brutelor nu are în mod obligatoriu numărul 30, dar – tradiţional – i se dă numele de *Nr.30* pe oricare navă mixtă. Dincolo de ea se află careul şi apoi cabinele fetelor, care ocupă tot restul navei, până la provă. La bordul navei noastre, careul ofiţerilor servea şi drept cantină pentru proaspetele recrute, cărora li se servea masa înaintea noastră. În afara orelor de masă, careul îndeplinea rolul de sală de

recreere şi salon ofiţeresc, ambele strict rezervate personalului de sex feminin. Ofiţerilor bărbaţi le fusese destinat un alt spaţiu, denumit *camera hărţilor,* amenajat chiar în spatele uşii nr.30.

Se ştie că femeile sunt cei mai buni piloţi ai Marinei. Ele sunt absolut indispensabile pentru fiecare operaţie de lansare şi recuperare. Dar eu bănuiesc că sunt mai ades utilizate pe transportoarele de trupe şi din motive psihologice: simpla lor prezenţă la bord este benefică pentru moralul trupelor.

Dar, hai să uităm o clipă tradiţiile infanteriei.

Pe o navă mixtă, ultimul sunet pe care îl mai aude un soldat înainte de a atinge solul (şi, deseori, înainte de a muri) este o voce feminină care îi urează noroc. Dacă apreciaţi că asta nu e important, înseamnă că aţi demisionat din rasa umană.

Pe *Tours* erau cincisprezece ofiţeri: opt femei şi şapte bărbaţi. Mai erau de asemenea la bord ofiţeri de infanterie, între care, spre marea mea mândrie, mă număram şi eu. N-aş merge până într-acolo încât să afirm că am vrut să devin ofiţer numai ca să pot trece de uşa nr. 30, dar, credeţi-mă, privilegiul de a lua masa în compania unor domnişoare, merită o mărire de soldă. Masa noastră, a ofiţerilor, avea un preşedinte: comandanta navei, Şefa, iar căpitanul Blackstone, şeful meu, era vice-preşedinte. Nu datorită gradului (trei din ofiţerii de marină îi erau superiori), ci faptului că era comandantul forţei de invazie.

Fiecare masă se derula conform unui protocolul foarte strict. Noi aşteptam în *camera hărţilor* până la ora *H.* Apoi, urmându-l pe căpitanul Blackstone, intram în careu şi ne opream în dreptul scaunelor desemnate fiecăruia. În acel moment apărea şi Şefa, însoţită de domnişoarele ofiţeri; când ea ajungea în capul mesei, căpitanul se înclina şi rostea: *Doamnă Preşedinte... Doamnelor...,* la care ea îi răspundea: *Domnule Vicepreşedinte... Domnilor...* După care, bărbaţii le invitau pe domnişoarele aflate în dreapta lor să ia loc.

După acest ritual, o formalitate socială în fond, fiecare făcea uz de gradul sau de rangul său, cu excepţia mea şi a ofiţerilor de marină cadeţi. Nouă ni se adresau numai cu *domnule* sau *domnişoară.*

Cu ocazia primului prânz în comun, spre marea mea surprindere i-am auzit pe toţi numindu-l maior pe căpitanul

Blackstone. Deşi numărul treselor îi indica foarte clar gradul. Mai târziu, mi s-a explicat că, la bordul unei nave a Marinei, nu pot exista doi căpitani. Astfel că, din motive de pură curtoazie, căpitanilor de Infanterie li se atribuia gradul de maior, din momentul îmbarcării şi până în clipa lansării. De asemenea, dacă în anumite împrejurări un alt căpitan de marină urca la bord, fără a exercita funcţia de comandant al navei, era promovat comandor pe durata sejurului. Această cutumă, cum ni se părea, era bineînţeles restrânsă exclusiv la sala unde luam masa.

Căpitanul navei se aşeza întotdeauna într-unul din capetele mesei, iar comandantul forţei de invazie – având la dreapta sa pe aspirantul-cadet de marină – la celălalt. Prin reciprocitate, locul meu era în dreapta Şefei. Personal, aş fi preferat de o mie de ori compania aspirantului-cadet, o domnişoară deosebit de drăgălaşă, însă această repartizare a locurilor la masă se pare că avea un rol de *protejare* a tinerelor cadre. Aşa se face că n-am aflat niciodată prenumele colegei de promoţie de la marină.

După cum v-am spus, fiind ofiţerul bărbat cel mai mic în grad, locul meu era în dreapta Şefei, căpitanul navei. Dar habar n-aveam că mie îmi revenea sarcina protocolară s-o invit să se aşeze. Astfel stând lucrurile, la primul dejun, am tăcut mâlc şi nimeni nu s-a aşezat, până când asistentul – inginer III nu mi-a atras atenţia, bătându-mă pe umăr.

Căpitanul Jorgenson s-a purtat în continuare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, însă eu m-am simţit atât de jenat, cum nu mai fusesem de când eram la grădiniţă.

Masa ia sfârşit în secunda în care Şefa se ridică. Odată căpitanul Jorgenson n-a rămas pe scaun decât câteva minute, după care s-a ridicat. Atunci, căpitanul Blackstone i s-a adresat de-a dreptul contrariat:

— Doamnă căpitan...

— Da, domnule maior...

— Binevoiţi de a aproba servirea mesei, pentru mine şi ofiţerii mei, în camera hărţilor?

Ea îi răspunse cu o voce de gheaţă:

— Desigur, domnule maior.

Este de la sine înţeles că nici unul dintre ofiţerii de marină nu s-a alăturat.

În sâmbăta care a urmat, căpitanul Jorgenson şi-a exercitat dreptul de a trece în revistă infanteriştii aflaţi la bord, lucru pe care comandanţii de astronave nu-l fac decât rareori. Se mulţumi însă să treacă printre rândurile de soldaţi, abţinându-se de la orice comentariu. Dânsa nu era o încuiată şi, uneori, i se întâmpla chiar să schiţeze un surâs amabil.

Căpitanul Blackstone îl desemnase pe locotenentul de rangul II *Rusty Graham* să mă tăbăcească la matematică şi acest lucru ajunsese şi la urechile Şefei. În consecinţă, îmi transmise, prin intermediul căpitanului Blackstone, ordinul de a mă prezenta în biroul său, în fiecare după-masă. Timp de o oră, dânsa se ocupa personal de perfecţionarea mea şi-mi freca ridichea de nu mă vedeam, ori de câte ori nu-mi făceam în mod corespunzător lecţiile date.

Cele şase secţiuni de Infanterie Stelară aflate la bordul navei Tours continuau cele două companii ale unei jumătăţi de batalion. Căpitanul Blackstone comanda personal Compania *D* (din care cauză soldaţii acesteia erau porecliţii Blackies sau Tuciuriii) şi, totodată, întreaga jumătate de batalion. Comandantul oficial al batalionului era maiorul Xera, aflat la bordul altei nave – *Normandy Beach* – distanţată de noi câteva ore lumină. Practic, căpitanul Blackie nu-i transmitea decât unele mesaje şi rapoarte. În rest, el nu comunica decât cu Flota şi cu Baza. Pentru restul chestiunilor curente şi mărunţişurile legate de comanda şi gospodărirea companiei şi a jumătăţii de batalion, Blackie era secondat de un adjutant, adevărat factotum.

Pentru o formaţie militară divizată pe sute de nave dispersate pe o rază de ani-lumină, problemele de ordin administrativ nu-s deloc simple. Gândiţi-vă numai la faptul că eu, trecând de pe *Valley Forge,* pe *Rodger Young* şi apoi pe *Tours,* nu-mi schimbasem şi regimentul. Fusesem şi eram în continuare în acelaşi Regiment nr. 3 (al celor porecliţi *Frumuşeii),* care ţinea de Divizia a II-a de Infanterie Spaţială, numită şi *Divizia Polaris).* Cele două batalioane reunite în vederea Operaţiunii D.D.T. alcătuiseră Regimentul 3, dar eu, unul, n-apucasem să-mi

cunosc regimentul meu. Cu acea ocazie nu-l cunoşteam decât pe fruntaşul Bamburger şi pe nişte Ploşniţe, chiar prea multe.

Puteam foarte bine să ajung ofiţer la *Frumuşei* şi să-mi desfăşor întreaga activitate, până să fiu trecut în retragere, fără să am ocazia să-l întâlnesc pe comandantul regimentului meu. De exemplu, *Căpoşii* aveau şi ei un căpitan, care comanda o altă jumătate de batalion (cei de-acolo fiind porecliţi *Viespile)* cu care era îmbarcat pe o altă corvetă. Habar n-avusesem cum îl cheamă până nu-i văzusem numele pe ordinul meu de detaşare la Şcoala de Ofiţeri. Se povesteşte – deşi eu nu cred aşa ceva – c-ar fi existat un pluton care s-ar fi *pierdut,* în condiţiile în care comandantul de companie fusese avansat şi celelalte plutoane fuseseră afectate altor operaţiuni. Conform acestei istorioare, după plecarea ofiţerului, respectivul pluton *pierdut* ar fi bântuit, vreme de un an întreg, prin toate speluncile şi alte locuri rău famate care fac celebritatea Bulevardului Churchill din Sanctuar, înainte de a i se fi observat lipsa la apel.

Dar, cine ştie, poate chiar aşa o fi fost.

Penuria cronică de ofiţeri îmi influenţa în mod hotărâtor responsabilităţile ce-mi reveneau în cadrul unităţii. Doar în Infanteria Spaţială mai poate fi întâlnit un atât de scăzut procentaj de ofiţeri, şi asta în întreaga istorie a unităţii militare. Asta explică în mare măsură faimoasa diviziune a muncii în colectiv. Ideea este simplă: dacă dispuneţi de 10.000 de soldaţi, câţi vor lupta efectiv? Câţi vor fi de corvoadă la curăţatul cartofilor? Câţi vor conduce mijloacele de transport, vor săpa morminte ori vor duce documente de la un punct de comandă la altul?

Răspunsul este simplu: de luptat efectiv, vor lupta toţi cei 10.000!

În timpul marilor războaie ale secolului al XX-lea, vă daţi dumneavoastră seama că deseori aveaţi nevoie de până la 70.000 de oameni, pentru 10.000 de luptători efectivi!

E drept că şi noi avem nevoie de Marină, ca să ne transporte în zonele de lupte. O forţă de invazie, chiar transportată la bordul unei corvete, numără în general de trei ori mai mulţi oameni decât echipajul navei. Mai sunt şi ceva civili în cadrul intendenţei şi al serviciilor. Dintre noi, cam 10 la sută reprezintă

cei aflaţi în permisie sau, mai rar, cei selecţionaţi să urmeze diferite cursuri sau cicluri de instruire.

În serviciile administrative sunt foarte puţini infanterişti, exclusiv dintre mutilaţi. Cei care nu acceptă să fie puşi în retragere. Cum erau sergentul Ho, sau colonelul Nielssen. Numai că pe ei ar trebui să-i contăm dublu, căci, deşi sunt handicapaţi fizic, îşi păstrează pe deplin spiritul de combatant. Unde mai pui că ei fac treburi pe care civilii nu le-ar putea îndeplini. Dacă ei n-ar exista, am fi nevoiţi să angajăm civili. Ori, civilii sunt ca hreanul. Îl cumperi numai când ai nevoie. Numai că spiritul de combatant, nu-l poţi cumpăra.

Infanteria Stelară este cea mai puţin numeroasă armată din Istorie, dacă se ţine seama de populaţia pe care trebuie s-o protejeze. Infanteristul, nici nu se cumpără, nici nu se recrutează aşa, la poarta cazărmii. Nici nu poţi să-l reţii, dacă el vrea să plece. Poate s-o ceară şi cu 30 de secunde înaintea lansării în luptă. Se întâmplă şi aşa ceva. În asemenea cazuri, i se dă solda şi el îşi pierde dreptul de vot. Atâta tot.

La şcoală am studiat unele armate din trecut, unde soldaţii erau trataţi ca nişte sclavi. Infanteristul este însă un om liber. El nu se supune decât respectului ce şi-l datorează singur, mândriei, solidarităţii de armă şi dorinţei de a fi apreciat şi respectat de camarazii săi.

Toţi la muncă, toţi la luptă – aceasta este deviza care se află la temelia moralei noastre. Infanteristul nu dă din coate să-şi găsească un colţişor călduţ. Asemenea cotloane nu există pentru el. Ei, bineînţeles, un soldat, care are ceva minte, poate să-şi încropească, acolo o afacere, ca oricine altul.

Dar trebuşoara liniştită, la adăpost, asta-i numai de nasul civililor. Fiecare soldat, în ce îl priveşte, în clipa zăvorârii capsulei cu câteva secunde înaintea lansării, este sigur că toată lumea, de la general la ultimul pifan, va face acelaşi lucru ca şi el. Cu toţii intră în luptă. Şi asta îl face să intre în capsulă, deşi poate că nu-şi dă seama.

Dacă vreodată ne vom îndepărta de la această regulă, asta va fi începutul sfârşitului Infanteriei Stelare. O idee, o simplă idee constituie liantul nostru, un liant mai puternic decât cel mai rezistent oţel, un liant magic, a cărui puritate trebuie păstrată.

Acest *Toţi la muncă, toţi la luptă* ne permite nouă, Infanteriei Stelare, să ne descurcăm cu atât de puţini ofiţeri.

În privinţa asta s-ar părea că ştiu chiar mai mult decât ar fi necesar. Mi s-a întâmplat odată să pun o întrebare cu adevărat prostească la Istoria militară şi atunci instructorul m-a pus să citesc un vraf de lucrări, mergând de la *De Bello Gallico,* la tratatul clasic al lui Tsing, *Prăbuşirea Hegemoniei de Aur.*

Luaţi o divizie de Infanterie Stelară... pe hârtie, bineînţeles. De câţi ofiţeri are nevoie? Nu, nu ţineţi seama de unităţile care pot fi detaşate din alte corpuri de armată. Acestea nu participă la luptă şi nici n-au prea multe lucruri în comun cu Infanteria Stelară. Toţi cei afectaţi Comunicaţiilor şi Logisticii sunt ofiţeri, respectiv: memorizatorii, telepaţii, extrasenzorialii... În sfârşit, pe toţi aceştia nu i-aş putea înlocui, chiar de-aş trăi nu ştiu câte veacuri. Oricare din ei, de câte ori este mai valoros ca mine? Şi unităţile C.R.O.C.? Ele numără 50 la sută ofiţeri, adică oameni; restul îl reprezintă neocâinii.

Dar ei, în nici un caz, nu comandă. Atunci să vorbim numai despre noi, infanteriştii, şi despre cei care trebuie să ne fie şefi.

Această divizie imaginară, acolo, pe hârtie, este formată din 10.800 oameni, repartizaţi în 216 plutoane fiecare sub comanda unui locotenent. Pentru trei plutoane, alcătuind o companie, ar fi necesari 72 de căpitani. Pentru patru companii formând un batalion ar trebui 18 maiori sau locotenent-colonei. Şi şase regimente cu şase colonei pot compune două sau trei brigăzi, ceea ce ne dă... să zicem un general de divizie, plus un general de corp de armată, deasupra tuturor.

Avem deci în total: 317 ofiţeri la 11.117 oameni de trupă.

Nu există locuri libere. Fiecare ofiţer comandă o formaţie. Deci 3 la sută per total. Cam ăsta este procentajul mediu în Infanterie. Doar dispunerea cadrelor pe posturi poate diferi. De exemplu, un mare număr de plutoane sunt comandate de adjutanţi. Şi cea mai mare parte a ofiţerilor cumulează mai multe funcţii, ca să mai degreveze anumite posturi mai importante.

Un comandant de pluton are şi el statul său major, reprezentat de... adjutantul său.

Se poate lipsi însă de el, după cum şi adjutantul se poate descurca şi singur.

Dar generalul nu poate, el *trebuie* să aibă un stat major, pentru că sarcinile care îi revin sunt mult prea grele. El are nevoie de un stat major – strategic şi de un mic stat major – pentru conducerea practică a luptei. Vă daţi seama, deci, că numărul de ofiţeri nu este niciodată suficient. Pentru statul major strategic, la bordul navei-amiral se adună înaintea lansării cei mai buni matematicieni şi logicieni, fiecare însoţit de experţii săi.

La lansare, generalul însuşi este însoţit de unicul stat major, la grupul său adăugându-se o echipă formată din cei mai curajoşi şi căliţi soldaţi. Acestora le revine misiunea de a-l apăra pe general pe întreaga durată de timp cât conduce operaţiunile. Câteodată reuşesc. În plus de statele majore, fiecare unitate combatantă, din cele superioare plutonului, trebuie să aibă un locţiitor al comandantului. Dar noi trebuie să ne descurcăm cu ce avem la dispoziţie. Ori, ca să acoperim cu personal toate aceste posturi, procentul ofiţerilor ar trebui să crească la 5 la sută. Faţă de cele 3 la sută pe care ni le putem permite.

Oricum, mult peste această cifră optimă (dar inaccesibilă Infanteriei Stelare), în trecutul îndepărtat vom întâlni armate care numărau 10, 15 sau chiar 20 la sută ofiţeri! Poate vi se pare un basm frumos, dar în secolul al XX-lea era o realitate! Ia gândiţi-vă puţin: o armată cu mai mulţi ofiţeri decât caporali? Şi mai mulţi subofiţeri decât soldaţi?

O armată organizată numai bine ca să piardă războaiele, dacă dăm crezare lecţiilor istorice. O armată formată din cadre, numai trese şi galoane, ai cărei *soldaţi* nici nu se luptă cu adevărat.

Dar atunci ce soi de ofiţeri mai erau şi aceia, dacă nu conduceau soldaţii în lupte?

Păi, după toate aparenţele, se îndeletniceau cu tot felul de slujbe auxiliare, de birou. Cum ar fi ofiţer de informaţii, sau contrainformaţii, de transporturi, de comunicaţii, cu aprovizionarea... Sau chiar ofiţer preot, ofiţer diacon, asistent-infirmier, etc. De ce n-or fi existat şi ofiţeri-doică.

În Infanteria Stelară asemenea posturi sunt ocupate de ofiţeri numai în mod excepţional, şi numai atunci când sunt cu adevărat de o reală importanţă. De regulă însă, asemenea munci sunt făcute mai bine, cu costuri mai reduse şi fără a se afecta moralul trupei, *de către civili.*

Ca să vă faceţi o idee mai clară asupra stării de decadenţă a armatei în secolul al XX-lea, gândiţi-vă că unele din marile puteri terestre ale vremii îşi obligau ofiţerii, care participau direct la lupte şi comandau trupa, să poarte nişte însemne speciale care îl făceau să sară în ochi de la o poştă, diferenţiindu-i de masa amorfă a husarilor.

Revenind în prezent, cu cât războiul se prelungeşte, cu atât penuria de ofiţeri se accentuează, nivelul pierderilor fiind în creştere. Şi la noi, în Infanteria Spaţială, nu se aduce niciodată un ofiţer numai aşa, ca să se completeze un post vacant. Fiecare regiment este obligat să-şi acopere din resurse proprii necesarul de ofiţeri şi deficitul presează în jos baremurile de selecţie.

Pentru forţa de invazie erau necesari 13 ofiţeri: 6 comandanţi de plutoane, 2 comandanţi de companie şi un comandant şef, asistat de doi ofiţeri de stat-major.

Cu toţi şase… plus subsemnatul. Priviţi, vă rog:

JUMĂTATEA DE BATALION TOURS
ORGANIGRAMĂ
Compania *C*
(Mâncăcioşii lui Warren)
Locotenent rangul I Warren
— Plutonul 1 – Locotenent rangul I Bayonne
— Plutonul 2 – Locotenent rangul II Sukarno
— Plutonul 3 – Locotenent rangul III N'Gam
(ss) Căpitan Blackstone
(ss) Adjutant – şef al comandantului
Compania *D*
(Tuciuriii)
Căpitan Blackstone
— Plutonul 1 – Locotenent rangul I Silva
— Plutonul 2 – Locotenent rangul II Khqroshen

— Plutonul 3 – Locotenent rangul III Graham

Eu ar fi trebuit să mă aflu sub ordinele locotenentului Silva, dar el trebuise să fie spitalizat chiar în ziua sosirii mele, datorită unor convulsii îngrozitoare. Dar asta nu însemna deloc că mie îmi va reveni comanda plutonului său. Eu nu eram decât locotenent rangul III provizoriu. Căpitanul Blackstone putea foarte bine să mă plaseze sub ordinele locotenentului Bayonne şi să încredinţeze comanda plutonului nr. 1 unui adjutant, sau să-l ia sub propria sa aripă, asumându-şi astfel o a treia funcţie de comandament.

Până la urmă, el optă pentru toate aceste soluţii, după cum urmează: mie îmi încredinţă comanda plutonului nr. 1 de *Tuciurii;* totodată, preluă de la *Mâncăcioşi* un sergent şi-l numi pe post de adjutant-şef, iar pe titularul acestei funcţii îl trecu la plutonul nr. 1 (ceea ce echivala aproape cu degradare). Şi apoi, după ce îmi explică în detaliu toate aceste modificări, îmi atrase atenţia să-mi intre bine în cap că, chiar dacă în organigramă voi apărea eu drept comandant al plutonului nr. 1, comanda efectivă a acestuia o va exercita el şi fostul său adjutant-şef.

Îmi va permite deci să fiu lansat la atac în calitate de comandant de pluton, dar la cea mai mică reclamaţie a adjutantului său, îmi va strânge şurubul, de-o să-mi iasă ochii.

Am fost de acord. Plutonul era al meu, atâta vreme cât o scoteam la capăt. În caz contrar, era mai bine pentru toată lumea să fiu pus pe tuşă, cât mai repede posibil. În sinea mea îmi ziceam că, totuşi, e mai bine să capeţi aşa comanda unui pluton, decât în plină luptă.

Mi-am luat funcţia cât se poate de serios. Era doar plutonul *meu.* Aşa scria şi în organigramă. Dar nu învăţasem încă să-mi deleg autoritatea, astfel că o săptămână întreagă mi-am pierdut-o stând numai printre soldaţii plutonului. Blackie mă chemă la el.

— Ia zi-mi, fiule, ce naiba îţi trece prin minte?

I-am răspuns foarte băţos că încerc să-mi pregătesc plutonul de luptă.

— Ia te uită? Nu s-ar zice. Mai degrabă s-ar părea că vrei să-i faci să semene cu un roi de viespi turbate! Pentru numele lui

Dumnezeu, de ce crezi că ţi l-am dat pe cel mai bun adjutant-şef? Te rog, fă-mi plăcerea şi du-te în cabina ta, atârnă-te într-un cuier *şi stai locului.* Până când se dă alarma de luptă, de pluton o să se ocupe adjutantul-şef şi-ţi garantez c-o să ţi-l acordeze ca pe-un pian.

— Cum o doreşte domnule căpitan.

— Şi mai e o chestie... Eu nu suport ca un ofiţer să reacţioneze ca un cadet începător, prins cu ocaua mică. Nu-mi face pe prostu' şi nu-mi mai vorbi la persoana a II-a! Păstrează asta pentru generali şi comandanţii de astronave! Şi termină odată şi cu statul drepţi şi pocnitul din călcâie! Ascultă-mă, fiule: ofiţerii trebuie să aibă o alură decontractată.

— Am înţeles, domnule căpitan.

— Încă ceva; timp de o săptămână vreau să nu te mai aud că-mi spui *domnule căpitan.* Acelaşi lucru şi în privinţa salutului. Hai termină cu mutra asta îmbufnată de cadet vexat! Surâde şi tu o dată!

— Păi... Bine...

— Vezi că poţi? Aşa, acum reazemă-te cu un umăr de perete. Scarpină-ţi nasul. Cască... Hai, comportă-te şi tu ca un ofiţer între egalii lui.

Am încercat... dar cred că zâmbetul meu a fost cam schimonosit, pentru că e greu să te dezbari de obişnuinţe. Să mă sprijin de perete mi s-a părut mai greu decât să iau poziţia de drepţi. Căpitanul mă urmărea din ochi.

— Hai, dă-ţi drumul – îmi zise el. Un ofiţer nu trebuie să pară niciodată încordat sau speriat. Astea-s contagioase. Şi acum, Johnnie, spune-mi ce-ţi lipseşte la pluton. Să nu te aud însă că umbli cu mărunţişuri. Mi se rupe de numărul perechilor de ciorapi pe cap de pifan. Te ascult!

M-am gândit în mare viteză.

— Hm... Cred că ştiţi că locotenentul Silva avea de gând să-l propună pe Brumby pentru avansare la gradul de adjutant?

— Da, ştiu. Dar tu, ce părere ai?

— Păi... în ultimele două luni a comandat plutonul şi notaţiile îi sunt bune.

— Eu îţi cer ţie o părere.

— Îmi pare rău... Cum să vă spun, nu l-am văzut niciodată cum luptă. N-am de unde s-o ştiu. Dar îndeplineşte funcţia de adjutant de prea multă vreme ca să fie numit un altul în locul lui. Trebuie să-şi primească galoanele înainte de a fi lansat... altminteri, îşi va cere transferul de cum ne vom întoarce. Ba poate chiar înainte, dacă se iveşte vreo legătură spaţială.

Blackie mormăi:

— Pentru un locotenent de rangul III te găsesc cam darnic.

Am simţit că devin stacojiu.

— Asta-i o chestie care nu-i în regulă. Brumby trebuie ori avansat, ori transferat. N-aş vrea ca altcineva să fie avansat şi el să rămână pe loc, sub ordinele nu ştiu cui. I-ar face sânge rău şi situaţia ar fi şi mai penibilă. Într-o altă unitate poate i s-ar oferi o altă şansă. Trimiteţi-l la Centrul de Redistribuire.

— Aşa, va să zică? După această magistrală analiză, ia pune-ţi tu în mişcare simţul deductiv şi spune-mi pentru ce nu l-a transferat locotenentul Silva acum trei săptămâni, când ne găseam pe orbită în jurul Sanctuarului?

Eu îmi pusesem deja această întrebare. Un om trebuie întotdeauna transferat, din clipa în care te-ai hotărât să-l laşi să plece. Fără să-l avertizezi. E mai bine şi pentru el, şi pentru unitate. Cel puţin aşa scrie la carte.

— Locotenentul Silva era bolnav şi pe atunci?

— Nu.

— Atunci, domnule căpitan, îl recomand pe Brumby pentru avansare imediată.

Blackie se arătă foarte mirat.

— Păi, acum un minut, erai gata să te debarasezi de el!

— Ei, nu chiar aşa. Am zis că sunt două soluţii. Nu ştiam pentru care să optez. Acum ştiu.

— Zi-i înainte.

— Presupunând că locotenentul Silva este un ofiţer capabil…

— Ohohoho! Ascultă, drăguţă, pentru informarea matale, reţine că locotenentul Silva a primit în Buletinul său nr. 31 notaţia *Excelent – Recomandat pentru avansare.*

— Dar ştiu că-i un bun ofiţer. Altfel cum de-aş fi moştenit un pluton atât de bun. Însă, chiar şi celui mai competent ofiţer, i se poate întâmpla să nu poată avansa un subordonat... în sfârşit,

din o mie şi una de motive... pe care nimeni nu-l poate obliga să le justifice oficial. Dar, în cazul de faţă, dacă nu-l putea avansa pe Brumby, n-ar fi trebuit să-l menţină în unitate. Ar fi fost necesar să-l transfere la prima ocazie. Însă n-a făcut-o. Deci avea intenţia să-l propună la avansare. Numai că aici nu înţeleg eu ceva: de ce a întârziat atâta. Brumby ar fi putut să-şi plimbe galoanele, încă de când era în permisie...

Căpitanul surâse înveselit.

— Asta pentru că dumneata nu mă consideri *pe mine* un ofiţer capabil.

— Domnule capi... N-am înţeles.

— Nu-i nimic. Tu vii şi-mi demonstrezi prin A plus B, cine a mâncat coada pisicii. Dar eu n-am să-i pretind unui cadet, ce are încă caş la gură, să cunoască toate sforăriile. Dar ascultă-mă pe mine fiule, că-ţi vreau binele. Atâta vreme cât o mai dura războiul ăsta, să nu-i dai *niciodată* cuiva o avansare, până când nu te-ai întors la Bază.

— Şi de ce?

— Tu ai propus să fie trimis la Centrul de Redistribuire. Păi, acolo s-ar fi găsit deja, dacă ar fi fost avansat acum trei săptămâni! Tu încă nu-ţi dai seama cât de japiţe sunt şmecherii ăştia. Dacă îţi arunci numai o clipă ochii pe corespondenţa pe care o primesc, vei constata că peste jumătate din adresele oficiale sunt numai şi numai solicitări de adjutanţi. Ori eu, având un adjutant detaşat la Ş.E.O. şi un post de sergent vacant, nu-s cu nimic obligat să le dau curs. (Surâsul lui deveni feroce). Războiul ăsta, fiule, e al dracului de greu şi, dacă n-o să fii cu ochii-n patru, tocmai prietenii tăi o să-ţi şterpelească cei mai buni soldaţi. (Scoase dintr-un sertar două foi) : Ia priveşte...

Prima era o notă semnată de Silva, adresată căpitanului Blackstone, prin care se recomanda avansarea lui Brumby la gradul de adjutant. Era de-acum o lună.

Cea de-a doua, era ordinul de avansare al lui Brumby şi purta data plecării noastre de la Sanctuar.

— Eşti satisfăcut?

— Păi... Da, sigur că da.

— Eu doream să constat dacă tu ai intuit cam ce-ar scârţâi în plutonul tău şi cam ce mi-ai propune drept soluţii de rezolvare.

Sunt bucuros că ai reuşit... În sfârşit, bucuros numai pe jumătate. Un ofiţer experimentat ar fi tras concluziile care se impuneau, chiar de la prima citire a statelor de serviciu ale lui Brumby şi din consultarea organigramei. Ei, dar experienţa uite aşa se câştigă. Acum, uite cum vei proceda. Adresează-mi o notă similară la conţinut cu cea a lui Silva. Pune-i data de ieri. După aia, spune-i adjutantului tău că mi l-ai recomandat spre avansare pe Brumby... dar nu-i vorbi de demersul anterior al lui Silva. Oricum, tu nu ştiai de el când mi-ai pus problema avansării lui Brumby. Atunci, hai să zicem că-i chiar aşa. Când Brumby îşi va depune jurământul, îl voi informa eu că are recomandarea ambilor ofiţeri. O să-i facă plăcere. O.K.? Bine. Altceva?

— Hm. hm... Nimic altceva în domeniul organizatoric... Doar dacă locotenentul Silva nu s-o fi gândit să-l promoveze pe Naidi în locul lui Brumby. În care caz, un fruntaş ar fi avansat caporal... ceea ce ne-ar permite să numim patru noi fruntaşi şi astfel să completăm toate locurile vacante. Asta depinde însă de dumneavoastră, cum vedeţi organigrama.

— N-ar fi o idee rea – îmi răspunde plin de amabilitate, Blackie. Doar ne dăm seama amândoi că unii dintre băieţii noştri n-o să aibă deloc ocazia să se fălească cu noile lor galoane. Şi, nu uita, poate fi promovat fruntaş numai după ce a trecut cu bine botezul focului. Cel puţin aşa-i pe la noi, la *Tuciurii.* Discută eventualele promovări cu adjutantul şi ţine-mă la curent. Dar nu te grăbi, că n-au intrat zilele în sac... treci pe la mine în seara asta, înainte de stingere... mai ai ceva?

— Sunt cam neliniştit în privinţa scafandrelor.

— Şi eu la fel. Toate plutoanele sunt neliniştite.

— Eu nu mă pot pronunţa asupra situaţiei altora, dar la mine am cinci recruţi, plus patru scafandre avariate şi alte două scoase din depozit săptămâna trecută... Eu unul nu văd cum o s-o scoată la capăt Cunha şi Navarre până la data prevăzută. Fără a pune la socoteală cele neprevăzute.

— Întotdeauna apar neprevăzute.

— Aveţi dreptate, căpitane. Numai că mai ne sunt necesare 286 de ore pentru pregătirea scafandrelor pentru luptă, plus

alte 123 de ore pentru verificările de rutină. Şi ştiţi doar că astea iau întotdeauna mai mult timp.

— Şi ce-ar fi de făcut după tine, Johnnie? Celelalte plutoane ţi-ar putea da o mână de ajutor dacă termină la timp. Ceea ce eu mă îndoiesc. Şi pe *Mâncăcioşi* să nu contezi. Mai degrabă, ei au nevoie de ajutorul nostru.

— Căpitane, nu ştiu ce părere veţi avea despre propunerea mea, având în vedere că m-aţi sfătuit să nu mă mai bag peste oameni, dar... pe vremea când eram caporal, eram şi ajutorul adjutantului pentru materiale şi armament.

— Da?

— Ei, şi uite aşa, până la urmă, cum s-ar zice, eu ajunsesem să răspund de toate problemele astea... Desigur, n-am fost niciodată adjutant pentru Materiale şi Armament, dar, tot ajutându-i, am ajuns să mă descurc binişor... Dacă sunteţi de acord, aş putea să mă ocup de pregătirea pentru luptă a noilor scafandre şi cu verificarea lor. Asta i-ar mai descongestiona pe Cunha şi Navarre.

Cu chipul destins de un zâmbet larg, Blackie se lăsă cu scaunul pe spate.

— Fiule, cunosc pe dinafară regulamentul şi nu-mi aduc aminte să existe vreun singur articol care să-i interzică unui ofiţer să-şi murdărească mâinile muncind. Ţi-o spun asta pentru că am întâlnit câţiva tineri care mi-au pretins că ei ar fi auzit de un asemenea articol. De acord! Numai că i-aţi o salopetă... N-are nici un rost să-ţi murdăreşti uniforma. Deci, găseşte-ţi adjutantul de la pluton, pune-l la curent în problema lui Brumby şi ordonă-i să-ţi redacteze toate propunerile de avansare, astfel încât să putem acoperi toate golurile din organigramă... În cazul în care voi fi de acord cu avansarea lui Brumby. A! Şi mai spune-i că tu te vei ocupa exclusiv de pregătirea materialului de luptă şi că tu vrei ca el să se ocupe de toate celelalte... Nu-i spune că mi-ai cerut sfatul – ordonă-i, pur şi simplu. Te-ai prins?

— Ddda... da, da...

— O.K.! Dă-i drumu'! A, da!... Dacă tot treci prin camera hărţilor, transmite-i omagiile mele lui Rusty şi zi-i să-şi mişte ciolanele pân' la mine.

***

În viaţa mea n-am avut atâta de muncă, ca în cele două săptămâni care au urmat. Nici chiar în vremurile bune ale instrucţiei de altădată. Noua mea funcţie de tehnician în materiale şi armament îmi mânca 10 ore pe zi, dar asta nu era totul. Mai era şi cursul de matematică, pe care n-aveam cum să-l neglijez de când pusese cangea pe mine Şefa, căpitanul Jorgenssen. Mesele, să zicem o oră şi jumătate pe zi. Alte treburi de ordin personal şi gospodăresc, duşurile, bărbieritul, cusutul. Başca tot soiul de alte diversiuni, cum ar fi de exemplu răscolirea întregii nave pentru găsirea lăcătuşului-şef, în vederea descuierii uşii de la uscătoria unde se mai aflau captive uniformele plutonului, zece minute înainte de inspecţie. (Iată una din Legile nescrise ale Armatei: uscătoriile, duşurile, toaletele şi alte dependinţe sunt întotdeauna *ferecate* atunci când ai cea mai mare nevoie de ele).

Altă oră pierdută în fiecare zi: cu serviciul de gardă, cu inspecţiile, cu trecerile în revistă şi cu tot felul de activităţi de rutină.

Unde mai pui că eram şi *George.* Toate unităţile au câte un *George.* Acesta este ofiţerul cel mai tânăr şi pe capul lui cad toate muncile suplimentare: atletismul, poşta, alergătura de colo-colo, gestionarea trezoreriei comune, evidenţa stocurilor. Tot *George* convoacă Curtea marţială (la nevoie), se ocupă cu cenzura, face pe bibliotecarul, ce mai, ofiţerul *fată în casă, bună la toate.*

Rusty Graham fusese *George* până la sosirea mea. Vă închipuiţi, cred, cu câtă plăcere m-a anunţat că-mi pasează toate posturile astea. L-am cam răscolit însă, când l-am anunţat că nu semnez de primire nimic, până nu facem împreună o verificare a întregului inventar al bunurilor aflate în gestiune. Pentru început a încercat să mă facă să înţeleg că, dacă refuz să iau de bun un inventar semnat de un ofiţer, un ordin imperativ în acest sens îmi va schimba în mod sigur poziţia. În faţa acestei insinuări mi-a cam sărit muştarul şi i-am cerut să-mi aducă acest ordin în scris, cu o copie autentificată, astfel încât originalul să rămână în arhiva noastră, iar copia să poată fi transmisă la comandamentul unităţii.

Furios, *Rusty* s-a lăsat păgubaş. Chiar şi cel mai nerod locotenent rangul II n-ar fi dat în scris şi sub semnătură un asemenea ordin. *Rusty* şi cu mine ocupam amândoi aceeaşi cabină, el fiindu-mi – în acelaşi timp – şi meditator la matematică, situaţie care nu era de natură să mă umple de fericire. Dar, până la urmă, am făcut împreună inventarul. Cu această ocazie, locotenentul Warren s-a cam luat de mine, făcându-mă birocrat îngust la minte şi chiţibuşar, dar până la urmă tot şi-a deschis fiecare fişetul ca să-i înregistrez diferitele publicaţii care ţineau de biblioteca de la bord. În ce-l priveşte, căpitanul Blackstone n-a făcut nazuri.

Din păcate pentru *Rusty,* evidenţele stocurilor nu erau la fel de corecte ca ale bibliotecii... El semnase cu ochii închişi bilanţul pe care îl băgase pe sub nas cel de la care îl preluase, numai că datele respective erau false. Iar acum, tipul respectiv nu numai că se transferase în altă unitate, ba mai şi murise! *Rusty* făcu o noapte albă (şi eu la fel!), după care se duse să-l caute pe Blackie şi să-i spună adevărul.

Blackie îl făcu mai întâi cu ou şi cu oţet, dar, după ce îl târnosi bine, se apucă să studieze evidenţele şi găsi unele soluţii pentru cea mai mare parte a lipsurilor din gestiune, prin trecerea acestora în contul unor aşa-numite *pierderi în luptă.*

Dar nu chiar toate sarcinile lui *George* erau la fel de afurisite. De exemplu, Curtea marţială nu fusese convocată niciodată. Aşa ceva este de neconceput într-o unitate combatantă. Nici de cenzură nu poate fi vorba, întrucât călătoream în efect Şerenkov. Pentru trezoreria comună – nici o problemă. De atletism, îl pusesem pe Brumby să se ocupe şi în calitatea mea de *fată în casă,* apreciam calitatea mâncării servite la popotă drept excelentă. Verificam zilnic meniurile şi periodic – magazia de alimente.

Una peste alta, *George* îmi lua două ore pe zi.

Acum, faceţi socoteală. Zece ore pentru materiale şi armament, trei ore de matematică, o oră şi jumătate servitul meselor, o oră diverse atribuţii militare, o oră probleme personale, două ore *George* şi opt ore de somn. Total: douăzeci şi şase de ore şi jumătate. Şi nava noastră nu era nici măcar

trecută pe ziua de 25 de ore a Sanctuarului, ci respecta calendarul universal şi ora Greenwich.

De unde puteam să mai recuperez ceva? Numai din timpul de somn.

Trebuie să fi fost ora 1 noaptea şi eu mă aflam în camera hărţilor canonindu-mă cu matematica, când dădu peste mine căpitanul Blackstone.

— Bună seara, căpitane.

— Poate vrei să zici bună dimineaţa... Ce-i cu tine aici, fiule? N-ai somn?

— Nu tocmai.

Îmi frunzări printre hârtii, privindu-le în treacăt.

— De ce nu-l pui pe adjutant să se ocupe de toată hârţogăria asta în locul tău..., pardon... E altceva. Du-te la culcare.

— Dar, căpitane...

— Stai jos, Johnnie... Aş vrea să-ţi vorbesc. Uite, eu nu ştiam că tu îţi pierzi nopţile aici. Când te caut în cabină – eşti la cancelarie. Când colegul tău de cameră se culcă – tu eşti aici. Ce-i cu tine?

— Păi... nu ştiu cum s-o scot la capăt.

— Ei, nimeni nu ştie cum s-o scoală la capăt. La armurărie cum merge?

— Destul de bine. Cred că acolo n-o să fie probleme.

— Asta-i şi părerea mea. Ascultă-mă, fiule, trebuie să-ţi păstrezi în toate simţul proporţiilor. Tu ai două sarcini cu adevărat importante. Mai întâi, să te îngrijeşti de echipamentul plutonului tău. Asta o faci. De oameni, ţi-am mai zis-o, are cine să se ocupe, nu e treaba ta. Însă a doua îndatorire, la fel de importantă – este pregătirea ta de luptă. Ori, tu de asta nu te ocupi deloc.

— Sunt oricând gata de luptă, căpitane.

— Spui prostii! Nu te exersezi deloc şi nu dormi cât trebuie. Aşa te pregăteşti tu de lansare? Ca să comanzi un pluton trebuie să fii în perfectă formă. Începând chiar din după-amiaza asta, fiule, te vei antrena între orele 16,30 şi 18. La ora 23 vei fi în pat. Şi dacă te mai prind că-ţi mai pierzi chiar şi un singur sfert de oră din timpul de somn, te scot la raportul medicului. E un ordin!

— Am înţeles, căpitane. (Am avut impresia că-mi cade tavanul în cap). Dar cum le voi putea face pe toate dacă mă culc la ora 23?

— Ei, n-o să le faci pe toate. Exact cum ţi-am explicat, fiule, trebuie să păstrezi simţul proporţiilor. Ia spune-mi cum ţi-ai împărţit timpul.

I-am spus. Şi-a clătinat capul.

— Tocmai cum bănuiam. (Luă cartea de matematică şi mi-o trânti pe masă, în faţa mea). Ia-o de aici. Sigur că trebuie să toceşti. Dar de ce-o faci înainte de luptă?

— Păi, îmi ziceam...

— Ia nu-ţi mai zice nimic... Există patru posibilităţi. Şi numai una singură implică efortul ăsta. Prima din ele: s-o mierleşti în luptă. A doua: să fii repatriat cu o pensie mai mult decât onorabilă. A treia: să scapi cu viaţă, dar să capeţi o apreciere negativă din partea celui îndreptăţit s-o facă, respectiv, subsemnatul în cazul de faţă. Şi tu spre asta te îndrepţi, fiule... Pentru că n-am să te autorizez să iei parte la luptă cu ochii roşii de nesomn şi cu muşchii fără pic de vlagă... Şi, în fine, cea de-a patra posibilitate: îţi bagi minţile în cap... şi eu îţi las comanda plutonului. Să admitem c-o să scapi şi că, în luptă, o să te descurci mai bine ca Achile când l-a dat gata pe Hector. Eu îţi dau atestatul. Şi abia după aceea, şi numai în acest caz merită să te pui cu burta pe matematică. În timpul drumului de întoarcere. Am să-i spun şi Şefei să te lase-n pace. În ceea ce priveşte restul, nu mai avem ce discuta. O să ai tot timpul de matematică... dacă scapi. Dar de un lucru poţi fi însă sigur: n-o să reuşeşti niciodată nimic în viaţă, dacă nu intuieşti care sunt lucrurile esenţiale sau prioritare. Şi acum gata, la culcare.

***

Peste o săptămână, am ieşit din efectul Şerenkov. Venise momentul să ne plasăm pe orbita de întâlnire. Navele flotei spaţiale începuseră să se regrupeze, schimbând semnale între ele, viteza lor fiind acum inferioară celei a luminii. Ne fură transmise Planul general, Planul de luptă, Ordinul de misiune şi celelalte dispoziţii. Toate la un loc, erau mai lungi decât un roman, pe a cărui ultimă pagină figura interzicerea lansării.

Asta nu însemna că nu vom participa la lupte, nici vorbă, numai că urma să debarcăm ca boierii, în navete foarte confortabile. Lucrul era posibil pentru că Federaţia ocupase deja un cap de pod, plătind din greu cu jertfele de sânge ale diviziilor a II-a, a III-a şi a V-a de Infanterie Spaţială.

Situaţia din teren nu părea să justifice efortul depus.

Planeta *P* este mult mai mică decât Pământul, gravitaţia la sol este de 0,7, este acoperită aproape în întregime de un ocean de tip arctic, stânci, licheni şi o faună absolut lipsită de orice interes. Atmosfera nu este respirabilă, fiind prea bogată în ozon şi îmbâcsită de oxid nitric. Unicul continent este pe jumătate cât Australia. Pe scurt, un mediu care ar necesita, fără îndoială, o teraformare mult mai importantă decât Venus, de exemplu.

Numai că noi ne aflam acolo, nu ca să cucerim o nouă colonie, ci pentru că Ploşniţele se găseau deja aici. Şi, după spusele celor de la Statul major, planeta *P* putea constitui o bază avansată împotriva Federaţiei.

Această lume fiind fără valoare, Marina ar fi putut să se însărcineze cu lichidarea de la distanţă a unicei baze a Ploşniţelor, transformând planeta într-un glob vitrificat, de neabordat, atât de oameni, cât şi de Ploşniţe. Dar, după toate aparenţele, comandantul Şef avea alte proiecte în minte.

Noi urma să participăm la incursiune. Termenul pare cu totul nepotrivit pentru o bătălie în care erau angajate trupe de pe sute de astronave. Fără a mai pune la socoteală faptul că Marina şi unele unităţi de Infanterie Stelară desfăşurau, la câţiva ani-lumină de noi, operaţiuni de diversiune menite să interzică trimiterea de întăriri inamice pe planeta *P.*

Dar Comandantul-șef nu dorea cu tot dinadinsul să-şi decimeze propriile trupe. Această gigantică incursiune avea, într-un fel, rolul unui sondaj, prin care să fie determinat cine va fi învingătorul, c-o fi anul viilor, c-o fi peste treizeci de ani. Trebuia să ne permită să aflăm mai multe despre psihologia Ploşniţelor. Era oare necesar să le eliminăm total din întreaga galaxie, până nu va mai rămâne absolut nici una, chiar şi pe cel mai pârlit planetoid? Ori era posibil să negociem cu ele şi să le impunem pacea? Până acum n-o ştiam. Şi despre ele nu

deţineam mai multe informaţii decât despre termitele de pe Pământ.

Pentru a le înţelege psihologia, trebuia să intrăm în contact cu ele, să le cunoaştem scopurile, să ştim pentru ce se luptă şi care ar fi condiţiile în care ar fi de acord cu oprirea războiului. Specialiştii din Departamentul Război Psihologic aveau nevoie de prizonieri.

Pe *muncitoare* le poţi captura foarte uşor. Dar de la ele n-ai ce afla. Iar *soldaţii* Ploşniţelor se comportă ca un mecanism. Nu-i poţi captura decât arzându-le toate membrele, până când nu mai pot mişca.

Pornind de la aceşti prizonieri, cercetătorii noştri au depăşit câteva etape importante. Spre exemplu, biochimiştii au putut pune la punct acel gaz inofensiv pentru oameni, însă mortal pentru *soldaţi* şi *muncitoare.*

Dar ca să aflăm mobilurile care le împingeau pe Ploşniţe la război, trebuia să punem mâna pe câţiva reprezentanţi ai castei gânditoare. Aveam nevoie de *creiere,* de *regine.* Şi, în plus, speram astfel să determinăm un eventual schimb de prizonieri.

Pentru că, până atunci, nu reuşisem să capturăm vreodată o Ploşniţă vie.

Pe Sheol reuşisem să le distrugem toate coloniile, însă toţi cei care intraseră în galeriile lor, nu s-au mai întors vreodată. Astfel au dispărut mii de soldaţi valoroşi.

Pierderile noastre fuseseră însă şi mai importante cu ocazia recuperărilor de la sol. Când una sau mai multe nave erau distruse înainte de a-şi reîmbarca oamenii, ce se întâmpla cu supravieţuitorii? Este neîndoios că luptau până la epuizarea muniţiilor şi apoi erau capturaţi.

Aflasem de la Schelete că Ploşniţele deţin un număr foarte mare de prizonieri umani. Câţi erau, asta n-o ştiam. Mii? Speram să fie aşa. Sute? Era o certitudine. Serviciile noastre de informaţii bănuiau că prizonierii erau concentraţi pe Klendathu. Nu încape îndoială că Ploşniţele manifestau aceeaşi curiozitate la adresa noastră, pe cât eram noi de fascinaţi de această rasă care era organizată după principiile stupului, dar fondase oraşe, construise astronave şi pusese la punct arme sofisticate.

Dar, înainte de toate, noi doream să ni se restituie prizonierii.

Dacă se ia în consideraţie implacabila logică a universului, asta ar părea o slăbiciune.

O rasă căreia nu i-ar păsa de salvarea unuia sau mai multor reprezentanţi de-ai săi, ar putea profita ca să se şteargă de pe harta cosmosului. Scheletele nu manifestă decât parţial o asemenea slăbiciune, iar Ploşniţele – deloc. Nimeni n-a văzut vreodată pe vreunul din soldaţii lor sărind în ajutorul unui camarad rănit. Ploşniţele par să coopereze numai atâta vreme cât pot lupta. Individul ale cărui capacităţi de luptă sunt diminuate, este abandonat.

Pe când la noi, la oameni... De câte ori n-aţi văzut un asemenea titlu? Doi bărbaţi şi-au aflat moartea încercând să salveze un copil de la înec! Dacă vreun alpinist se rătăceşte în munţi, zeci sau sute de salvatori pleacă în căutarea lui şi, foarte adesea, doi sau trei nu se mai întorc.

Tristă aritmetică... Aritmetica omenească... Veşnic prezentă în folclorul nostru, în religiile noastre, în literatura noastră... Dacă un om este în pericol, nu contează preţul care trebuie plătit ca să fie salvat.

Slăbiciune? Poate, dimpotrivă, este singura noastră forţă. Cea care ne-a permis să cucerim galaxia!

Slăbiciune sau forţă, orice ar fi, Ploşniţelor le lipseşte cu totul. Deci slabe nădejdi să reuşim să ne recuperăm prizonierii prin schimb.

Dar poate că în poliarhia stupului, unele caste sunt considerate mai valoroase. Cel puţin aşa speră băieţii de la Războiul Psihologic. Dacă am reuşi să-i capturăm vii pe unii din gânditorii lor, poate le-am determina să negocieze.

Dar dacă punem mâna pe o regină?

Care ar putea fi valoarea negociabilă a unei regine? Un regiment complet?

Nimeni nu cunoştea răspunsul, dar – conform Planului de bătălie ce ne fusese transmis – aveam ordin să capturăm cu orice preţ *gânditori* de-ai Ploşniţelor – *regi* sau *regine,* ce-ar fi – în speranţa de a-i schimba contra vieţi omeneşti.

Aceasta era Operaţiunea Regina, al cărei al treilea obiectiv consta în punerea la punct a unor noi metode de luptă. Respectiv, cum să se efectueze debarcarea, dislocarea

inamicului şi nimicirea acestuia, fără a se recurge la armele totale. Soldat contra soldat, eram în măsură să-i învingem. Navă contra navă, ale noastre erau mai bune. Dar, până în prezent, nu reuşisem încă să aducem războiul în profunzimea propriilor galerii.

Dacă, chiar plătind orice preţ nu ajungeam la schimbul de prizonieri, eram obligaţi: a) să câştigăm bătălia, b) recuperându-ne totodată prizonierii, sau c) să murim şi să fim învinşi.

Planeta *P* era terenul de încercare, experimentul urmând a ne arăta dacă suntem în măsură să le venim de hac Ploşniţelor.

Întreaga trupă ascultă consideraţiile expuse cu ocazia briefing-ului, şi ulterior acestea le fură repetate şi sub hipnoză.

Dacă acum ştiam că Operaţiunea Regina este poate primul pas către eliberarea prizonierilor noştri, de un lucru eram siguri: pe planeta *P* nu se găsea nici picior de prizonier. Deci nu era nici o şansă de câştigare a vreunei medalii distribuite de obicei cu ocazia unor asemenea acţiuni. O dată mai mult, o porneam la vânătoare de Ploşniţe, dispunând însă de colosale forţe de sprijin şi de tehnici noi. Pe această planetă *P* trebuia s-o descojim ca pe o ceapă, până când nu mai rămânea nici o Ploşniţă.

Marina bombardase insulele şi partea neocupată a continentului, până când le transformase suprafaţa într-o crustă radioactivă. Deci nu trebuia să ne mai facem griji în privinţa acoperirii spatelui. Astronave patrulau în permanenţă pe orbite de joasă altitudine, escortând transportoarele de trupe şi protejându-ne.

Conform Planului de luptă, *Tuciuriii* aveau următoarele misiuni: să sprijine prima unitate care va intra în luptă, când i se va da ordin sau când va fi necesar; să înlocuiască orice altă companie din zona ocupată; să asigure operaţiunile de protecţie, menţinând în permanenţă contactul cu celelalte unităţi de Infanterie Stelară, fără a uita să lichideze Ploşniţele care s-ar încumeta să-şi scoată botul lor împuţit.

Deci, beneficiind de cel mai desăvârşit confort, am ajuns la sol. Fără pic de rezistenţă. Mi-am debarcat oamenii în perfectă ordine. Blackie a luat-o înainte să ia ordinele de la comandantul

pe care trebuia să-l înlocuim şi să se pună la curent cu situaţia operativă.

I-am ordonat lui Cunha să trimită câţiva cercetaşi din grupa lui ca să facă o recunoaştere până la limita terenului a cărui acoperire ne revenea, iar pe adjutantul meu l-am pus să stabilească un contact cu patrula Regimentului nr. 5, care acţiona în flancul nostru stâng. Regimentului nostru îi revenea o zonă de 130 kilometri pe 500. Eu personal aveam de acoperit un teren dreptunghiular de 7 kilometri pe 30, situat pe harta operaţională în colţul de nord-vest. *Mâncăcioşii* se găseau în spatele nostru, Koroshen în dreapta şi Rusty în stânga.

În faţa noastră, Regimentul nr. 1 tocmai înlocuise un regiment din Divizia a V-a.

Înainte, În spate, Flancul stâng, Flancul drept, toate aceste indicaţii n-au sens decât prin raportare la liniile trasoare care echipează scafandrele de comandant şi care corespund grilei Planului de bătălie. Nu există un *front* real, ci numai o zonă. Singura luptă se derula în acest moment la vreo câteva sute de kilometri, undeva, să zicem, în dreapta noastră şi ceva mai în spate.

Încă şi mai departe în această direcţie, poate la vreo 300 kilometri, ar trebui să se afle compania *G* din Batalionul 2 al Regimentului 3, mai cunoscută sub numele de *Căpoşii.* Numai că, pentru mine, era totuna dacă erau acolo sau la 40 de ani-lumină. Organizarea tactică în teren nu corespundea niciodată cu organigrama. Tot ce ştiam din Plan se rezuma la faptul că o unitate, numită *Batalionul 2,* se afla în acest moment în flancul drept, dincolo de băieţii de pe *Normandy Beach.* Dar era posibil, la fel de bine, ca acest batalion să aparţină unei alte divizii. Că doar n-o să credeţi că Amiralul Cerului îşi consultă vreodată pionii când îşi joacă partida.

În orice caz, acum nu era momentul să mă gândesc la *Căpoşi.* Aveam destul de furcă cu *Tuciuriii* mei. Până acum totul era în regulă la plutonul meu; în sfârşit, pe cât era de posibil în condiţiile unei planete ostile. Dar mai aveam încă multe de făcut, până când Cunha să-şi fi atins obiectivul.

Deci mai trebuia:

1. Să-l găsesc pe comandantul plutonului pe care îl înlocuiam.

2. Să fixez unghiurile şi să le semnalez comandanţilor celorlalte grupe şi plutoane.

3. Să intru în legătură cu cei opt comandanţi de plutoane care se găseau pe flancurile şi în unghiurile zonei care-mi revenea. Cinci dintre ei ar fi trebuit să se afle deja pe poziţii (cei din Regimentele 1 şi 5), iar restul erau încă în mişcare (Koroshen de la *Tuciurii* şi Bayonne şi Sukarno de la *Mâncăcioşi).*

4. Să-mi plasez băieţii în punctele prevăzute, cât mai repede posibil.

Dealtfel, aceasta era prima urgenţă. Grupa lui Brumby, care era ultima, trebuia să se desfăşoare pe flancul stâng.

Grupa din frunte, cea a lui Cunha, trebuia să se disperseze pe o linie oblică, mergând din faţă, iar restul celorlalte patru plutoane ocupau celelalte poziţii.

Era o desfăşurare clasică în careu, pe care noi o repetasem de nenumărate ori în sala de lansare, astfel încât totul să se deruleze cât mai repede posibil.

I-am chemat.

— Cunha, unu! Brumby, doi! Fiţi gata pentru desfăşurare.

— 'Nţeles, unu!

— 'Nţeles, doi!

— Comandanţii de grupă, comunicare generală! Atenţionaţi recruţii! Vom trece pe lângă *Heruvimi!* Să n-aud că se trezeşte vreunul să tragă în ei din greşeală!

Am acţionat circuitul de comunicare pe *scurt.*

— Adjutant! Ai stabilit contactul pe stânga?

— Da, domnule locotenent. Ei mă văd şi vă văd şi pe dumneavoastră.

— Bine. Unde-i baliza, n-o văd pe punctul nostru fix?

— Nu mai există.

— ... Atunci îndrumă-l pe Cunha în direct. Fă acelaşi lucru şi cu cercetaşul din frunte... Hugues... să instaleze o nouă baliză.

Nu înţelegeam de ce Regimentele 3 şi 5 nu înlocuiseră baliza asta fixă. Doar se afla în colţul din faţă, unde intră în contact trei regimente.

— Reperaj estimativ. Te găseşti în 2-7-5, la 20 kilometri.

— Eu vă am în 9-6, la circa 20 kilometri.

— Destul de aproape. N-am reuşit încă să intru în legătură cu omologul meu. O iau deci înainte. Ai grijă tu de pluton.

— O.K., domnule Rico.

Am pornit-o în salturi, chemând pe circuitul *ofiţer.*

— Careul unu negru. Negru unu, răspunde! Alo, *Heruvimii lui Chang,* mă auziţi! Răspundeţi!

Voiam să vorbesc cu comandantul plutonului pe care îl înlocuiam. Nu din pur formalism. Nici vorbă! Dar nu-mi plăcea ce văzusem până acum.

Deştepţii de la Statul major fuseseră poate cam prea optimişti când apreciaseră că noi vom desfăşura forţe colosale în raport cu cele pe care le presupuneau că ar încadra o bază unică şi recent înfiinţat de Ploşniţe. Ori *Tuciuriii* nimeriseră în cel mai nenorocit sector. Până acum nu ştiam prea multe, dar, în cele câteva secunde care precedaseră debarcarea, reperasem vreo jumătate de duzină de scafandre zăcând pe sol. Ori erau goale, ori ocupanţii erau morţi, dar, în orice caz, erau prea multe.

Protecţia tactică pe care o aveam pe mini-ecranul căştii nu-mi arăta decât un singur pluton în mişcare – al meu. În rest nu se puteau discerne decât ici, colo câteva elemente în mişcare, restul fiind imobile. Ori asta nu corespundea nici unui plan.

În supravegherea mea aveam 1.000 de kilometri pătraţi de teritoriu ostil şi trebuia absolut obligatoriu să ştiu ce se întâmplase până acum, înainte ca oamenii mei să fi avansat prea mult. Planul de bătălie se baza pe o nouă tactică, năucitoare, ca să nu spun înfiorătoare: să nu le blocăm Ploşniţelor galeriile. Blackie ne-o expusese pe larg şi în detaliu, de parcă acum descoperise apa caldă, dar nu cred că în sinea lui era prea entuziasmat.

Era o strategie simplă şi presupun, logică… cu singura condiţie să nu-ţi pese de pierderi. Lăsaţi Ploşniţele să iasă şi nimiciţi-le la suprafaţă. Nu le bombardaţi galeriile, şi nici nu le gazaţi. Lăsaţi-le să iasă. Şi după o zi, două, o săptămână, considerând că forţele noastre sunt cu adevărat superioare, Ploşniţele nu se vor mai arăta.

Strategii noştri estimau (nu mă întrebaţi sau au ajuns la un asemenea rezultat!) că Ploşniţele îşi vor sacrifica între 70 şi 90

la sută din *soldaţi,* până să renunţe la alungarea noastră de pe planeta *P.*

Şi după aceea, urma curăţirea. Ceea ce implica coborârea în hrubele lor, lichidarea *soldaţilor* supravieţuitori şi capturarea de *regine* vii.

Noi avem o oarecare idee despre cum arată indivizii din casta *gânditorilor.* Din fotografiile făcute unor exemplare (desigur, moarte) : mase gelatinoase, enorme sisteme nervoase, posedând rudimente atrofiate de labe sau picioare. Dar nimeni nu văzuse vreodată o *regină.* Departamentul Război Biologic difuzase o imagine probabilă: nişte creaturi monstruoase şi obscene, mai înalte decât un cal, incapabile de orice mişcare.

În afară de *gânditori* şi *regine* era posibil să existe şi alte forme de *conducători.*

Deci, cu alte cuvinte, trebuia să-i stârnim pe *soldaţi* să iasă la masacru şi pe urmă să capturăm tot ce mai este în viaţă, cu excepţia *muncitoarelor* şi *soldaţilor.*

Logic şi foarte ispititor... pe hârtie. Pentru mine, asta însemna că zona mea de 30 kilometri pe 7 era împănată de găuri de Ploşniţe neutralizate. Şi pe care trebuia să le depistez, una câte una.

Iar dacă erau prea multe... pe cuvântul meu că din greşeală, se putea întâmpla ca unele să se trezească închise cu vreo grenadă. În felul ăsta, băieţii mei se puteau concentra mei bine asupra celorlalte. Un infanterist în scafandru poate acoperi un teritoriu al dracului de mare, e adevărat. Dar nu poate fi peste tot în acelaşi timp.

Mă găseam acum la câţiva kilometri buni înaintea primei grupe. Nici o clipă nu încetasem să-l chem pe comandantul de pluton (sau pe oricare alt ofiţer de la *Heruvimi* transmiţând totodată codul balizei mele: tah-ti-tah-tah!

Nu mi-a răspuns nimeni.

Până la urmă în cască mi-a răsunat vocea şefului meu:

— Johnnie! Termină cu tărăboiul! Treci pe circuitul scurt!

Cu o voce uscată mi-a ordonat să nu-l mai caut pe comandantul de la *Heruvimi* responsabil pentru Careul Negru Unu. Tipul era mort. Poate mai există încă vreun subofiţer în

viaţă, undeva prin zonă, dar legătura operativă cu comandantul fusese ruptă.

În regulament se prevede, desigur, decolarea automată. Dar, uneori, chiar şi asta este imposibilă. De exemplu, când mai multe noduri ale legăturii sunt distruse simultan. Colonelul Nielssen parcă mă avertizase asupra unei asemenea eventualităţi, încă de demult... acum nici o lună...

Căpitanul Chang avusese trei ofiţeri, la începutul luptei. Acum nu mai rămăsese decât unul singur în viaţă (fostul meu coleg de clasă, Abe Moise), de la care Blackie încerca să scoată informaţii privind situaţia din teren. Până acum Abe nu-i spusese mare lucru. Dar când mă alăturai şi eu teleconferinţei, prezentându-mă, Abe mă luă drept propriul său comandant de batalion şi se lansă într-un raport de o precizie şi de o absurditate, pur şi simplu impresionante.

Blackie îl întrerupse şi-mi zise să-mi văd de misiune, adăugând:

— Nu aştepta să-ţi mai spun ceva de încurajare, că n-am ce. Situaţia e precum o vezi... aşa că, fii pe fază şi beleşte ochii!

— 'Nţeles, şefu'!

M-am îndreptat cu toată viteza spre locul unde ar fi trebuit să fie baliza şi nu era.

— Adjutant! Ce-i cu baliza?

— Nu pot s-o plasez, domnule locotenent. Aici e un crater proaspăt. Diametrul 6, aproximativ!

Am şuierat mintal. Diametrul 6! Nava *Tours* ar fi încăput în el cu uşurinţă! Era produs de una din drăcoveniile pe care le foloseau Ploşniţele împotriva noastră, când eram dispersaţi în teren. Un fel de mine terestre. Ele nu utilizau niciodată rachetele la sol. Dacă te aflai în apropierea punctului de explozie, erai terminat. Chiar în plin salt, unda de şoc îţi deregla giroscoapele.

Dar, până acum, nu văzusem vreodată cratere mai mari de diametrul 4. Noi credeam că Ploşniţele nu vor folosi încărcături mai puternice, acestea riscând să le afecteze şi oraşele lor de troglodiţi, oricât ar fi fost de bine construite.

— Adjutant... Montează o baliză aeriană! Avertizează-i de asta pe ceilalţi comandanţi de grupe şi plutoane!

— Exact aşa am făcut; domnule locotenent. Azimut 1-1-0, la 2 kilometri. *Ta-ti-tit!.* De unde sunteţi, cred c-o vedeţi la 3-4.

Părea la fel de calm ca orice adjutant la un exerciţiu; eu unul nu eram sigur că nu-mi tremură vocea.

Am ghicit baliza cu ochiul liber, chiar deasupra sprâncenei stângi. O linie lungă, două linii scurte.

— O.K.! Am văzut-o! Constat că grupa întâi, a lui Cunha, este aproape pe poziţie. Ia de la el câţiva oameni, şi patrulează în jurul craterului. Şi egalizează repartiţia... Lui Brumby îi vor reveni şase kilometri în plus!

Fiecărui om îi reveneau deja 22 kilometri pătraţi de acoperit! Cu această nouă redistribuire, cota fiecăruia creştea la 27 kilometri pătraţi! Şi o hrubă cu un diametru de numai l,50 metri îi este arhisuficientă unei Ploşniţe ca să iasă la suprafaţă!

— Adjutant... Craterul acela: ce intensitate are?

— Roşu pe margini, domnule locotenent. Dar n-am intrat înăuntru.

— Nu te băga! Voi veni să-l văd eu mai târziu.

Hm, roşu... Mortal pentru omul neprotejat, dar suportabil, o vreme, pentru infanteristul în scafandru. Dar dacă buza craterului este *roşie,* asta înseamnă că până ajungi la fund ai arsuri mortale.

— Adjutant! Spune-i lui Naidi să-i trimită pe Malan şi pe Bjork să monteze nişte sondatoare.

În grupa întâi aveam doi din cei cinci recruţi ai plutonului. Şi recruţii sunt ca nişte căţeluşi fără minte.

— Spune-i lui Naidi că două lucruri mă interesează: mişcările din interiorul craterului... şi zgomotele din jurul acestuia.

În ce ne priveşte pe noi, nici nu se putea pune problema să trimitem pe cineva într-un crater atât de radioactiv. Dar Ploşniţele ne puteau ataca, cu cea mai mare uşurinţă, tocmai pe acolo.

— Naidi să raporteze cât mai repede. Vreau să precizez; atât mie, cât şi dumitale.

— Prea bine, domnule locotenent. Îmi permiteţi să dau o sugestie?

— Desigur. Şi data viitoare nu-mi mai cere permisiunea.

— Navarre se poate însărcina cu sondarea grupei întâi, Cunha poate conduce plutonul până la crater şi să-l lase acolo pe Naidi cu cei însărcinaţi cu sondatoarele.

Da, ştiam la ce se gândise. Naidi de abia fusese avansat caporal. Până atunci nu mai comandase vreo unitate pe timp de luptă. Deci, în mod sigur nu era omul care ne trebuia ca să acopere ceea ce părea zona cea mai periculoasă din întregul Careu Negru Unu. Adjutantul vroia să facă pentru Naidi, exact ce făcusem eu pentru cei doi recruţi.

Pe moment, m-am întrebat dacă bănuia la ce mă gândeam eu în chiar acea clipă. Urma sau nu să mi se *strângă şurubul!*

El purta scafandrul de adjutant al lui Blackie şi, în mod sigur, avea acel circuit suplimentar, prin care era în legătură directă cu căpitanul Blackstone.

Şi, fără îndoială, căpitanul ne asculta dialogul purtat în acest moment. Era mai mult decât evident că adjutantul meu nu era de acord cu modul în care organizasem plutonul. Dacă nu-i acceptam sfaturile, nu voi întârzia să aud vocea lui Blackie zicându-mi:

— Adjutant, preia comanda. Domnule Rico, sunteţi destituit din funcţie.

Dar un caporal care nu are dreptul nici măcar să-şi conducă propria grupă, acela nu-i caporal! Iar un comandant, care se comportă ca marioneta unui adjutant ventrilog, acela nu-i decât un scafandru gol!

N-am stat pe gânduri.

— Nu mă pot lipsi de un caporal, numai ca să aibă cine schimba scutecele la doi recruţi. Şi rolul unui adjutant nu se rezumă la comanda a cinci oameni de trupă!

— Dar...

— Gata! vreau ca oamenii puşi de gardă la crater să fie schimbaţi în fiecare oră! Mai vreau să-mi organizezi o primă patrulă rapidă! Comandanţii de grupe vor inspecta fiecare gaură reperată şi vor instala balize de marcare, pentru ca trupa, adjutantul de companie să le poată identifica... Cum vom proceda în continuare, voi decide mai târziu.

— *Yes, sir.*

— Într-o a doua etapă, vei trimite o nouă patrulă, de astă dată în formaţie strânsă, să-mi pieptene toată zona şi să identifice găurile scăpate la prima mână. Locţiitorii de comandanţi de grupe vor purta vizorul cu infraroşii. Comandanţii de grupe vor trebui să localizeze toate scafandrele sau corpurile din teren. Poate mai există ceva *Heruvimi* răniţi în zonă. Dar nimeni nu se va opri ca să identifice eventualii supravieţuitori, până nu dau eu ordin. Mai întâi de toate, trebuie să cunoaştem poziţiile Ploşniţelor.

— *Yes, sir.*

— Alte sugestii?

— Doar una, domnule locotenent. Eu cred că toţi oamenii primei patrule ar trebui să poarte vizorul cu infraroşii.

— Foarte bine. Aşa să faci.

Era o idee bună. Temperatura aerului de la suprafaţa terenului era net inferioară celei din galerie. În infraroşu, gaura camuflată a unei galerii apărea ca un gheizer alb. Am aruncat o privire pe ecran.

— Băieţii lui Cunha au ajuns aproape la limita zonei noastre. Să înceapă cercetarea terenului.

— Prea bine, domnule locotenent.

— Terminat!

În, timp ce înaintam spre crater, am trecut pe circuitul general. Îi puteam astfel asculta pe toţi, în timp ce adjutantul le expunea planul misiunii: detaşarea unei grupe la crater; trimiterea grupei întâia în contramarş; în paralel, grupa a doua va efectua o pieptănare circulară a zonei, după cum fusese prevăzut, însă avansând şase kilometri mai departe. În final, joncţiunea cu grupa întâi amplasată în jurul craterului, pentru a-i comunica informaţiile culese. Ulterior, vor fi comunicate tuturor comandanţilor de grupe noile coordonate ale balizelor.

Pe ecranul meu, puncte luminoase avansau încetişor, conform unor traiectorii precise.

În timpul acesta, continuam să-i ascult pe circuitul general. Aş fi vrut să le ascult vorbăria. Dar toată lumea tăcea. Caporalii erau în deplasare. Cei din patrule comunicau sporadic corectări de intervale sau de aliniamente. Trupa păstra o linişte încordată.

Le auzeam numai respiraţiile, care, confundându-se şi contopindu-se, dădeau iluzia unor valuri care se sparg de un ţărm îndepărtat. Blackie avusese dreptate. Plutonul meu era *un pian perfect acordat.*

Pur şi simplu, n-aveau nevoie de mine! Puteam să plec acasă. Toţi îşi vor face datoria şi fără comandant.

Ba, poate chiar mai bine...

Nu eram prea sigur că am avut dreptate când n-am fost de acord cu detaşarea lui Cunha la crater. Dacă lucrurile luau o turnură nasoală acolo, argumentele mele bazate pe *regulamente* nu mai aveau nici un pic de valoare. Dacă eşti ucis, sau dacă cineva este ucis din cauza ta, ce mai contează *respectarea regulamentelor!*

Şi, deodată, m-am trezit întrebându-mă dacă nu cumva *Căpoşii* au vreun post liber de sergent.

În cea mai mare parte, Careul Negru Unu era o câmpie la fel de plană ca şi preeria care înconjura Tabăra Currie, ba chiar şi mai aridă. Ceea ce nu era un lucru rău. Şansele noastre de a depista Ploşniţele erau mai mari. Noi eram foarte dispersaţi. Şase kilometri distanţă între oameni şi şase minute între fiecare trecere a echipei de măturare, mai mult de atâta nu puteam face. Numai că nu era suficient. Pentru că, în aceste condiţii, un punct din teren scăpa de sub orice observaţie 3 sau 4 minute... ori, Ploşniţele sunt în stare să-şi croiască drum la suprafaţă într-un timp mult mai scurt.

Radarul poate vedea mai departe decât ochiul, dar cu infinit mai puţină precizie.

Unde mai pui că nu puteam utiliza armele cu bătaie lungă. Oamenii noştri erau dispersaţi peste tot. Dacă te trezeai faţă în faţă cu o Ploşniţă, puteai fi sigur că în spatele ei, pe undeva, trebuie să fie şi un infanterist. În consecinţă, armele noastre erau cu bătaie şi putere limitată. Doar ofiţerii şi adjutanţii de pluton aveau rachete. Dar eram hotărâţi să nu recurgem la ele. Rachetele astea, când ratează primul obiectiv, au prostul obicei de a-şi continua drumul, aşa, de nebune... şi cum nu ştiu să facă deosebirea între prieteni şi duşmani... Căpăţâna lor de metal nu prea conţine creier.

Ce n-aş fi dat să pot curăţi toată zona cu un singur lanţ de infanterişti, având însă siguranţa că în faţa mea n-am decât duşmani.

Am renunţat să-mi mai pierd vremea cu lamentări. Am luat-o drept către craterul din colţul zonei, observând solul şi supraveghindu-mi radarul. N-am întâlnit nici urmă de Ploşniţă, dar, la un moment dat, am survolat un fel de canion, care ar fi putut să ascundă ceva. Nu m-am oprit să-l cercetez. I-am dat coordonatele adjutantului, cerându-i să trimită pe cineva.

Craterul era chiar mai mare decât îmi apăruse pe ecran. Mi-am pus în funcţiune detectorul de radiaţii, reglându-l pe lectură direcţională, şi am cercetat fundul şi pereţii craterului: *roşu,* mult peste normal. Nesănătos chiar pentru omul protejat de scafandru. I-am măsurat diametrul şi adâncimea cu ajutorul telemetrului căştii şi, după aceea, am început să caut eventuale orificii.

N-am găsit, dar am dat peste santinelele trimise din zonele învecinate de către Regimentele 1 şi 5. I-am distribuit pe sectoare, astfel încât, în caz de alarmă, toate unităţile dimprejur să poată interveni imediat, coordonarea revenind locotenentului Do Campo, de la *Vânătorii de capete,* care se aflau în stânga noastră. Pe caporalul Naidi şi jumătate din grupa lui (inclusiv recruţii) i-am trimis să se alăture plutonului. După aceea, mi-am prezentat raportul Şefului, informându-mi şi adjutantul.

— Căpitane – i-am zis lui Blackie. Nu se înregistrează nici o vibraţie. Am de gând să cobor înăuntru, ca să văd dacă nu există ceva găuri de galerii. După măsurătorile mele, n-am să încasez atâtea radiaţii încât...

— Fiule, să nu intri cumva în crater!

— Dar, căpitane, nu vreau decât să...

— Gura! N-ai ce căuta acolo!

— Bine, căpitane.

Următoarele nouă ore au fost groaznice. Fusesem pregătit pentru o operaţiune de 40 de ore (două revoluţii ale planetei *P).* Somn suprimat, nivel sporit de glucoză, îndoctrinare hipnotică. Pentru necesităţile naturale, este evident, scafandrele aveau dotările necesare. Deoarece acestea nu erau pregătite pentru

nişte operaţiuni atât de îndelungate, fiecare om primise baterii energetice suplimentare şi butelii de aer comprimat.

Altul era baiul: inacţiunea duce la apariţia plictiselii şi, aceasta la rândul ei, la comiterea de greşeli.

Cunha şi Brumby o făceau pe adjutantul pe rând, ceea ce îmi permitea mie şi adjutantului meu să inspectăm în permanenţă împrejurimile.

Am făcut tot posibilul pentru a le menţine moralul şi vigilenţa trează. Le-am ordonat să varieze în permanenţă itinerariul patrulelor, astfel încât acelaşi om să nu inspecteze mereu acelaşi sector. După ce m-am sfătuit cu adjutantul, am instituit un punctaj de recompense pentru prima hrubă identificată, pentru prima Ploşniţă lichidată etc. Nişte şmecherii copilăreşti, de recrut, dar care le menţineau totuşi atenţia trează.

După o vreme am primit vizita unei unităţi speciale. Trei ingineri militari aflaţi la bordul unui vehicul terestru special îl însoţeau pe un *senzor spaţial,* adică unul din reprezentanţii aşa-numiţilor tipi *cu însuşiri speciale.* Blackie mă prevenise de sosirea lor.

— Le vei asigura protecţia şi le vei da tot ce-ţi vor cere.

— O.K., căpitane. Şi cam ce-ar putea vrea?

— De unde vrei să ştiu? Dar dacă maiorul Landry îţi cere pielea, i-o dai. 'Nţeles?

— 'Nţeles, căpitane. Maiorul Landry.

Comunicasem mai departe şi instalasem santinele suplimentare.

Eram foarte curios. Până atunci nu văzusem la lucru în teren pe vreunul din cei *cu însuşiri speciale.* Vehiculul ateriză în flancul nostru stânga spate. Maiorul Landry şi cei doi ofiţeri purtau scafandre şi erau înarmaţi cu aruncătoare de flăcări. Cel cu *însuşiri speciale* era neînarmat şi nu purta decât o simplă mască respiratorie cu oxigen. N-avea nici cel mai mic semn distinctiv pe ţinuta de luptă, iar chipul lui reflecta o imensă plictiseală. Nu-i furăm prezentaţi. La prima vedere lăsa impresia unui adolescent de vreo 16 ani... mai bine zis, până nu-i observai ridurile din jurul ochilor obosiţi.

Îşi scoase masca de oxigen, iar eu îngrozit, îmi lipii casca de cea a maiorului Landry.

— Domnule maior! Aerul de aici este extrem de radioactiv... Şi ni s-a atras atenţia să...

— Taci din gură! îmi replică maiorul. Ştie el ce face.

M-am executat. Omul cu *însuşiri* înaintă câţiva paşi. Apoi se întoarse. Îşi ţinea ochii închişi şi părea cufundat în propriile gânduri. Deodată şi-i redeschise şi se răsti nervos:

— Nu se poate lucra în asemenea condiţii, cu toţi nătărăii ăştia care ţopăie în toate părţile!

Cu o voce crispată, maiorul Landry îmi ordonă:

— Imobilizează-ţi oamenii.

M-am stăpânit cu greu să nu protestez. Dar am trecut pe circuitul general:

— Plutonul 1... La sol!

L-am admirat sincer pe locotenent Silva: la primirea unui asemenea ordin, nici măcar n-au murmurat. Am întrebat:

— Domnule maior, dar la sol se pot deplasa?

— Nu. Taci odată!

Senzorul se căţără la bordul unui vehicul şi puse din nou masca de oxigen. Pentru mine nu mai era loc, dar fui totuşi invitat – mai bine zis, mi se ordonă – să mă agăţ şi eu cum pot, ca să pot participa la plimbare. După vreo 3 kilometri, tipul îşi scoase din nou masca şi făcu câţiva paşi încolo şi-ncoace. Apoi le spuse ceva inginerilor militari. Aceştia dădură din cap şi-şi notară ceva.

Unitatea specială mai reveni de vreo zece ori în sectorul meu. Şi de fiecare dată, activităţile sale se derulară conform aceleiaşi rutine care friza absurdul. Ulterior, trecu în zona Regimentului 5. La plecare, unul dintre ingineri îmi întinse o hârtie, zicându-mi:

— Locotenente, ai aici harta subterană a zonei dumitale. Banda asta groasă de culoare roşie marchează singura galerie-bulevard a Ploşniţelor din acest sector. Porneşte de la o adâncime de 300 de metri şi urcă regulat către această porţiune spate-stânga a zonei dumitale, ajungând până la 135 metri de suprafaţă. Această reţea de culoare albastră marchează un important cuibar de Ploşniţe. Am indicat numai punctele între care există o distanţă sub 30 de metri. Eventual ai putea amplasa câteva sondatoare, până la intervenţia noastră.

L-am privii lung şi am întrebat:

— Harta asta e corectă?

Inginerul i-a aruncat *Senzorului* o privire fugară şi mi-a răspuns foarte calm:

— Sigur că da, tâmpitule! Vrei să-i sară ţandăra?

Au plecat şi eu am rămas cu harta în mână. Inginerul era un adevărat artist.

Harta asta reprezenta o adevărată proiecţie în relief a unei secţiuni în profunzime pe 300 de metri. Mă fascinase în aşa hal, încât a trebuit să mi se reamintească să dau ordin plutonului să iasă din imobilizarea de la sol, unde rămăsese în poziţia *arici.*

Am retras sondatoarele din crater şi, luând câte doi oameni din fiecare grupă, le-am dat coordonatele indicate pe această hartă a infernului, cerându-le să sondeze atât faimosul bulevard, cât şi marele sălaş al Ploşniţelor.

După aceea i-am raportat lui Blackie. M-a întrerupt, tocmai când mă pregăteam să-i dau coordonatele galeriilor.

— Maiorul Landry mi-a dat şi mie o copie. Tu, Johnnie, zi-mi numai coordonatele punctelor tale de ascultare.

M-am executat.

— Nu-i rău, Johnnie. Numai că nu-i tocmai ceea ce doream. Uite... Ai dispus prea multe sondatoare deasupra tunelurilor astea. Ia patru şi amplasează-le pe traiectul bulevardului, şi încă patru, în jurul oraşului lor. Îţi mai rămân patru. Unul din ele îl pui în centrul triunghiului format de laturile unghiului spate-dreapta al sectorului tău şi tunelul principal. Restul de trei îl păstrezi pentru zona cea mai importantă, cea de dincolo de tunel.

— Am priceput, căpitane... Dar... pot avea încredere în harta asta?

— Dar ce nu-ţi place la ea?

— Păi... parcă a fost concepută prin magie... prin magie neagră, vreau să spun.

— Aha... ascultă, fiule, tocmai am primit un mesaj special pentru tine de la Amiralul Cerului. Îţi transmite că harta pe care o ai este absolut oficială şi că el, personal, se va ocupa de absolut toate celelalte nimicuri, astfel încât să-ţi permită ţie să te consacrezi în întregime plutonului tău. Mă urmăreşti?

— Da, căpitane.

— Dar tu ştii, la fel de bine ca mine, că Ploşniţele astea scapă al naibii de repede. De aceea, tu trebuie să fii deosebit de atent la posturile de ascultare care sunt *departe* de tunele. Trebuie să semnalezi imediat tot ce face mai mult zgomot decât un fluture în zbor.

— Da, căpitane.

— Ploşniţele, când sapă, fac un zgomot asemănător aceluia de slănină prăjită la tigaie... în caz că n-ai mai auzit aşa ceva. Opreşte patrularea. Lasă un singur om pentru supravegherea vizuală a craterului. Dă două ore de somn unei jumătăţi de pluton. Iar restul oamenilor din cealaltă jumătate de pluton să stea, prin rotaţie, la ascultare.

— Bine, căpitane.

— S-ar putea să-ţi mai vină pe cap şi alţi ingineri. Uite, îţi dau programul, aşa cum se prezintă el la ora actuală. O companie de geniu va închide tunelul principal, în porţiunea unde-i cel mai aproape de suprafaţă, probabil în flancul stâng sau ceva mai departe, în sectorul *Vânătorilor de capete.* În acelaşi timp o altă companie va face acelaşi lucru, în locul unde tunelul se bifurcă, la 50 de metri în dreapta, în zona acoperită de Regimentul 1. Când treaba va fi terminată, o bună porţiune din bulevardul lor va fi izolată, precum şi o importantă aşezare. Aceeaşi tactică va fi aplicată cam peste tot. După aia... om vedea. Sau Ploşniţele vor încerca o străpungere spre suprafaţă şi vom avea parte de un caft de zile mari, sau vor prefera să stea ascunse, şi atunci va trebui să intrăm noi după ele, în fiecare sector.

— Mda, am înţeles...

Nu eram deloc sigur că am înţeles corect, dar măcar ştiam ce trebuie să fac: să regândesc dispunerea posturilor de ascultare şi să las jumătate din pluton să se odihnească dormind. Şi, după aia... şo pe Ploşniţe. La suprafaţă dacă avem noroc; dacă nu, în hrubele lor.

— Johnnie... Trimite-ţi oamenii din flanc să-i întâmpine pe genişti, când vor veni. Şi să-i ajute, la nevoie.

— O.K., căpitane.

Asta nu-mi displace deloc, ba din contră. Geniştii sunt excelenţi luptători, aproape la fel de buni ca şi infanteriştii. Să-i ai alături de tine, este o plăcere. Când situaţia o cere, ştiu să se

bată. Poate n-au tehnica noastră, dar o compensează printr-un curaj deosebit. Iar atunci când e vorba să-şi facă meseria, apăi muncesc fără să-şi ridice privirea, oricât ar fi de încinsă lupta din jurul lor. Deviza lor este: *Noi putem s-o facem,* pe care au completat-o cu o mai veche zicală de-a lor: *săpând groapa altora, de multe ori cădem în ea.*

— Dă-i bătaie, fiule.

Având douăsprezece posturi de ascultare, asta înseamnă că pot plasa la fiecare câte o jumătate de grupă, respectiv câte un caporal şi trei soldaţi. Deci două grupe din patru se puteau odihni, cât timp ceilalţi se aflau de planton. Navarre şi Cercetaşii urmau să se ocupe de crater, iar adjutanţii se vor schimba unul pe altul, la comanda companiei. Nu mi-au trebuit mai mult de 10 minute ca să redistribui oamenii conform noilor dispoziţii. Le-am anunţat tuturor apropiata sosire a geniştilor şi, de îndată ce toate grupele mi-au confirmat că posturile de ascultare au fost instalate, am trecut pe circuitul general:

— Numerele impare... Destindeţi-vă... Pregătiţi-vă pentru somn... Număr! Unu-doi-trei-patru-cinci... Dormiţi!

Bineînţeles, un scafandru nu-i un pat, dar se poate dormi în el. Restul ţine de o bună preparare hipnotică. Cum se iveşte un moment de răgaz, oamenii pot fi trecuţi pe somn printr-o simplă comandă hipnotică... şi pot fi treziţi la fel de rapid, gata de luptă. Somnul este unul dintre factorii de supravieţuire cei mai importanţi. Omul epuizat de nesomn sfârşeşte prin a trage asupra unor ţinte care nu există.

În ce mă priveşte, n-avem de gând să dorm. Nu mi se spusese... şi nici n-o cerusem. Chiar şi simpla idee de a dormi, când ştiam că în jurul meu sunt sute sau chiar mii de Ploşniţe, îmi făcea greaţă. Dar mai ştii, poate că *senzorul spaţial* era într-adevăr infailibil. Sau poate că Ploşniţele nu ne puteau ataca pe nesimţite, fără să declanşeze alarma...

Am trecut pe circuitul scurt:

— Adjutant...

— *Yes, sir.*

— Poţi să tragi un pui de somn. Stau eu de gardă. Pregăteşte-te pentru somn... Unu-doi-...

— Scuzaţi-mă, domnule locotenent.

— Ce-i?

— Dacă am înţeles eu bine noul plan, în următoarele patru ore nu se are în vedere nici o acţiune. Aţi putea să vă odihniţi şi dumneavoastră...

— Nici vorbă, adjutant! N-am de gând să dorm! Vreau să inspectez posturile de ascultare şi să aflu câte ceva despre compania de genişti care urmează să ne vină.

— Prea bine, domnule locotenent.

— Rămâi dumneata aici cu Brumby şi încearcă să te odihneşti un pic, cât fac eu...

— *Johnnie!*

— Da, căpitane?

Să mă fi ascultat oare din întâmplare *bătrânul!*

— Toţi oamenii tăi sunt la post?

— Da, căpitane. Numerele impare dorm. Mă duc să inspectez posturile şi, după aceea...

— Lasă-l pe adjutant să se ocupe de asta, Johnnie. Vreau să te odihneşti.

— Dar căpitane...

— Destindere... îţi ordon. Pregăteşte-te să dormi... unu-doi-trei-... *Johnnie!*

— Căpitane, vă rog să-mi permiteţi să raportez, doresc mai întâi să inspectez posturile de ascultare. După acea, am să dorm, dacă-mi ordonaţi. Pentru moment aş vrea însă să rămân treaz, pentru că...

Blackie izbucni în râs.

— Fiule!... Ai dormit până în clipa asta... O oră şi zece minute!

— *Ce face?*

— Citeşte ora... (Am făcut-o şi m-am simţit cu adevărat prost). Te-ai trezit bine, Johnnie?

— Da, căpitane. Aşa cred.

— O.K. Lucrurile au mai evoluat. Trezeşte-ţi numerele impare şi adoarme-i pe cei cu numere pare. Dacă au puţin noroc, vor apuca o oră de somn... Inspectează-ţi posturile şi raportează-mi.

Mi-am început rondul, fără să-i mai spun ceva adjutantului. Mi-o făcuseră, el şi Blackie.

După ce am controlat posturile 3 şi 1 (nici un zgomot, şi doar amândouă se aflau la limita zonei presupusă a fi ocupată de Ploşniţe), mi-a mai venit inima la loc.

Am chemat prin circuit:

— Adjutant?

— Da, domnule Rico?

— Vrei să te odihneşti puţin, odată cu numerele pare? Te scol eu cu un minut sau două înaintea lor.

După o clipă, în care l-am simţit că şovăie, îmi răspunse:

— Domnule locotenent, aş vrea să controlez personal posturile de ascultare.

— N-ai făcut-o până acum?

— Nu, domnule locotenent. Am dormit o oră.

— *Ai dormit?*

Pe un ton în care i se ghicea stânjeneala, îmi răspunse:

— La ordinul domnului căpitan. M-a înlocuit cu Brumby şi m-a adormit după ce v-am înlocuit.

Am fost cât pe-aci să-i zic vreo două, dar nu m-am putut stăpâni să nu râd.

— Vrei să-ţi spun ceva, adjutantule? Tu şi cu mine, am face mai bine să ne culcăm la loc. Căpitanul Blackie comandă şi plutonul ăsta. Noi suntem în plus.

— Domnule locotenent... Din câte ştiu eu, căpitanul a avut întotdeauna nişte motive întemeiate.

Am dat aprobator din cap, uitând că de interlocutorul meu mă despărţeau peste 20 kilometri.

— Mda. Aşa o fi. O fi având el motivele lui... Şi dacă ne-a trimis pe amândoi la culcare, înseamnă că vrea să ne aibă odihniţi şi în plină formă.

— Şi eu cred că asta a urmărit dânsul.

— Da?... Şi în ce scop, după părerea ta?

— Domnule Rico – îmi zise el încet – eu cred că dacă îl ştia, domnul căpitan ni l-ar fi spus. Niciodată n-a ţinut o informaţie numai pentru dânsul. Dar i se întâmplă, câteodată, să facă anumite lucruri, pe care să nu şi le poată explica nici singur. Are un fel de presimţiri... pe care m-am învăţat să le respect.

— Adevărat?... Adjutant... Comandanţii de grupă sunt toţi numere pare. Dorm, nu-i aşa?

— Da, domnule locotenent.

— Pune-i în stare de alarmă pe toţi caporalii din fiecare zonă. Pentru moment, nu trezim pe nimeni, dar când va trebui s-o facem, fiecare secundă va conta.

— 'Nţeles, domnule locotenent.

Am inspectat şi ultimul post avansat, apoi pe cele amplasate deasupra oraşului Ploşniţelor. A trebuit să-mi dau toată silinţa ca să mă stăpânesc, când m-am branşat la ecutoare, pentru că, mă-nţelegeţi dumneavoastră, se auzeau foarte clar. Zgomotul care ne parvenea de acolo, din profunzime, semăna cu vacarmul unei mulţimi de voci care vorbesc necontenit, toate deodată. Şi asta îţi stârnea o dorinţă nebună să fugi, ca să-l nu mai auzi. Numai că, aşa ceva, era ultimul lucru pe care l-ai fi putut face.

M-am întrebat atunci dacă *senzorul spaţial* nu era cumva, în fond, doar un simplu om ca toţi oamenii, dotat numai cu un auz mai fin...

În orice caz, Ploşniţele se aflau acolo, unde el o spusese. La Ş.E.O. ascultam nişte înregistrări şi cele patru posturi de ascultare ne transmiteau zgomotele corespunzând unei aşezări importante. Printre altele, se puteau distinge nişte piuituri, probabil limbajul lor. Dar mai aveau ele nevoie de vreun limbaj, din moment ce erau în permanenţă coordonate şi controlate de *gânditori?* Se mai auzea, de asemenea, un fâşâit, asemănător celui produs de frunzele uscate şi vreascurile călcate. Şi, după aceea, un sunet ascuţit, un fel de fluierat, captat întotdeauna în preajma marilor sălaşuri, produs probabil de vreo instalaţie. Să fi fost sistemul lor de ventilaţie?...

Dar nu auzeam zgomotul acela specific, pe care-l fac Ploşniţele când sfredelesc solul.

Deasupra *bulevardului,* sunetele erau şi ele altele. Se percepea mai ales un zbârnâit, care, din când în când, se transforma într-un huruit înfundat. S-ar fi zis că sute de vehicule circulau, acolo, în adâncimi.

Ajuns la postul nr. 5 mi-a venit o idee... şi am verificat-o, ordonând câte unui soldat din fiecare post de ascultare să strige *Hei!,* ori de câte ori se intensifică huruitul.

— Căpitane!

— Da, Johnnie?

— Circulaţia pe bulevard se desfăşoară doar într-un singur sens. De la mine, către dumneavoastră. Viteza este de circa 180 kilometri pe oră. Câte un vehicul pe minut.

— Cam aşa e, Johnnie... După calculele mele, mi-au ieşit 170 kilometri pe oră şi respectiv, un interval de 58 secunde.

— Aha – am răspuns, destul de dezumflat. (După care am schimbat subiectul) : Nici o veste de la genişti, domnule căpitan.

— Nu mai vin. Au nimerit într-un punct fierbinte, undeva prin spatele sectorului *Vânătorilor de capete.* Îmi pare rău, Johnnie, ar fi trebuit să te anunţ. Altceva?

— Nimic, căpitane.

Mă simţeam ceva mai bine. Chiar şi lui Blackie i se întâmpla să mai uite câte ceva din când în când, vreun lucru important. Şi ideea mea nu fusese deloc rea.

Am părăsit zona bulevardului ca să inspectez postul nr. 12, amplasat la dreapta zonei Ploşniţelor.

Acolo, ca peste tot, erau tot patru oameni. Doi dormeau, unul era pe ascultare, iar celălalt făcea de santinelă.

— Nimic? – l-am întrebat pe cel de pază.

— Nu, nimic, domnule locotenent.

Soldatul care asculta, unul dintre recruţi, se întoarse către mine:

— Domnule Rico... cred că se-ntâmplă ceva...

— Ia să vedem...

M-am apropiat şi m-am branşat la ecutoare. Sfârâit de slănină pe foc! Zgomot asurzitor!

— Compania întâia, alarmă generală! Deşteptarea! Deşteptarea! Toată lumea la raport!

Am trecut de pe circuitul general, pe circuitul ofiţerilor.

— Căpitane! Căpitane Blackstone! *Alarma!*

— Fii calm, Johnnie! Raportează!

— Slănină friptă! (Mă străduiam din răsputeri să-mi păstrez un ton normal) : Postul 12. Coordonatele: Easter 9 în Careul Negru Unu!

— Easter 9... Câţi decibeli?

Mi-am aruncat în grabă ochii pe indicatorul aparatului.

— N-am idee, căpitane. Trece cu mult de limita maximă a scalei! S-ar zice că-mi sunt sub tălpi.

— Minunat! – exclamă Blackie. Cea mai bună veste a zilei! Ascultă-mă bine, fiule: trezeşte-ţi oamenii...

— Am făcut-o deja, căpitane!

— Foarte bine. Concentrează-ţi oamenii în jurul postului 12. Să încerce să stabilească punctul de ieşire la suprafaţă al Ploşniţelor. *Şi o întinzi urgent din locul respectiv!* Mă auzi, tu?

— Vă aud, căpitane... dar nu înţeleg.

Căpitanul oftă din greu.

— Johnnie, tu o să-mi scoţi peri albi... Ascultă-mă bine: noi vrem ca afuriseniile astea să se arate odată, să iasă afară. Cu cât vor fi mai multe, cu atât mai bine. Tu n-ai cum să li te opui altfel decât aruncând tunelul în aer... ori tocmai asta *nu trebuie s-o faci în nici un caz!* Pentru că dacă ele ies în forţă, nici măcar un regiment întreg n-ar reuşi să le respingă. Iar generalul asta şi vrea: ca ele să iasă afară, înţelegi? Armamentul greu se află pe orbită şi n-aşteaptă decât o asemenea ocazie... Deci, tu te mărgineşti numai să reperezi punctul lor de ieşire, te repliezi şi rămâi în observare. Dacă ele vor ieşi în sectorul tău, vei avea drept la toate onorurile armatei. Aşa că fă bine şi rămâi în viaţă. Te-ai prins?

— Da, căpitane. Le reperez, mă repliez şi evit contactul. Observ şi raportez.

— Perfect!

I-am adus pe cei din posturile 9 şi 10 la Easter 9. Le-am ordonat ca din 800 în 800 de metri să se oprească şi să măsoare intensitatea zgomotului de *slănină friptă.* În acelaşi timp, cei din postul 12 urmau să se deplaseze în direcţia opusă, către spatele sectorului, ca să măsoare descreşterea intensităţii sonore.

I-am chemat pe Bayonne, de la *Mâncăcioşi,* şi pe Do Campo şi le-am explicat motivul rechemării patrulelor. Apoi i-am raportat căpitanului realizarea regrupării.

Mi-a mormăit:

— Acum, fii gata. Ai vreo idee cam unde ar fi punctul de emergenţă?

— S-ar părea că se îndreaptă spre Easter 9, căpitane, dar n-am cum să verific. Pe o rază de 5 kilometri, zgomotul e deosebit

de intens... dar, se pare că zona se extinde. Acum încerc s-o delimitez. Ştiţi cumva dacă le stă în obicei să sape galerii paralele cu suprafaţa?

— E posibil. Dar sper să nu fie cazul acum. Trebuie să iasă odată afară. (După o scurtă pauză, adaugă) : Anunţă-mă dacă centrul se deplasează.

— Da, căpitane. Numai că...

— Ce? Ce mai e?

— Mi-aţi spus să nu le atac, dacă se arată. Atunci, noi ce facem? Suntem simpli spectatori?

După o tăcere de vreo 15, poate chiar 20 de secunde (timp în care probabil îşi consultase superiorii) Blackie îmi răspunse, în fine:

— Domnule Rico... Nu trebuie să ataci nici în punctul Easter 9, nici în zona înconjurătoare. Prin alte părţi... ţi-o spun, vânătoarea de Ploşniţe e în toi.

— 'Nţeles, căpitane!

— Johnnie! (Dintr-odată tonul lui devenise sever) : Dacă cumva te apuci să vânezi medalii, în loc de Ploşniţe – şi asta am s-o aflu, ţi-o garantez – poţi conta pe mine că ai încurcat-o cu *cele 31 de pisici belite!*

— Căpitane, în viaţa mea n-am visat medalii. Pentru mine, numai Ploşniţele contează!

— Atunci, nu mă mai bate la cap!

L-am contactat pe adjutant şi i-am comunicat noile limitări ale posibilităţilor noastre de intervenţie. I-am spus să transmită toate acestea mai departe şi să ia toate măsurile necesare pentru respectarea ordinului.

— Am făcut şi inspecţia, domnule locotenent – îmi răspunse, după ce eu terminai ce aveam de spus. Propun ca oamenii care sunt cu dumneavoastră să fie înlocuiţi.

Era o propunere binevenită. Oamenii care fuseseră pe ascultare n-avuseseră când să-şi reîncarce bateriile şi rezervoarele de aer. Oamenii pe care mi-i propuse adjutantul pentru schimb, erau cu toţii cercetaşi.

Mi-am blestemat în gând propria-mi prostie. Un scafandru de cercetare este la fel de rapid ca un scafandru de comandă şi are o viteză de două ori mai mare decât un scafandru de infanterist.

Simţeam eu c-am uitat ceva! Acum ştiam ce. Mă aflam la 15 kilometri de plutonul meu, împreună cu trei soldaţi în scafandre de infanterist. Dacă apăreau Ploşniţele, m-aş fi aflat într-o situaţie imposibilă... Cei trei n-ar fi avut cum să mă urmeze.

— O.K. Dar n-am nevoie de trei oameni. Adică, acum nu mai am nevoie. Trimite-mi-l pe Hugues. O să-l înlocuiesc pe Nyberg.

— Hugues? Singur – singurel? – se miră adjutantul meu.

— Un singur om mi-e de ajuns. De ascultare mă voi ocupa personal. Şi, în doi, putem asigura funcţionarea postului. Acum ştim pe unde sunt Ploşniţele. Spune-i lui Hugues să mişte mai repede.

Timp de 37 de minute, nu s-a mai întâmplat nimic. Hugues şi cu mine patrulam în jurul lui Easter 9, efectuând, din loc în loc, ascultări pe o durată de 5 secunde. Nu mai era nevoie nici măcar să mai înfigem priza de sunet în sol. Era de ajuns numai s-o pui pe pământ ca să auzi slănina frigându-se în draci. Zona se extindea treptat, dar centrul acesteia nu se deplasa. La un moment dat, sunetul se întrerupse brusc (şi eu mă grăbii să-i raportez căpitanului) însă, după vreo 3 minute, reîncepu cu aceeaşi intensitate.

Apoi, fulgerător, lucrurile se precipitară, toate deodată.

***

O voce zbieră pe circuitul Cercetaşilor;

— Albert 2! Albert 2! Slănină friptă!

Am transmis mai departe:

— Căpitane! Slănină friptă în Albert 2! Negru Unu!

Apoi intrai în legătură cu plutoanele învecinate:

— Urgent! Urgent! Slănină friptă în Albert 2!

Aproape simultan răsună şi vocea lui Do Campo:

— Adolf 3! Adolf 3 în Verde 12! Slănină friptă! Slănină friptă!

I-am comunicat ştirea lui Blackie şi am revenit pe circuitul Cercetaşilor mei. În urechi îmi răsună:

— Ploşniţele! PLOŞNIŢELE ! ALARMĂ !

— Unde? Unde? În care sector?

N-am mai primit nici un răspuns.

— Adjutant! Adjutant! Cine a văzul Ploşniţele?

— Ies din oraşul lor. Către Bangkok 6!

— *Atacaţi!*

L-am chemat pe Blackie.

— Ploşniţe la Bangkok 6, Negru Unu! Le-am atacat!

Vocea căpitanului răsuna extraordinar de calmă:

— Am înţeles, Johnnie... Care-i situaţia în Easter 10?

— Easter 10 este...

Solul se prăbuşi sub mine şi mă trezii în mijlocul Ploşniţelor.

Nu-mi dau seama cum s-a întâmplat. Cert este că n-am fost rănit. Parcă aş fi căzut dintr-un copac, din creangă-n creangă. Numai că respectivele crengi erau vii şi mă aruncau de colo, colo, în timp ce giroscoapele zbârnâiau frenetic căutând să mă readucă în poziţie verticală. Cred că am căzut 3 sau 4 metri, nu-mi dau seama. În orice caz, destul de adânc ca să nu mai văd lumina zilei.

Dar apoi, o nouă maree de dihănii mă aduse la suprafaţă. Antrenamentul a fost cel care m-a salvat: într-o clipă am fost din nou în picioare, gata de luptă. Mă băteam şi vorbeam, în acelaşi timp:

— Ieşire în Easter 10! Nu, Easter 11! Aici mă aflu acum! O gaură enormă! Ies cu sutele! Nu, sunt mult mai numeroase...

Aveam câte un aruncător de flăcări în fiecare mână şi, în timp ce le nimiceam mi-am terminat raportul.

— Johnnie, întinde-o de acolo!

— O.K.!

Tocmai mă pregăteam să sar. Dar m-am oprit. Şi mi-am stins aruncătoarele de flăcări. Înţelesesem.

— Rectific! Ieşirea din Easter 11 nu-i decât o diversiune. Nu-s *soldaţi!*

— Repetă!

— Easter 11, Negru Unu. Aici nu-s decât *muncitoare.* Nu-i nici un *soldat.* Ploşniţele care mă înconjoară sunt neînarmate. Nici nu m-au atacat. Căpitane... să fie într-adevăr numai o diversiune?

— Foarte posibil, Johnnie... Ţi-am transmis raportul la Divizie. Lasă-i să-şi vadă de treaba lor. Până atunci, verifică-ţi încă o dată raportul. Dacă nu-s numai *muncitoare,* îţi dai seama c-o să te coste scump.

— 'Nţeles, căpitane.

Am executat un salt înalt şi foarte lung, ca să mă degajez de scârboasă atingere a mulţimii de dihănii în mişcare.

Întreaga câmpie era acoperită de o viermuială de trupuri negre palpitând. Mi-am pornit din nou motoarele reactoarelor.

— Hugues!

— Ploşniţele, domnule Rico! Miliarde! Le pârlesc pe toate!

— Hugues, uită-te mai bine la ele! Ţi-au ripostat cumva? Vezi *soldaţi* printre ele?

— Păi...

Am atins solul şi am sărit imediat din nou.

— Domnule locotenent... aveţi dreptate... Nu-i nici un *soldat!* – Cum de-aţi ştiut?

— Întoarce-te, Hugues, la pluton! Căpitane... Reconfirm ieşirea la suprafaţă, în acest sector, a mii de Ploşniţe! Număr de galerii nedeterminat! N-am fost atacat. Repet. N-am fost atacat. Dacă sunt şi *soldaţi,* atunci sunt neînarmaţi şi stau ascunşi printre *muncitoare.*

Căpitanul nu-mi răspunse.

Departe, în stânga mea, ţâşni un fulger orbitor, urmat aproape imediat de un altul, de astă dată mult mai departe, undeva în dreapta. În mod automat, mi-am notat ora şi coordonatele.

— Căpitane Blackstone... răspunde-mi!

Am încercat să-i reperez baliza, dar orizontul îmi era limitat de nişte dealuri din Careul Negru 2.

— Adjutant! Fă-mi legătura prin circuitul tău cu căpitanul!

Chiar în acea clipă, baliza adjutantului meu de pluton dispăru.

M-am repezit în direcţia lui. Nu-mi supravegheasem ecranul cu destulă atenţie. Cât mă hârjonisem eu cu Ploşniţele, adjutantul preluase comanda plutonului.

I-am reperat pe Brumby şi pe Cunha, pe comandanţii de grupe şi pe cercetaşi.

— Cunha! Unde-i adjutantul de pluton?

— În recunoaştere într-o galerie, domnule locotenent.

— Spune-i că vin şi eu acolo. (Am schimbat circuitul, fără să-i mai aştept confirmarea.) Plutonul 1 cheamă plutonul 2! Răspundeţi!

— Ce vrei? mârâi locotenentul Koroshen.

— Nu reuşesc să iau legătura cu căpitanul.
— Nici n-ai cum.
— E mort?
— Nu. A rămas fără energie.
— Aha... Deci dumneata comanzi compania!
— Da, da, da... Ei şi? Ai nevoie de ajutoare?
— Nu... Nu, domnule locotenent.
— Atunci, taci odată. Avem destulă treabă şi aşa.
— O.K.

Băgasem de seamă că, în fond, şi eu aveam treabă. Pe ecranul căştii vedeam cum dispar, unul câte unul oamenii din grupa întâi a plutonului meu. Baliza lui Brumby se stinsese prima.

— Cunha! Cunha! Ce se întâmplă cu grupa întâia?
— Îl urmează pe adjutantul de pluton, domnule locotenent.

Dacă există vreo prevedere în regulament, care să justifice aşa ceva, aş vrea să-mi fie arătată. Acţionase Brumby de capul lui, fără să-i fi dat cineva ordin? Ori nu auzisem eu aşa ceva?

Un singur lucru era clar: în acest moment el se afla într-una din hrubele Ploşniţelor, invizibil şi în afara razei de acţiune a circuitului radio.

Acum nu mai era vreme de pierdut cu despicatul firului de păr în patru, dacă a greşit sau nu, asta o voi lămuri mâine – dacă mai apucă vreunul din noi ziua de mâine.

— Clar, Cunha. Acum sunt lângă voi. Raportaţi-mi!

Ultimul meu salt mă adusese în mijlocul oamenilor mei. Chiar în dreapta mea se ivi o Ploşniţă, pe care am lichidat-o încă înainte de a atinge solul. De data asta, nu mai era o *muncitoare.* Apucase să tragă în direcţia mea, până a se chirci carbonizată.

— Am pierdut trei oameni – raportează gâfâind Cunha. Nu cunosc pierderile lui Brumby. Ploşniţele au ieşit prin trei găuri, dar suntem pe cale să le respingem.

Chiar în secunda în care voiam să sar din nou, o teribilă undă de şoc mă zdruncină. Trei minute şi 37 secunde... Asta înseamnă că explozia pe care o văzusem se situa la o depărtare de vreo 50 de kilometri... Să fi intrat oare în acţiune geniştii noştri?

— Atenţie grupa întâi! Pregătiţi-vă pentru un al doilea şoc!

Am sărit şi am aterizat, de bine de rău, în mijlocul unui pâlc de 3-4 ploşniţe. Nu erau moarte, dar nici nu mai luptau. Se mişcau dezorientate, atât. Le-am lăsat amintire o grenadă şi am sărit.

— Şo pe ele, băieţi! Sunt groggy! Dar fiţi atenţi la al doi...

Tocmai când rosteam aceste cuvinte, am resimţit a doua undă de şoc. Dar nu mai era la fel de violentă ca prima.

— Cunha! Adună-ţi grupa! Zi-le să se grăbească! Ne apucăm de curăţenie!

Regruparea a fost anevoioasă şi lentă. Privindu-i, îmi puteam da seama de pierderi, dar curăţirea zonei am făcut-o rapid şi precis, înaintând pe flancuri, am doborât peste o duzină de Ploşniţe. Abia dacă apucau să se mişte, până le carbonizam. Undele de şoc se pare că le afectaseră în modul cel mai serios, infinit mai mult decât pe noi. De ce oare? Pentru că nu erau protejate de scafandru? Ori pentru că creierele *gânditorilor,* aflaţi pe undeva prin străfundurile solului, fuseseră zdruncinate şi nu mai funcţionau cum trebuie?

Mi-am numărat efectivele. Nouăsprezece soldaţi valizi, doi morţi, doi răniţi, plus alţi trei ale căror scafandre nu mai răspundeau. Pe doi dintre ei i-a rezolvat Navarre, recuperând bateriile energetice de la scafandrele celor morţi. Al treilea avea radarul şi postul de radio distruse, scafandrul nemaifiind reparabil. Navarre îl lăsă de pază lângă răniţi. Mai mult nu puteam face pentru el.

Împreună cu Cunha m-am apucat să inspectez găurile pe unde ieşiseră Ploşniţele. După hartă, ele corespundeau cu locurile unde galeria subterană era cel mai aproape de suprafaţă. Era la mintea cocoşului!

Una dintre hrube fusese obturată de o movilă de bolovani şi pământ. În a doua nu se observa nici un semn de activităţi inamice.

I-am ordonat lui Cunha să lase de pază un caporal şi un soldat. La nevoie, dacă Ploşniţele apăreau într-un număr prea mare, le-am zis să închidă hruba cu o bombă.

Sunt de acord, Amiralul Cerului, de-acolo de sus, unde se afla el, hotărâse că găurile nu trebuiau astupate, numai că eu aveam de furcă cu o situaţie concretă, nu cu una teoretică.

Ei, şi apoi am ajuns la cea de-a treia galerie, cea care-mi înghiţise adjutantul şi jumătate din pluton.

Pe o porţiune de 15 metri, cu o diferenţă de nivel de 6 metri, culoarul se prăbuşise. Tavanul de rocă dispăruse, iar marginile gropii rezultate erau înclinate şi fisurate. Harta mă lămuri ce se întâmplase. Celelalte două hrube se aflau la capătul unor tunele înguste, pe când aceasta pornea probabil din labirintul principal. Fără îndoială, cele două galerii minore serviseră drept diversiune, în timp ce atacul propriu-zis se desfăşurase prin acest punct.

Ale dracului Ploşniţe, puteau oare vedea prin stâncă?

De unde mă găseam, nu vedeam nici un semn de viaţă. Nici oameni, nici Ploşniţe. Cunha îmi arătă pe unde o luase grupa a doua. Adjutantul meu dispăruse de 7 minute şi 40 de secunde. Privirea mea scruta bezna. O gheară de foc şi gheaţă îmi strângea inima.

— Adjutant Cunha – m-am auzit rostind – adună oamenii. (Mă străduiam ca glasul să-mi răsune încrezător). Dacă ai nevoie de ajutor, contactează-l pe locotenentul Koroshen.

— Alte ordine, domnule locotenent?

— Nimic altceva. Doar dacă nu se comunică altceva de sus. Eu am să cobor înăuntru şi am să încerc să găsesc grupa a doua. O vreme deci nu vom mai avea contact radio.

Am sărit în hrubă, fără să mai aştept vreun răspuns. Trebuia să acţionez, înainte de a-mi ceda nervii.

În spatele meu am auzit:

— Adunarea! Grupa întâia! Grupa a treia! Grupa a patra! După mine!

Şi Cunha sări pe urmele mele.

Am simţit că nu mai sunt chiar atât de singur.

I-am spus lui Cunha să lase doi oameni afară. Unul chiar la gura de intrare în hrubă, iar celălalt la suprafaţă. Apoi, în fruntea celor rămaşi, am pornit cât de repede puteam în urmărirea grupei dispărute. Viteza de deplasare ne era limitată de tavanul galeriei, aflat la câteva palme de creştetul căştilor noastre. În scafandrul propulsat, deplasarea pe orizontală seamănă cu un fel de alunecare, pentru că abia dacă îţi ridici picioarele. Sunt sigur că fără costumele astea ne-am fi deplasat mai repede.

Chiar de la bun început a trebuit să folosim vizoarele cu infraroşii. Ceea ce îmi confirma bănuiala că Ploşniţele văd în spectrul infraroşu. Prin vizor, tunelul îmi apărea perfect iluminat. Solul era nivelat, pereţii netezi şi lucioşi.

Când am ajuns la o intersecţie, m-am oprit. Există o groază de teorii despre lupta subterană, dar nici unul dintre autorii lor n-a avut ocazia să le pună în aplicare. Până la Operaţiunea *Regina,* nimeni nu se mai întorsese din adâncuri, ca să poată prezenta un raport comparativ asupra diferitelor tactici propuse. Spre exemplu, una dintre aceste tactici preconiza să laşi câte o santinelă la fiecare intersecţie. Cum era cazul de faţă. Dar noi ne lipsisem deja de doi oameni, postaţi de pază la intrarea tunelului. Lăsând câte 10 la sută din efectiv la fiecare intersecţie, ajungem la cel mai mic divizor comun – moartea...

În acel moment am decis să nu ne despărţim şi nici să nu ne lăsăm capturaţi. În nici un caz.

Am cercetat cele două tunele. Nici urmă de Ploşniţe. Am chemat pe circuitul subofiţerilor:

— Brumby!

Rezultatul a fost stupefiant. La suprafaţă, abia dacă îţi auzi vocea, dar aici, în această reţea de hrube cu pereţi netezi, propria-mi voce, îmi tună în urechi, de parcă întregul labirint funcţiona ca un amplificator: BRRRUMMMBBYY!!!

O clipă, am rămas asurzit. Apoi am auzit:

— DOOOMMNNUUL RIIICCOOO!!!

— Mai încet, Brumby. (Încercam să vorbesc cât mai încet posibil). Unde sunteţi?

— Nu ştiu, domnule locotenent. Ne-am rătăcit.

— Nu-i nimic. Venim după voi. Nu sunteţi prea departe. Adjutantul e cu voi?

— Nu, domnule locotenent. Nu l-am...

— O.K. (Am trecut pe circuitul scurt). Adjutant?

— Vă ascult, domnule locotenent. (Vocea lui era perfect calmă şi vorbea cu un ton scăzut). Sunt cu Brumby în contact radio, dar n-am reuşit să ne întâlnim.

— Unde eşti, adjutantule?

Avu o scurtă ezitare:

— Domnule locotenent, vă rog să căutaţi grupa lui Brumby şi să ieşiţi cu toţii afară.

— Răspunde-mi la întrebare!

— Domnule Rico... vă puteţi pierde şi-o săptămână şi tot n-o să mă găsiţi... Şi nici nu mă pot mişca. Trebuie...

— Destul adjutant. Eşti rănit?

— Nu domnule locotenent, însă...

— Atunci de ce nu te poţi mişca? Din cauza Ploşniţelor?

— Sunt o grămadă pe-aici. E drept că nu mă pot atinge... dar nici eu nu pot ieşi. Eu cred că...

— Adjutant, îţi baţi gura de pomană! Sunt sigur că ştii pe unde ai luat-o. Am harta. Dă-mi punctele de relevment. Îţi ordon! Executarea!

S-a executat. Cu precizie. Concis. Mi-am aprins reflectorul căştii şi am studiat harta.

— O.K. Eşti chiar sub noi, cam la două nivele. Ştiu pe unde trebuie s-o iau. Ţin-te bine!

— Brumby?

— Da, domnule locotenent.

— La prima intersecţie, cum aţi luat-o: înainte, la stânga sau la dreapta?

— Drept înainte, domnule locotenent.

— Bine. Cunha, hai. Brumby aţi avut ceva necazuri cu Ploşniţele?

— Păi, din cauza lor ne-am rătăcit, domnule locotenent. Am dat peste o haită întreagă... Şi după aia nici că mai ştiam unde suntem.

Nu l-am mai întrebat de pierderi; pentru veştile proaste nu e niciodată prea târziu. Doream ca mai întâi de toate să-mi reîntregesc plutonul şi s-o şterg de aici. Oraşul acesta al Ploşniţelor, fără Ploşniţe era încă şi mai oribil. Brumby ne ghidă şi la următoarele intersecţii, iar eu aruncai câte o grenadă-obstacol în fiecare din culoarele pe unde n-o luam. Grenadele-obstacol reprezentau un progres faţă de bombele cu gaze pe care le utilizasem mai înainte. Ele nu ucideau. Aveau doar un efect paralizant.

Străbătând o porţiune mai lungă de tunel, am pierdut contactul radio cu Brumby. Era probabil un efect de reflectare a

undelor radio, pentru că la următoarea intersecţie legătura s-a reluat.

Numai că, de astă dată, n-a mai fost în stare să ne spună pe unde o luase. Tocmai în zona asta fuseseră atacaţi de Ploşniţe.

Şi tot aici ne atacară şi pe noi.

Nici nu ştiu de unde au apărut. Cu o clipă mai înainte, totul era liniştit şi pace. Ca dintrodată să răsune un urlet:

— Ploşniţele! PLOŞNIŢELE!

Venea din spatele meu, din coloană. M-am întors fulgerător. Veneau din toate părţile. Probabil că pereţii aceia netezi nu erau chiar atât de groşi, pe cât îi credeam noi, şi că Ploşniţele îi sfredeliseră. Altă explicaţie plauzibilă pentru atacul lor fulger nu pot găsi.

N-aveam cum să utilizăm aruncătoarele de flăcări sau bombele. Ne-am fi omorât între noi. Dar pe Ploşniţe nu le încercau astfel de scrupule. Ne mai rămâneau mâinile şi picioarele...

Totul n-a durat mai mult de un minut... Şi după aceea... Ei, şi după aceea, pe jos nu mai vedeai decât trupuri de Ploşniţe sfârtecate... şi patru dintre oamenii mei.

Unul era adjutantul Brumby. Mort. Probabil în cursul încăierării, grupa a doua făcuse joncţiunea cu noi. Fără îndoială că nu erau departe şi zgomotul îl călăuzise.

Cu ajutorul lui Cunha am făcut o verificare, în urma căreia am constatat că şi ceilalţi trei sunt morţi. Mi-am regrupat oamenii într-o singură grupă şi am continuat coborârea.

Nu după multă vreme, am dat peste Ploşniţele care-l încolţiseră pe adjutantul meu de pluton.

De data asta, lupta a fost şi mai rapidă. El ne spusese că ne aşteaptă: capturase un *gânditor* şi-i folosea enormul cap umflat ca un cimpoi drept scut. Adjutantul nu putea face nici o mişcare, dar nici Ploşniţele nu aveau curajul să-l atace, căci ar fi trebuit să tragă în *creierul* care le comanda.

Cum noi n-aveam de ce să ne mai sfiim, le-am nimicit pe la spate.

Când, după aceea, am putut admira hidoasa creatură pe care o ţinea adjutantul-major, în ciuda tuturor pierderilor noastre, m-am simţit cuprins de o bucurie sălbatică.

Apoi, deodată, a început să sfârâie slănina.

Plafonul hrubei s-a prăbuşit şi, odată cu asta, pentru mine Operaţiunea *Regina* a luat sfârşit.

M-am trezit într-un pat, fără îndoială la Şcoala de Elevi Ofiţeri. Avusesem un lung, foarte lung coşmar populat numai cu Ploşniţe. Dar nu. Nu eram la Ş.E.O., ci în secţia sanitară a transportorului *Argonne.* Luptasem, împreună cu băieţii din pluton, nu mai puţin de 12 ore.

Nu eram decât un rănit printre mulţi alţii. Suferisem o intoxicaţie cu protoxid de azot şi o expunere de o oră la radiaţii; plus câteva coaste rupte şi o contuzie craniană.

A trebuit să aştept destul de mult, până să aflu toate detaliile asupra Operaţiunii *Regina,* dar unele aspecte mi-au rămas şi acum neclare. De exemplu, ce-l făcuse pe Brumby să-şi ducă grupa în tunel? El e mort, ca şi Naidi, şi n-o vom şti niciodată. Mi-a părut bine pentru ei că au apucat să-şi vadă pe umeri noile galoane.

În schimb, am aflat de ce adjutantul meu se hotărâse să exploreze pe cont propriu oraşul Ploşniţelor.

Auzise raportul meu către căpitanul Blackstone cum că Ploşniţele care ieşeau în Easter 11 nu erau decât *muncitoare.* Ploşniţele care ţâşneau din pământ în sectorul lui erau *numai soldaţi* şi trăsese concluzia (corect şi cu câteva minute înaintea Statului Major) că dihăniile tentau o ultimă ieşire disperată, căci altfel nu şi-ar fi sacrificat *muncitoarele* numai ca să ne deregleze tirul.

Totuşi, contraatacul Ploşniţelor din oraş nu fusese atât de important, pe cât s-ar fi putut crede.

A doua concluzie: inamicul nu dispunea de rezerve importante. Era deci momentul cel mai potrivit ca să încerce să dea o *lovitură* în adâncuri şi să încerce să captureze o *regină.* Nu trebuie uitat că în asta consta obiectivul nr. 1 al Operaţiunii *Regina.*

Şi uite că adjutantul reuşise.

Plutonul 1 de *Tuciurii* putea raporta: misiunea a fost îndeplinită.

Sute de plutoane fuseseră angajate în acţiune, dar foarte puţine se puteau mândri cu un asemenea raport. Pusesem

mâna pe *şase gânditori,* dar nici o *regină* nu fusese capturată vie.

Gânditorii n-au mai apucat să fie schimbaţi, pentru că n-au trăit prea mult. Dar băieţii din Departamentul Război Psihologic, care au lucrat pe specimenele vii, au tras multe învăţăminte.

Astfel eu cred că, din acest punct de vedere, Operaţiunea *Regina* a fost un succes.

Adjutantul meu, pentru această faptă, a fost avansat ofiţer. Asta nu m-a mirat deloc. Nu-mi spusese căpitanul că mi-l dă pe *cel mai bun adjutant-major,* afirmaţie de care eu nu m-am îndoit niciodată? Pentru că, vedeţi dumneavoastră, eu îl mai întâlnisem pe acest adjutant. Dar nu cred c-o mai ştia vreunul din *Tuciurii.* Eu nu mă lăudasem, şi el nici atât, sunt sigur. De asemeni, nici Blackie n-avea de unde s-o ştie.

Da, da, eu îl cunoşteam pe adjutant, încă din prima zi de militărie.

Numele lui era Zim.

Acţiunile desfăşurate de mine personal în cadrul Operaţiunii *Regina* nu mi se păreau a fi cine ştie ce mare succes. Am rămas la bordul *navei Argonne* mai mult de o lună, mai întâi ca pacient, apoi ca element detaşat, după care am fost debarcat, împreună cu încă alţi câţiva. Şi abia ajuns la bază, am avut şi eu mai mult timp să mă gândesc.

Mai întâi de toate, m-am gândit la pierderile plutonului meu. Nu s-ar fi putut zice că scurta mea perioadă de comandă a fost dintre cele mai fericite. Îmi dădeam seama că locotenentul Silva s-ar fi descurcat mult mai bine.

Şi nici măcar nu fusesem rănit cum trebuie, în luptă. Auzi!

Să-ţi cadă tavanul în cap!

Nu cunoşteam nici pierderile exacte. Doar că pornisem lupta cu şase grupe, şi o terminasem cu patru.

Nu ştiam nici dacă Blackstone, căpitanul nostru, se număra printre supravieţuitori. Aflasem doar că-şi reluase comanda, puţină vreme după intrarea mea în subterana care ducea la oraşul Ploşniţelor.

Care o fi procedura atunci când candidatul a rămas în viaţă şi ofiţerul-examinator a murit?

Un singur lucru mi se părea sigur: buletinul nr. 31 îmi va reda gradul de adjutant.

Şi, în aceste condiţii, puţin îmi păsa de vraful de cărţi de matematică rămase pe cealaltă navă.

Trebuie să spun totuşi că, după prima săptămâna de stat la pat pe *Argonne,* neavând ce face şi plictisindu-mă împrumutasem de la un ofiţer câteva cărţi de mate şi mai tocisem un pic. Vorba ceea, îmi mai ocupam şi eu mintea cu ceva. Şi, în fond, e bună şi matematica, când n-ai ce face.

În sfârşit, când m-am prezentat la Ş.E.O., unde credeam că-mi vor restitui tresele de adjutant, am aflat că sunt, totuşi, în continuare cadet. După toate aparenţele, Blackie fusese îngăduitor şi nu mă *trântise.*

În cameră l-am găsit pe Angel. Stătea răsturnat pe un scaun, cu picioarele pe masă. În faţa lui trona un pachet cu cărţi. Cărţile mele de matematică. Când mă văzu, exclamă:

— Ohoho, Juan! Credeam să te-ai curăţat!

— Eu? Fii serios, că n-am gust bun şi Ploşniţelor li se apleacă. Dar tu, când pleci?

— Să fii sănătos! Am plecat şi m-am şi întors! – protestă el. La o zi după tine. Am participat la trei lansări şi m-am întors după numai o săptămână. Dar tu, pe unde dracu ai fost de-ai lipsit atâta?

— Am făcut o croazieră de o lună.

— Băftosule! Şi câte lansări aţi făcut?

— Nici una.

— Ptiu! Să mai zică cineva că nu există oameni norocoşi!

Şi, în fond, poate că Angel avea dreptate, pentru că tresele de ofiţer tot le-am obţinut. Într-un fel şi datorită ajutorului ce mi l-a dat el. Că multă răbdare a avut cu mine, când mă medita la matematică.

Norocul meu a venit de la toţi cei care şi-au pierdut timpul lor, ca să mă ajute pe mine: Angel şi Jelly, Locotenentul, Carl, locotenent-colonelul Dubois şi da... tata, Blackie... Brumby... Ace. Şi n-am să-l uit pe adjutantul Zim. Scuzaţi, căpitanul Zim. E mai bine că-i aşa. M-aş fi simţit nu ştiu cum, să-i fiu superior.

A doua zi după avansare, mă aflam în sala de îmbarcare cu un coleg de clasă, Bennie Montez. Amândoi eram proaspeţi

locotenenţi rangul II şi faptul că eram salutaţi ne făcea oarecum nervoşi. Eu găsisem o soluţie: mă prefăceam că sunt absorbit de lectura listei astronavelor aflate pe orbită în jurul Sanctuarului. De altfel, aceasta era atât de lungă, încât era evident că se pregătea ceva deosebit, chiar dacă oficial nu se spunea nimic. Mă simţeam plin de energie. Unde mai pui că mi se realizaseră două din cele mai arzătoare dorinţe: să fiu repartizat la fosta mea unitate şi, a doua, ca tata să mai fie încă acolo. Ori lista afişată îmi arăta că-mi voi inaugura tresele de locotenent cu ocazia unei operaţiuni de mare anvergură, sub ordinele locotenentului Jelal.

Pe listă erau atâtea nave, încât fusese necesar să fie clasificate pe tipuri. Am consultat mai întâi grupa transportoarelor de trupe, singurele care interesează pe infanterist.

L-am găsit pe *Mannerheim!* Aveam vreo şansă s-o văd pe Carmen? Fără îndoială că nu. Dar puteam să-i trimit un mesaj.

Toate erau numai nave de mare capacitate!... *New Valley Forge, New Ypres, Marathon, El Alamein, Iwo, Gallipoli, Leyte, Marna, Tours, Gettysburg, Hastings, Waterloo...* Tot atâtea nume de bătălii în care pifanii infanterişti s-au acoperit de glorie.

Astronavele mai mici purtau numele unor infanterişti celebri: *Horatius, Alvin York, Swamp Fox, Rodger Young* (el însuşi, – binecuvântat fie-i numele!) *Colonel Bowie, Devereux, Vercingetorix, Sandino, Aubrey Consens, Kamenhametha, Audie Murphy, Xenophon, Aguinaldo...*

— Ar trebui să existe şi o navă *Magsaysay* – am şoptit eu.

— Cum? – întrebă Bennie.

— Ramon Magsaysay. Un om mare şi un mare soldat. Dacă ar mai trăi în zilele noastre, fără îndoială că el ar conduce războiul psihologic. Ce naiba, tu n-ai tocit la istorie?

— Cum să nu. Ştiu că Simon Bolivar, a construit Piramidele, a învins Armada, şi a fost primul om care a debarcat pe Lună.

— N-ai uitat cumva că s-a căsătorit cu Cleopatra?

— Ah... Cum să-ţi spun, fiecare naţiune are propria sa versiune.

— Nici nu mă-ndoiesc.

Şi-am mai mormăit ceva, ca pentru mine.

— Ai zis ceva? – mă întrebă Bennie.

— Scuză-mă, Bernardo. E o veche zicală pe la noi: *Amiaza e aceeaşi, dar fiecare o vede altfel din pragul propriei porţi.*

— Auzi tu, Johnnie, care e limba ta maternă?

— Tagal. Un dialect filipinez.

— Dar ce, pe acolo de unde eşti tu, nu se vorbeşte engleza standard?

— Ba da. O utilizăm la şcoală, la locul de muncă... Numai acasă vorbim în vechea noastră limbă. Tradiţia, mă-nţelegi...

— Sigur că te-nţeleg. Şi pe la noi e la fel cu spaniola. Dar unde...

Difuzoarele intrară în funcţiune şi începură să cânte *Meadowland.* Bennie surâse fericit:

— Am o întâlnire cu o navă mişto. Ai grijă de tine, bătrâne! Pe curând!

— Salutări Ploşniţelor!

Abia am mai apucat să citesc câteva nume: *Pal Maleter, Montgomery, Chaka, Geronimo.*

Şi apoi în urechi îmi răsună cea mai splendidă melodie din lume:... *şi-n veci străluci-va numele tău, Rodger Young!*

Mi-am luat raniţa. Amiaza era în pragul porţii mele. Mă întorceam acasă.

14

Au doară eu sunt păzitorul fratelui meu

Facerea; 4-9

Ce vi se pare? Dacă un om ar avea o sută de oi şi una
din ele s-ar rătăci, nu va lăsa, oare, în munţi pe cele
nouăzeci şi nouă şi ducându-se va căuta pe cea rătăcită?

Matei; 18-12

Cu cât se deosebeşte omul de oaie!

Matei; 12-12

În numele lui Allah, Binefăcătorul, Preamilostivul...
cel ce salvează întreaga omenire

Coranul; Sura V-32

În fiecare an învăţam câte ceva. Păstrând însă simţul proporţiilor.

— Domnule locotenent, e timpul.

Ofiţerul cadet, candidatul, locotenentul de rangul III cu titlu provizoriu Bear Paw, se afla în prag.

Părea nemaipomenit de tânăr. La fel de naiv ca şi strămoşii săi vânători de scalpuri.

— Mergem, Jimmie.

Eu eram deja în scafandru. Împreună ne-am îndreptat spre sala de lansare.

— Fii atent, Jimmie. Stai de fundul meu, dar nu mă încurca. Distrează-te cât poţi şi nu-ţi economisi muniţiile. Dacă mă doboară, tu eşti şeful... dar fii şmecher şi lasă-l pe adjutantul de pluton să lanseze semnalele. Ne-am înţeles?

— 'Nţeles, domnule locotenent.

Am intrat în sala de lansare şi adjutantul a strigat: *drepţi!* salutându-mă. I-am răspuns la salut şi le-am comandant: *repaus!.*

Am început inspecţia grupei întâia, în timp ce Jimmie se ocupa de a doua..

Adjutantul meu fiind chiar mai meticulos decât mine, n-am avut nimic de spus. Dealtfel, niciodată n-am avut ocazia să fac vreo observaţie. Dar băieţilor le place ca însuşi *şeful* să-i inspecteze. Şi, în fond, nu-i asta una din obligaţiile ce-mi revin?

M-am oprit în faţa lor.

— Băieţi, plecăm din nou la vânătoare de Ploşniţe. Numai că, de data asta, condiţiile sunt ceva mai diferite. Scârbele deţin prizonieri şi deci nu vom putea utiliza pe Klendathu proiectile *nova.* Astfel că suntem nevoiţi să mergem peste ele. Şi vom rade totul. Nu vom avea navă de recuperare. Veţi primi muniţii şi raţii suplimentare. Dacă sunteţi făcuţi prizonieri, păstraţi-vă moralul şi supuneţi-vă regulilor. Nu uitaţi nici o clipă că în spatele vostru aveţi unitatea, infanteria, întreaga Federaţie. Şi veţi fi eliberaţi. Speranţa băieţilor de pe *Swamp Fox* şi de pe *Montgomery* este în voi. Cei care mai sunt în viaţă vă aşteaptă. Ei ştiu că vom veni după ei. Şi trebuie s-o facem.

De asemenea, nu uitaţi fantasticele forţe care sunt în jurul nostru, deasupra noastră. Noi nu trebuie să ne îngrijim decât să ne îndeplinim părticica noastră de misiune. Aşa cum trebuie.

Încă ceva, înainte de a termina. Am primit, acum câteva ore, o scrisoare de la căpitanul Jelal. Ne scrie că noile lui picioare funcţionează de minune. Mai scrie că se gândeşte mult la voi şi că speră să le faceţi praf pe dihănii! Şi eu sper la fel! *Padre,* ai cinci minute.

Deja începusem să tremur. Repede, ca să-mi găsesc o preocupare, am ordonat:

— Drepţi! Pe grupe... Babord şi tribord! Pregătiţi-vă de lansare!

I-am inspectat pe fiecare din băieţi în capsula lor, ajutat fiind de Jimmie şi de adjutantul meu de pluton.

După aceea, l-am ajutat pe Jimmie să intre în capsula nr. 3 şi i-am blocat capota.

Şi din nou m-au apucat frisoanele. Adjutantul mi-a pus mâna pe umărul scafandrului şi mi-a zis:

— Nu-i decât un exerciţiu, băieţaş!

— Ştiu, tată. (Şi imediat m-am calmat). Aşteptarea mă omoară.

— Ştiu, ştiu. Mai avem 4 minute. Mergem, domnule locotenent?

— Mergem, tăticule.

Un ultim semn cu mâna şi marinarii ne-au zăvorât pe fiecare în capsula lui. Nu mai tremuram.

— *Căpoşii lui* Rico... gata pentru lansare!

— Treizeci de secunde, locotenente – a rostit dulce vocea comandantei. Baftă, băieţi! De data asta, le daţi gata!

— Aşa să fie, căpitane!

— Fiţi gata! Puţină muzică?

Pentru gloria eternă a infanteriei...

SFÂRŞIT

NOTĂ ISTORICĂ

Young, Rodger W.: caporal în Regimentul 148 din Divizia 37 de Infanterie (Ohio Buckeyes); născut la 28.04.1918 în Tiffin (statul Ohio); mort la 31.07.1943 pe insula Noua Georgie, arhipelagul Solomon Pacificul de Sud, atacând de unul singur şi reuşind să nimicească un cuib de mitraliere inamic. Plutonul său fusese imobilizat la pământ de un foc intens de mitraliere. Caporalul Young, deşi rănit de o primă rafală, a continuat să înainteze târându-se spre obiectiv. A fost atins şi a doua oară, dar nu s-a oprit, deschizând foc la rândul său. Ajuns în apropiere, a nimicit cuibul de mitraliere cu o grenadă ofensivă. Atins pentru a treia oară, a fost ucis.

Acţiunea sa plină de curaj în acele împrejurări deosebit de critice, a permis camarazilor săi să se retragă fără alte pierderi. Caporalului Rodger W. Young i s-a decernat postum *Medalia de onoare.*

Robert A. Heinlein